Gérard de Villiers

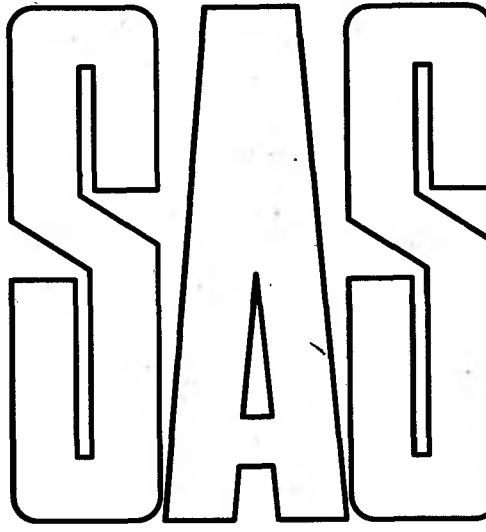

Safari în La Paz

În românește de
Gabriela Profir

Tineretului
2002

Capitolul I

Don Federico Sturm își înălță capul fără să slăbească lesa lamei sale. O Impala veche albă tocmai ieșise de pe pista rectilinie de-a lungul malului mlăștinos a lacului Titicaca pentru a urma o alee mărginită de arbori care ducea la vila sa. Neamțul își încruntă sprâncenele negre și dese: nu aștepta pe nimeni și nici nu-i plăceau vizitele inoportune, nici curioșii. De douăzeci de ani de când se stabilise în Bolivia nu avusese să se plângă de ospitalitatea celor douăsprezece guverne care se succedaseră la conducerea țării, dar, în cazul său, nu era niciodată la adăpost de o surpriză dezagreabilă...

Neamțul se forța să mângâie blana extrem de moale a lamei fără să ia în seamă mașina, înfundându-și cu voluptate vârfurile degetelor în blana deasă. Animalul tremură de plăcere și întoarse capul spre stăpânul său. Don Federico îi vorbi încet la ureche în germană, lăudându-i abdomenul unde blana era ca mătasea.

Vânătorii „aimara" îi aduseseră lama, rănită, cu doi ani în urmă. și el o cumpărase cu cinci pesos. Îngrijind-o se atașase de ea. Iarna lama se culca în camera lui și îl trezea lingându-l.

Don Federico o poreclise „Cantouta" după numele florilor roșu aprins care creșteau la patru mii de metri înălțime pe Altiplano și care aduceau noroc.

În Bolivia nu se mai găseau aproape de loc lame, pentru că turiștii se îngrămădeau să cumpere pături făcute din blana lor delicată. Cu un an în urmă, Don Federico îi ceruse președintelui bolivian să dea o lege care să protejeze aceste

animale. Președintele consimțise cu entuziasm, dar din păcate elicopterul acestuia se prăbușise câteva zile mai târziu. Sabotat atât de evident, încât a trebuit să se deschidă o anchetă...

În timpul verii, din septembrie până în mai, „Cantouta" stătea într-un mic adăpost de lângă clădirea principală a domeniului. În fiecare dimineață neamțul își petrecea o jumătate de oră cu ea pentru a o mângâia și pentru a-i vorbi. Animalul îl contempla cu ochii lui căprui și blânzi și își freca botul de dosul palmei lui. Apoi Don Federico se ducea să se ocupe de sutele de mii de pui... Intrase în avicultură și câștiga din asta milioane de pesos. Numele său era cunoscut până la Lima, totuși își părăsea foarte rar domeniul. Se ducea o dată pe săptămână în La Paz, dejuna la restaurantul *Escudos* sau lua la clubul nemțesc din Calle Bravo o porție de cârnați bavarezi după care își bea cafeaua la barul din aeroportul El Alto în timp ce privea cum decolează spre Europa Boeing-ul de la Lufthansa. Apoi, un pic cam posomorât își lua Mercedesul 280 — singura sa nebunie — și se întorcea spre casă. Proprietatea sa se afla la mai puțin de doi kilometri de lac, înainte de satul Huarina, la dreapta drumului, ascunsă de un contrafort de Anedes. În afară de altitudinea de patru mii două sute de metri nu avea alte locuri de agrement.

Don Federico Sturm pusese să se planteze arbori în jurul proprietății sale pentru a se izola de șosea, dar de la fereastra camerei sale se vedea până în Peru.

Scârțâitul roților pe pietrișul din curte îl făcu să-și ridice capul. Impala tocmai se oprise în curtea domeniului. Recunoscu mașina lui Friedrich, un evreu neamț bătrân, singurul șofer de taxi străin din La Paz. Pe bancheta din spate se afla un bărbos necunoscut cu ochelari. Don Federico bătu cu degetele pe capul lamei, contrariat. Era obligat să-și scurteze „flirtul". Gurile rele din La Paz spuneau că îi cerea lamei aceleași servicii pe care încasii le cereau lamelor lor... Închise adăpostul cu grijă... Avea o idee fixă că animalul putea să scape și să fie ucis de un aimara. În La Paz, o piele valora două sute de pesos, o adevărată avere pentru sărmanii pescari de pe lacul Titicaca, posesori ai unor bărci din paie.

Don Federico se îndreptă spre vizitatorul necunoscut cu mersul său ciudat și legănat. Chiar și atunci când purta uniforma neagră a Diviziei SS Sepp Dietrich, obersturmbahnführer-ul Frederic Sturm nu putuse să scape de mersul lui legănat ca de urs. Fusese poreclit Grizzly. Atât pentru înălțimea sa, cât și pentru forța sa fizică.

Un sfert de secol mai târziu, Don Federico nu-și pierduse încă nici măcar unul din cei o sută nouăzeci de centimetri. Obișnuia să înoate în apa rece a lacului Titicaca. Stând mult timp în aer liber se bronzase așa de tare încât putea fi confundat cu un Aimara. Ochii albaștri-cenușii erau la fel de limpezi și de duri și părul negru, pieptănat spre spate, era puțin grizonat. Cu timpul cicatricea de pe partea dreaptă a nasului ieșise în relief, ca pentru a-i aminti de anii de război. Dar toate astea erau departe. Bineînțeles că rușii îl condamnaseră la moarte ca și iugoslavii, ungurii și italienii, dar ce importanță mai avea? Nu aveau să vină să îl caute în Bolivia. Le jucase o festă frumoasă fugind din Europa cu un pașaport evreiesc al unui iugoslav, obținut de un văr de-al său care lucra la biroul IV de la Sichereit Dienst. Până în 1951 fusese Wenceslav Tuori, apoi, după ce pericolul trecuse, își reluase identitatea pentru a putea cere naționalitate boliviană. Nu intenționase niciodată să revină în Europa. Originar din Leipzig, familia lui Frederic Sturm se afla în Germania de Est. Altfel spus, într-o altă lume pentru un fost colonel SS.

Din taxi ieși un bărbat la fel de mare ca și el. Dar înfățișarea sa neglijentă contrasta cu cămașa și pantalonii călcați impecabil ai neamțului. Vizitatorul purta cizme scurte de texan, blugi tociți și o haină de piele cu guler de blană. Pletele îi cădeau pe umeri și mustața îi atârna peste colțurile gurii. Doar ochelarii cu rame de oțel îi dădeau un aer mai intelectual. Se îndreptă spre Don Federico fără să întindă mâna. Neamțul își încruntă sprâncenele: nu-i plăceau hippioții. Îi aduceau aminte de țiganii pe care îi curăța înainte de a-i trimite la Auschwitz. Ce voia de la el? Drumul cu taxiul din La Paz costa cam douăzeci și cinci de dolari, deci nu era un cerșetor.

— *Buenos dias*. spuse acesta pe un ton politicos. *Que querés, señor?*

Vorbea perfect spaniola și chiar și aimara, limba indienilor din Altiplano.

Necunoscutul îl fixa fără nici o urmă de simpatie în priviri, legănându-și mâinile.

— Dumneavoastră sunteți Frederic Sturm?

Nu spusese „Don Federico" cum îi spuneau bolivienii respectuoși. Bătrânul SS-ist rămase împietrit, abținându-se să nu-l dea afară pe intrus în șuturi. Dar viața în America de Sud îl învățase să fie diplomat, și oricum nu avea de ce să se teamă din moment ce avea pașaport bolivian.

— Da, răspunse, ce doriți?

Sturm se gândi că cel din fața lui nu avea mai mult de treizeci de ani, în ciuda mustății impresionante. Nemișcat, îl fixa cu un dezgust vizibil.

— Dumneavoastră sunteți fostul colonel SS?

Neamțul respiră profund.

— Aveți un minut să-mi spuneți ce doriți, apoi vă trimit în taxi în șuturi...

Vizitatorul descoperi un șir de dinți galbeni în timp ce surâdea ironic.

— Mă numesc Jim Douglas, spuse acesta. Studiez la Institutul de Tehnologie din Massachussets, momentan sunt profesor de engleză în La Paz. Lucrez și pentru revista *Ramparts*. Ați auzit de ea?

Don Federico știa că era o revistă americană de stânga ale cărei revelații făceau să se cutremure câteodată „Establishment"-ul american. Era făcută de tineri idealiști de stânga precum cel care se afla în fața lui.

— Pregătesc un articol despre criminalii de război care au lucrat și lucrează încă pentru C.I.A., spuse încet Jim Douglas.

Neamțul rămase impasibil. Aruncă o privire spre bătrânul Friedrich care moțăia la volan. Despre ce era vorba?

— Nu am lucrat niciodată pentru C.I.A., spuse acesta scurt.

Tânărul bărbos nu se lăsă. Bine înfipt pe picioare admira vila și împrejurimile. Vorbi fără să se uite la Don Federico.

— Despre dumneavoastră nu știu nimic, dar Klaus Heinkel, a lucrat.

Neamțul dădu din umeri:

— Nu cunosc nici un Klaus Heinkel, de aceea vă rog să plecați!

Un fulger trecu prin ochii lui Jim Douglas, apoi se apropie de neamț și replică arțăgos:

— Atunci poate îl cunoașteți pe Klaus Muller? Căci Klaus Heinkel își mai spune și așa...

Fără să-i lase neamțului posibilitatea să răspundă continuă:

— Minți, Herr Sturm. Nu numai că îl cunoașteți pe Klaus Heinkel, dar acesta se află chiar aici. Nu am venit la întâmplare, vreau să-i vorbesc. Dacă îmi povestește despre toate serviciile pe care le-a făcut pentru C.I.A între 1945 și 1951, nu voi spune unde se află. Dacă nu, plec în La Paz și anunț corespondenții străini și câteva ambasade. Vă promit că va fi cel mai mare scandal care a scuturat vreodată Bolivia. Nici măcar dumneavoastră, Don Federico, nu veți putea să-l înăbușiți. Zeci de milioane de oameni din toate țările așteaptă cu nerăbdare ca Klaus Heinkel să fie găsit, întrebându-se cum de mai există încă oameni care să ascundă un astfel de gunoi...

Vorbea aprins amenințându-și interlocutorul cu degetul arătător.

Ochii cenușii-albaștri ai neamțului se închiseră la culoare. Acest gen de idealiști îi făceau greață. Nu se putea discuta cu ei. Ce știa el de fapt? Ziarele din întreaga lume vorbeau de Klaus Heinkel sau Muller. Cu două săptămâni în urmă mai multe ziare publicaseră știrea că un cetățean bolivian numit Klaus Muller era de fapt ofițerul SS Klaus Heinkel căutat drept criminal de război pentru acte extrem de oribile, condamnat la moarte în patru țări, între care în Franța și Olanda. În afara activităților sale în Gestapo, Adolf Eichmann părea un blând și inofensiv birocrat. Dintr-o dată, opinia publică din cea mai mare parte a țărilor civilizate se înflăcără, pretinzând ca Bolivia să-l predea pe Klaus Heinkel pentru a fi pedepsit. În ciuda indiferenței lor pentru lumea exterioară, bolivienii își dădură osteneala să îl extrădeze, ceea ce le dădu destul de multă bătaie de cap. Căci Klaus Heinkel, devenind cetățean bolivian sub numele de Klaus Muller, avea destul de mulți prieteni în La Paz.

Slavă Domnului, în momentul în care protestele opiniei publice internaționale atinseseră un nivel greu de suportat pentru urechile delicate ale bolivienilor, Klaus Muller dispăru în mod miraculos, fapt care le ușură conștiința. Aceștia avuseseră timp să descopere că nu exista nici o dovadă irefutabilă că inofensivul Klaus Muller și călăul Klaus Heinkel erau una și aceeași persoană.

Binevoitori, promiseră că în momentul în care vor avea această dovadă, nu vor ezita să-l predea celor care îl cereau pentru a-l pedepsi. Din momentul în care îl vor găsi. Ceea ce putea să dureze și un sfert de secol, având în vedere dezordinea care domnea în Bolivia și permeabilitatea frontierelor... Între timp, istoria va fi dată uitării. Doar dacă Klaus Heinkel nu apărea din nou.

Don Federico Sturm se întoarse și întâlni privirea blândă a lamei. Cum avea să scape fără scandal de acest imbecil care părea că este foarte bine informat? Își trecu degetele prin păr pentru a se calma și spuse pe un ton conciliant:

— Nu știu cine v-a informat, dar se înșală. Klaus Heinkel nu este aici, poate că a plecat din țară.

Jim Douglas nu se mișcă.

— Mințiți, Herr Sturm, repetă acesta. Heinkel este aici, pe domeniul dumneavoastră. Voi dezvălui acest lucru în *Ramparts,* dar înainte de asta vor afla și câteva consulate și ambasade din La Paz. Știți la fel de bine ca mine că nu poate pleca din țară. Este o lepădătură pe care nici măcar peruvienii nu îl vor primi.

Se apropiase, cu ochelarii aburiți de emoție, stropind cu salivă în timp ce vorbea.

— Este jenant, este prea la vedere, lumea întreagă este pe urmele lui. Se pare că o trupă de comando israeliană a sosit în La Paz și vor veni la dumneavoastră când îi voi informa. Îl vor omorî, și dumneavoastră, Herr Sturm...

Neamțul își privi interlocutorul, stupefiat de explozia de ură a acestuia. În 1945 Jim Douglas trebuie că avea doi sau trei ani, dar vorbea ca un procuror israelian.

— De ce țineți atât de mult să-l prindeți pe Klaus Heinkel? nu se putu să abțină să nu întrebe. Nu v-a făcut nimic.

Tânărul american dădu din cap înțelegător:

— Puțin îmi pasă de Klaus Heinkel, dar vrem să dovedim că C.I.A. angajează asasini și „pigs" ca acest bătrân nazist, că vrea ca nazismul să domnească în America.

— E treaba dumneavoastră, zise Don Federico, nu am nimic să vă spun.

Jim Douglas dădu din umeri.

— O.K., Herr Sturm, mă întorc în La Paz, veți avea în curând vești de la mine.

Se întoarse la taxi și deschise ușa. Frederic Sturm îl urmări cu privirea, ușurat. Ceea ce ar fi putut să povestească acest tânăr imbecil nu avea importanță. El, Don Federico, avea să fie crezut, era cetățean eminent al Boliviei și sprijin necondiționat al celui de-al o sută optzeci și patrulea guvern în o sută cincizeci și unu de ani de independență.

În momentul în care Jim Douglas tocmai voia să intre în Impala, ușa vilei se deschise. Neamțul avu presentimentul fulgerător al unei catastrofe. Vru să strige, dar nu mai avu timp. O femeie apăru pe în pragul ușii și se uita curioasă spre mașina oprită în curte. Era foarte brunetă, cu trupul strâns într-o rochie neagră decoltată, și semăna cu Raquel Welsch.

Tânărul american ieși din taxi și se repezi spre ea cu pași mari.

— Dona Izquierdo?

Femeia tresări și dispăru imediat trântind ușa. Frederic Sturm blestemă printre dinți. Imbecila! Jim Douglas se îndrepta spre el rânjind de bucurie! Se opri în fața lui și îl întrebă pe un ton plin de ironie triumfătoare:

— Încă sunteți convins că nu mă va crede nimeni din moment ce toată lumea din La Paz știe că Dona Monica Izquierdo este amanta lui Klaus Muller-Heinkel, și că a dispărut o dată cu acesta...

— Așteptați, zise brusc Frederic Sturm.

Neamțul își ascundea furia, dar pălise și cicatricea de pe nas ieșea și mai mult în evidență.

Jim Douglas își aplecă puțin capul.

— V-ați hotărât să-mi facilitați întâlnirea cu Klaus Heinkel? Grăbiți-vă, dacă nu, mă întorc în La Paz.

— Intrați puțin.

* * *

Ochii negri imenși ai Donei Izquierdo îl fixau pe Jim Douglas cu o intensitate tulburătoare. De aproape, femeia era și mai frumoasă. Avea trăsături foarte fine, nasul ușor cârn și o picătură de sânge indian care se vădea în tenul mat superb. Mâinile-i lungi și subțiri se terminau cu niște unghii lungi și neașteptat de bine îngrijite pentru acel colț de lume. Dar Jim Douglas nu putea să-și desprindă privirea de pe cei doi sâni perfecți pe care se mula rochia de tul neagră transparentă.

— Vă rog, spuse boliviana, nu vreau să i se facă nici un rău lui Klaus.

Suspină greu, ceea ce făcu să i se umfle și mai mult pieptul. Tânărul american nu mai știa ce să facă. Plecat în căutarea unui monstru ajunsese față în față cu o femeie fermecătoare în pragul unei crize de nervi. Cum se putea ca un tip precum neamțul — mic, chel, cu riduri și cu un nas imens — să aibă o iubită atât de drăguță?

Don Federico îl introdusese în această bibliotecă, se scuzase și plecă. Imediat după aceea intrase tânăra femeie.

— Este un nenorocit, spuse acesta. dar nu-i voi face nimic. Nu-i treaba mea.

Femeia făcu un pas spre el. În ciuda coafurii care îi acoperea tâmplele, era extrem de apetisantă cu acest tul transparent și aceste buze întredeschise. Jim îi căută privirea languroasă și fixă în care se citea teama. Repetă blând:

— Vă rog, nu spuneți nimănui unde se află Klaus. Dacă vor afla vor veni să-l omoare. Este o greșeală teribilă, nu a făcut niciodată nimic.

Era așa de aproape de el că îi simțea răsuflarea fierbinte și parfumul. Stângaci și încurcat, Jim Douglas ghicea ceva mai mult decât teamă și rugăminte.

— Este un gunoi, reuși acesta să spună cu profundă convingere. Am citit ce a făcut. Odată a smuls pielea de pe fața unei olandeze pentru a o face să vorbească. Cum puteți să iubiți un asemenea om?

Monica Izquierdo dădu din cap fără să răspundă. Apoi parcă alunecă pe parchet păşind în faţa lui Jim Douglas, şi-şi lipi gura de urechea acestuia.

— Nu spuneţi nimic, repetă aceasta, nu spuneţi nimic, voi face tot ceea ce doriţi.

Tulul transparent îi atinse uşor jacheta de piele. Tânărul american lăsă privirea în jos şi observă că vârfurile sânilor împungeau ţesătura subţire. Ridică privirea şi o cufundă în ochii negri imenşi din faţa lui. Nu îi venea să creadă: Dona Izquierdo chiar îl dorea. În acel moment şoldurile tinerei femei se lipiră de ale lui, dar nu cu rigiditatea unei femei lucide care încerca să obţină un favor de la un necunoscut, ci cu langoarea unei femei care doreşte un bărbat.

Un val de dorinţă îi invadă abdomenul, dar reuşi să se depărteze de femeie. Era prea greu de crezut pentru a începe ceva. Acea femeie i se oferea pentru a proteja un alt bărbat.

— Dacă acceptă să-mi răspundă, spuse acesta cu o voce schimbată, jur că nu voi spune unde se află.

Dona Izquierdo îşi frângea mâinile. Intră brusc în panică.

— Dar nu poate, începu să plângă aceasta, nu a lucrat niciodată pentru C.I.A...

Această candoare îl enervă subit pe tânărul american. Acum voia cu orice preţ să iasă afară sub cerul pur al Anzilor. Această lume îl dezgusta. Biblioteca lui Don Federico era o cameră plină de mobile de lemn închis la culoare, cu un birou din acaju şi fotolii mari, şi pe un perete unelte de escaladare.

Jim Douglas se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Dona Izquierda scoase un strigăt, înţelegând că voia să plece.

— Don Federico!

Uşa biroului se deschise aşa de brusc, încât aproape că-l lovi pe Jim Douglas. Se afla faţă în faţă cu neamţul care bloca ieşirea. Ochii săi albaştri îi fixau calm pe tânăra femeie şi pe Jim. Probabil că aşteptase în spatele uşii.

— Ce este?

Tonul îi era calm şi rece. Era foarte ţeapăn şi îl măsura din priviri pe Jim Douglas ca şi cum ar fi fost un prizonier rus acum treizeci de ani.

Dona Izquierdo plângea.

— Nu vrea să înțeleagă, murmură aceasta.

Neamțul ridică din umeri nepăsător.

— Draga mea, nu-l putem convinge pe acest tânăr că se înșală. Până la urmă să spună ce vrea, este democrație, *nicht war?*

Imperceptibila ironie a ultimelor sale cuvinte nu fu sesizată de Dona Izquierdo. Femeia îl fixa ca ieșită din minți pe Don Federico, dar acesta deja se dădea la o parte din fața ușii pentru a-l lăsa pe tânăr să treacă.

Acesta din urmă înainta, supărat. Nu se așteptase la această scenă neplăcută. Expert în creat scandaluri era dezarmat de lamentările feminine. Trecu prin fața lui Don Federico și se opri o secundă în pragul ușii intenționând să se întoarcă și să-și ia la revedere. Dar fu șocat să descopere că în cealaltă parte a culoarului, ușa casei fiind deschisă, curtea era goală.

Taxiul care îl adusese până acolo dispăruse! În focul discuției nu îl auzise plecând. Dar de ce îl lăsase acolo, fără măcar să-l plătească?

Întoarse capul pentru a cere o explicație, dar într-o fracțiune de secundă o scenă incredibilă i se imprimă pe retină: Dona Izquierdo, cu mâna la gură, cu ochii ieșiți din orbite de groază iar Frederic Sturm fluturând deasupra capului său un piolet scurt de alpinist.

Tânărul american urlă când lama groasă îi pătrunse șapte centimetri în craniu, chiar deasupra tâmplei stângi.

Totuși nu căzu. Izbit de perete de violența loviturii, rămase imobil. Duse mașinal mâna la cap și văzu că i se umpluse de sânge și materie cervicală. Cum de-i mai funcționa creierul? Apoi durerea îl învălui, totul i se încețoșă în fața ochilor. Ochelarii îi căzuseră. Văzu silueta uriașă a lui Frederic Sturm apropiindu-se din nou fluturând pioletul. Ridică brațele pentru a se apăra și strigă din toate puterile.

Oțelul făcu să-i crape craniul ca o nucă. De această dată se prăbuși imediat și nu mai simți nimic.

* * *

O pată mare de sânge se întindea pe covor. Don Federico împinsese cadavrul lui Jim Douglas într-un colț. Ca un robot.

luă o sticlă de coniac Hennessy de pe măsuța joasă și bău o înghițitură zdravănă. Apoi căzu într-un fotoliu.

Trecuse mult timp de când neamțul nu mai participase la o acțiune violentă. Alcoolul îl făcu să tremure. În picioare, sprijinită de birou, Monica izquierdo plângea convulsiv și își frământa mâinile. Acestea erau singurele zgomote din casă. Servitorii *chulos* nu veniră să vadă ce se întâmplase. Don Federico îl expediase el însuși pe bătrânul Friedrich, dându-i cincizeci de dolari și explicându-i că oaspetele său rămânea la masă.

Cât despre Klaus Heinkel, probabil că dormea. Nu putuse să se obișnuiască cu altitudinea și suferea de insomnie din cauza asta. Nu adormea decât la apusul soarelui și se trezea după trei ore. Don Federico înjura printre dinți. Ce încurcătură! Un val de furie îl smulse din fotoliu. Dintr-o săritură fu lângă femeie.

Cu o mână o apucă pe Monica și o scuturâ.

— Imbecilo! Nu v-am spus să nu ieșiți niciodată afară?

Monica plângea și mai tare.

— Nu am văzut pe nimeni, gemu aceasta. Nu mai puteam să stau închisă. Lăsați-mă!

Zbătându-se să scape din mâinile neamțului se sprijini de el, cu pulpele, cu abdomenul, cu pieptul. Un val puternic de dorință îl scutură deodată pe Don Federico. Lăsă mâinile femeii și o strânse de mijloc.

Femeia înălță capul, speriată, și-i întâmpină privirea animată de o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată: animalică, avidă și crudă. Monica vru să scape. Niciodată elegantul Don Federico nu îi făcuse avansuri niciodată de când era la vilă, nu făcuse nici un gest în acest sens. Brusc realiza că nu știa nimic despre el și că tocmai ucisese un om sub ochii ei. Îl împinse cu amândouă mâinile.

— Lăsați-mă!

Dar mâinile nu se descleștară. Dimpotrivă, corpul ei se lipi mai strâns de corpul dur și sec al neamțului și își dădu imediat seama de efectul pe care îl avea asupra lui. Roși, cuprinsă de o moleșeală neașteptată. Don Federico zâmbi...

— Este adevărat ce spunea tânărul acesta, ești foarte frumoasă, Monica...

Tânăra femeie încercă să-și recapete sângele rece și reuși să-i spună pe un ton aproape calm:

— Lăsați-mă, Don Federico, trebuie să facem ceva cu cadavrul acestui om.

— Poate să mai aștepte, făcu neamțul.

Cu cât o ținea mai mult lipită de el cu atât dorința îi creștea mai mult. Celibatar, câteodată avea aventuri scurte cu o stripteuză din *Maracaïbo*, în La Paz sau cu vreo curvă din Lima. Însă nu se comparau cu femeia elegantă pe care o ținea în brațe, frumoasă, tânără și senzuală...

Împins de un impuls irezistibil, Don Federico își puse mâna stângă pe piciorul drept al Monicăi. Contactul cu ciorapul negru îi electriză vârfurile degetelor.

Urcă încet, urmând curba coapselor, ridicându-i rochia. Tânăra femeie tresări brusc când degetele o atinseră ușor prin țesătura subțire. Educația fu mai puternică decât senzualitatea: îl plesni peste față pe neamț.

— *Schweinerei*[1]*!*

Don Federico îi dădu drumul și o pălmui de două ori, după care femeia începu să plângă de durere și de teamă. Apoi o strânse de gât cu o mână.

— Dacă mai faci așa ceva, te omor ca și pe celălalt, mârâi acesta.

Femeia înălță capul terorizată. Nu ar fi crezut niciodată că gazda sa se putea purta așa. Klaus îl prezentase ca fiind unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. În același timp trebui să recunoască că dacă ar fi îmbrățișat-o în loc să fie atât de brutal, ar fi cedat. Avea altă alură decât Klaus...

Printre lacrimi zări ochii strălucitori și reci ai lui Don Federico. Lăsă privirea în jos și rămase împietrită: Neamțul își desfăcea calm cureaua.

Răsufla repede și zgomotos. Mâna care o strângea de gât o lăsă și se strecură sub rochia de dantelă, îi apucă ciorapii și îi trase în jos rupându-i cu furie. Fâșiile căzură pe gleznele femeii. Când degetele neamțului îi atinseră pielea tremură de rușine.

---

1. Porcărie.

Când Don Federico îi descoperi abdomenul ridicându-i rochia până în talie făcu un ultim efort să fugă. Din nou o strânse cu răutate de încheieturi apropiindu-şi faţa de a ei. Cicatricea de pe nas semăna cu un fulger demonic.

— Dacă ţipi, o ameninţă neamţul, vă dau afară pe amândoi.

Simţea că spune adevărul. Resemnată şi docilă, se lăsă pe spate pe birou. Greutatea lui Don Federico o strivi. Pentru un bărbat de şaizeci de ani era încă foarte viril. O luă imediat, dintr-o dată, mârâind de satisfacţie. Suporta cu ochii închişi. Se gândi fugitiv la Klaus care dormea la etaj...

Don Federico o curbă puţin cu aviditatea şi vigoarea unui tânăr armăsar, fără să-i pese de ceea ce simţea ea. Dintr-o dată femeia nu se mai putu stăpâni, un val de căldură plecă din inimă, se transformă într-o pulsaţie sacadată şi violentă care se răspândi în tot corpul. Mâinile sale părăsiră biroul şi se ridicară spre pieptul bărbatului agăţându-se de cămaşa lui. Murmură încet:

— Uşor, uşor...

Neamţul părea că nu aude. Îşi strecură mâinile pe sub şoldurile femeii şi se năpusti asupra ei. Din acel moment Monica Izquierdo nu fu decât o bestie dezlănţuită care urla şi gâfâia.

Braţele sale măturară tot ce era pe birou, dărâmă călimara cu cerneală şi fotografiile înrămate. Don Federico nu observă nimic.

Uşa biroului se deschise fără zgomot şi în cadrul ei apăru chipul ridat al unei bătrâne *chula*. Privirea ei indiferentă înregistră scena şi apoi închise repede uşa.

Don Federico încetă brusc să se mai mişte. Se ridică smulgându-se din femeie şi rămase nemişcat, cu răsuflarea tăiată, cu inima bătându-i rapid din cauza altitudinii, cu ochii inexpresivi. Fără să se uite la Dona Izquierdo se aranjă cu gesturi autoritare. Încet femeia se ridică la rândul ei, exact în momentul în care se auziră bătăi în uşă.

Don Federico tresări şi întrebă în germană:

— *Was ist das?*

— Klaus.

— *Ein moment.*

Dintr-o privire neamţul fotografie rămăşiţele de nailon negru de pe covor. Monica Izquierdo cu pomeţii roşii, ciufulită, cu

ciorapii rupți atârnându-i pe glezne, biroul răvășit ca după un uragan. Și lângă masa joasă cadavrul lui Jim Douglas și pata enormă de sânge.-

—Scoate-ți ciorapii, spuse acesta încet femeii. Adu-ți aminte ce se va întâmpla dacă vorbești.

* * *

Klaus Heinkel nu văzu la început decât cadavrul întins și sângele. Dona Izquierdo fuma nervoasă, cu ochii în lacrimi, sprijinită de birou. Privirea lui Klaus trecu distrată peste ea și se simți din nou umilită. Lui Klaus îi era atât de frică încât nu-și dădea seama de starea în care era ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. Cine e acesta?

Aranjându-și pe birou lucrurile, Don Federico îi explică, în germană, despre vizita lui Jim Douglas. Klaus asculta înmărmurit. Era cam de înălțimea Monicăi, aproape chel, cu nasul prea lung, gura mică și niște ochi de pasăre, rotunzi, inexpresivi.

Totuși Monica Izquierda descoperise cu el că o femeie putea să trăiască plăceri cu un bărbat fără șarm. Apetitul insațiabil al lui Klaus îi era de ajuns. Pentru prima dată de când se căsătorise cu micuțul Pedro Izquierdo, regăsi bucuria de a trăi. Și în momentul când a trebuit să aleagă să se ascundă în această vilă, nu a ezitat.

Klaus Heinkel se aplecă deasupra americanului și îl întoarse.

Un firicel de sânge curgea din fiecare ureche, ai fi putut spune că trăsăturile îi fuseseră gravate într-un bloc de ipsos.

Neamțul îl scotoci repede luându-i portofelul.

Don Federico contempla scena gânditor. Nu avea decât o simpatie oarecare pentru micuțul acesta chel, dar oricum nu se punea problema să-l lase baltă, chiar dacă ar fi avut chef. El, Frederic Sturm, avea responsabilități față de oameni mult mai importanți decât această micuță viperă de Klaus Heinkel. Izbucnirea tânărului american îl contraria.

Neamțul ocoli biroul și trase spre el telefonul. Pentru La Paz nu se vorbea decât prin centrală.

— Vreau să vorbesc în La Paz, 734916, îi spuse operatoarei. Cu maiorul Hugo Gomez, din partea lui Don Federico Sturm.

Închise. Dona Izquierdo încerca să nu tremure prea tare trăgând nervos din țigară. Îi era rușine. În fiecare moment se aștepta din partea lui Klaus, care era tot timpul meticulos, să o întrebe de ce nu purta ciorapi. Dar acesta se mulțumea să o fixeze cu ochi răi:

— Din cauza ta s-a întâmplat asta, făcu neamțul cu răutate, nu ar fi trebuit să te iau cu mine.

— Îmi pare rău, zise umilă tânăra femeie.

Căuta privirea amantului său ca pentru a-l face să înțeleagă prin ce trecuse, dar acesta era mult prea preocupat. Don Federico îi veni în ajutor, un pic zeflemist:

— Hai, Klaus, nu fi atât de dur. Nu avea de unde să știe. Până la urmă poate fi un lucru bun pentru noi toți.

Klaus Heinkel nu răspunse; contempla în liniște pata de sânge. Nu mai văzuse sânge proaspăt de mult timp și își aducea aminte de multe lucruri. Amintiri pe care ar fi preferat să le uite.

Capitolul II

James Nicholson se apropie de poarta 8 unde aşteptau pasagerii zborului 955 aparţinând companiei Scandinavian Airlines cu destinaţia Rio de Janeiro, Montevideo, Buenos Aires şi Santiago de Chile. Cel pe care îl căuta trebuia să fie acolo. Examină călătorii aşezaţi pe bănci şi reperă un bărbat blond, cu o pereche de ochelari negri, foarte elegant, îmbrăcat cu un costum de alpaca sobru, cu servietă Samsonite. Văzu inelul cu parafă de pe inelarul mâinii stângi şi fu sigur că avea de-a face cu Alteţea Sa Sérénissimă, Prinţul Malko, care era, ca şi el, agent C.I.A., deşi aparţineau unor secţii diferite. El îşi petrecea opt ore pe zi într-un birou din Germania, în Frankfurt, luptându-se cu computerul pentru a ţine evidenţa la zi a fişelor tuturor celor care lucraseră sau lucrau pentru C.I.A. în acea ţară. Prinţul Malko, agent „din afară" al Diviziei Planuri, se ocupa cu operaţiunile „murdare" ale Companiei. De aceea James Nicholson îl cerceta curios pe bărbatul pe care urma să-l abordeze. Nu întâlnea des astfel de oameni.

— Prinţul Malko Linge?

Malko îşi înălţă privirea. Cu mustaţa roşcată şi costumul de tweed, James Nicholson avea aerul unui colonel de armată din Indii care îşi lăsase calul la intrare. După cum fusese stabilit, purta o floare mov la butonieră şi avea un plic galben în mână.

— Vă aşteptam, spuse Malko, îmi era teamă că zborul dumneavoastră va avea întârziere. noi plecăm în zece minute.

— Să mergem la bar, propuse americanul.

Găsiră o măsuță într-un colț liniștit. Malko comandă o vodcă Stolichnaia și celălalt un J & B. În Bolivia, vodca era la fel de rară ca și aerul...

James Nicholson împinse plicul pe masă și spuse simplu:

— Acesta este dosarul complet al lui Klaus Heinkel, cunoscut drept Klaus Muller, împreună cu amprentele digitale.

Malko luă plicul. I se părea ciudat că era scos din castelul său doar pentru a duce niște amprente digitale în Bolivia. La Paz era la capătul lumii și la patru mii două sute metri altitudine, dar totuși trebuiau să aibă legături cu ambasadele Statelor Unite.

I se aduse vodca și își înmuie buzele în lichidul rece și tare.

— Sunt multe lucruri interesante aici? întrebă acesta bătând cu degetele în plic.

James Nicholson își mângâie mustața.

— În special unul. Amprentele digitale ale lui Klaus Heinkel, sau ale lui Klaus Muller, oricum este același lucru. Suntem singurii care le posedă, căci arhivele S.S și ale Gestapoului au fost distruse. Când serviciile de informații ale Armatei l-au reținut pe Klaus Heinkel în 1945, încă se numea Klaus Heinkel și aparținea Gestapoului. Bărbatul care astăzi se numește Klaus Muller are aceleași amprente. Aceasta este deci dovada că a cerut naționalitate boliviană sub o falsă identitate. Deci bolivienii pot să-l abandoneze...

Malko se juca gânditor cu plicul. Ca toată lumea, citise povestea lui Klaus Heinkel în ziare.

— Dar cine este acest Heinkel de fapt? întrebă acesta.

James Nicholson schiță o grimasă.

— O brută sadică, un animal. Acolo, în plic, se află o parte din istoria vieții sale. A omorât în jur de trei sute de oameni cu propriile sale mâini. Era foarte înverșunat împotriva evreilor. A jupuit o femeie de vie, la Amsterdam, smulgându-i pielea bucată cu bucată cu un bisturiu. Urletele acesteia au înnebunit un preot care se afla în celula vecină. Heinkel a torturat și copii, preoți catolici, a fost condamnat la moarte în Franța, Olanda și bineînțeles în Israel.

Dezgustat Malko puse paharul pe masă.

— Dar cum de a ajuns până aici?

— L-am protejat, recunoscu Nicholson. În 1945, când cei de la O.S.S. l-au oprit pentru a-l scoate din vamă, acesta a oferit o listă cu toţi agenţii Gestapo care nu fuseseră descoperiţi încă, în ţara în care „lucrase". De atunci aceştia lucrează pentru noi. Apoi, când a fost fondată Agenţia, în 1947, l-am găsit în cuib. Fusese angajat de Divizia Planuri pentru diverse misiuni în Germania de Est. Pentru a-l recompensa i-am dat o identitate falsă şi l-am eliberat în 1951. Credeam că nu vom mai avea nevoie de el. Apoi în Bolivia a intrat din nou în serviciul nostru. Nu eram prea bine văzuţi acolo în ultimii ani şi Klaus Heinkel ne-a ajutat mult. Slavă Domnului că guvernele s-au tot schimbat de atunci. Acum ne iubesc şi nu mai avem nevoie de Klaus Heinkel...

Cinismul calm al interlocutorului său îl ului pe Malko.

În plus, această poveste era cam neclară:

— Dar de ce nu i-aţi predat dosarul direct francezilor sau israelienilor? M-ar fi scutit de o deplasare în Bolivia...

James Nicholson zâmbi pe sub mustaţă.

— E puţin mai complicat. În primul rând bolivienii sunt extrem de susceptibili, chiar dacă am investit optsprezece milioane de dolari în ţara asta de nimic. Şi pentru a ne recompensa, ei au naţionalizat Golful Petrolului! Dacă le dăm lor amprentele îi lăsăm pe ei să decidă ce trebuie să facă.

— Doar nu vreţi să spuneţi că Agenţia nu are pe nimeni acolo. De ce trebuie să mă duc eu?

Nicholson zâmbi din nou.

— Ştiţi că, din când în când, mâna dreaptă ignoră ce face mâna stângă. Se pare că Agenţia se are foarte bine cu bolivienii. Astfel le-am da bătaie de cap. Este mai bine să fie cineva din exterior, ca dumneavoastră.

Malko îşi termină băutura dintr-o înghiţitură.

— Pentru a vă spune totul, şopti James Nicholson, Divizia Planuri se opusese divulgării documentelor...

— Dar eu fac parte din Divizia Planuri! sări Malko.

— Ei da... Să spunem că Departamentul de Stat le-a forţat puţin mâna.

— De ce am fost ales eu?

— Pentru că avem încredere în dumneavoastră. Pe lângă asta, după ce veți înmâna amprentele bolivienilor, va trebui să-i avertizați pe francezi, pe olandezi și pe israelieni, pentru ca ceilalți să nu facă un foc de tabără cu ele...

Malko se simți deprimat din cauza acestor mistere. Chiar înainte să plece de la castelul său din Liezen, trebuise să cumpere vreo douăzeci de găleți de plastic, pentru a le pune sub găurile din acoperișul clădirii principale... Trebuia să-și refacă acoperișul cât mai curând, și pentru asta avea nevoie de mulți dolari...

— Nu vă e teamă că Heinkel va face dezvăluiri despre C.I.A.? întrebă acesta. După povestea cu Jack Anderson, nu cred că e momentul să...

James Nicholson surâse ușor:

— Nu e absolut sigur că bolivienii îl vor preda pe Klaus Heinkel israelienilor sau francezilor. Guvernul actual datorează mult cercurilor germane din La Paz. Aceștia din urmă, cred că au motive întemeiate pentru ca Klaus Heinkel să nu fie scos din fire. Atunci le vor cere bolivienilor să facă un mic efort... Pariez pe un dolar de argint contra un peso bolivian că în zilele următoare, Klaus Heinkel va fi găsit mort pe una din străzile din La Paz și lumea va fi scăpat de un gunoi.

Difuzorul acoperi vocea americanului.

— Scandinavian Airlines anunță plecarea zborului 955 cu destinația Rio de Janeiro, Buenos Aires și Santiago. Poarta numărul 8. Pasagerii cu bilete...

— E avionul dumneavoastră, spuse James Nicholson. Aveți grijă în La Paz. Klaus Heinkel are încă destul de mulți prieteni. Nu înmânați dosarul decât ministrului afacerilor externe, personal...

Malko contempla prin geam avionul imens DC 8 aparținând liniilor aeriene scandinave. Îi plăceau călătoriile lungi cu avionul. Își deschise servieta și băgă înăuntru dosarul lui Klaus Heinkel, criminal de război, agent Gestapo și C.I.A. Din întâmplare își adusese și pistolul, căci se temea de călătoriile de agrement oferite de C.I.A.

* * *

Chaco, un fel de savană firavă, plată ca în palmă, se desfășura interminabil sub aripile aparatului DC 9 aparținând liniei Lloyd Boliviana. După confortul de la Scandinavian Airlines era chiar neplăcut. Malko se gândea cu nostalgie la stewardesa cu părul blond și picioare interminabile care avusese grijă de el între Lisabona și Rio. Începu să răsfoiască un dosar uitat de un pasager în DC 8 de la Scandinavian: un studiu complet despre obiceiurile japoneze editat în limba franceză de Biroul de Informații pentru Extremul Orient. Se uită la adresă: strada Caumartin. nr. 2 bis, Paris. Ce departe i se părea Europa!

Încet, o junglă verde și luxuriantă înlocui savana, acoperind toată regiunea dintre Brazilia, Paraguay și Bolivia. Vocea pilotului anunță:

— În stânga puteți vedea orașul Camiri.

Malko se aplecă spre hublou și nu zări decât câteva construcții minuscule. Acolo, cu doi ani în urmă, „Che" Guevara fusese omorât de bolivieni. Sfârșitul unei aventuri și începutul unui mit.

Încă o oră și jumătate până în La Paz.

* * *

Aparatul DC 9 plonja printre norii de ceață la o înălțime de șase-șapte mii de metri. Este adevărat că aeroportul El Alto se află la o înălțime de patru mii două sute de metri... La Paz era fabulos: văi, trecători defilau sub aripile avionului. Brusc, peisajul tropical făcu loc vârfurilor golașe ale Anzilor și platourilor din Altiplano. Casele din La Paz străluceau în soare, încadrate din două părți de o vale în vârful căreia se afla aeroportul.

Orașul era situat la cea mai mare înălțime din lume. În jur, cât vedeai cu ochii nu erau decât vârfuri abrupte și Altiplano. Într-un viraj Malko zări apa argintie a lacului Titicaca, la șaizeci de kilometri de acolo, spre-nord. Apoi aparatul DC 9 plonjă spre pistă.

* * *

Un vameș aruncă o privire distrată pe pașaportul lui Malko și îi făcu semn să treacă. La ieșire un polițist cu tenul la fel de măsliniu ca și uniforma se repezi spre Malko.

— Dollares? Treisprezece pesos...

Flutura în aer o bancnotă de pesos mototolită. Bineînțeles banca de la aeroport era închisă. Polițistul care înlesnea schimbul îl urmă pe Malko până în taxi, așezându-se lângă el! Aerul era proaspăt, dar Malko avea impresia că pieptul îi era strâns într-un corset de oțel. În aeroport zărise o femeie care leșinase și căreia trebuise să i se pună o mască de oxigen. Altitudinea. În La Paz ambasadorii cădeau ca muștele. Era de ajuns pentru un cardiac să ia un taxi din partea de jos a orașului și să ajungă repede la El Alto ca să moară: partea de jos a orașului era la trei mii de metri și partea de sus la patru mii două sute de metri...

Taxiul lui Malko plonja pe ceea ce părea că este șoseaua cea mai periculoasă din lume. O bandă îngustă gudronată șerpuia spre capătul văii, cu un trafic nebun de autobuze și camioane. De fiecare parte a străzii foarte multe femei *chula* — indienii din Altiplano — se plimbau încet sau așteptau, Dumnezeu știe ce, stând așezați. Erau identici, cu chipurile îmbătrânite prematur, cu pălăriile negre pe cap, cu jupoane care le făceau să semene cu niște titireze, și câteodată cu câte un copil în spate. Altele așteptau răbdătoare în fața unei tarabe sărăcăcioase cu fructe, mâncând și dormind acolo, până ce vindeau totul. Apoi plecau cu puținul pe care-l câștigaseră la zece, douăzeci sau o sută de kilometri în Altiplano. Pantele văii nu se vedeau din cauza cartierelor mărginașe aglomerate. Înainte de a vira, Malko zări un panou imens cu portretul unui militar cu mustață deasupra căruia se afla o inscripție cu litere roșii imense:

„Vincere o morir con Banzer[1]*."*

Ca de obicei, pariurile stupide. Banzer se va duce la fel ca

1 *Învingem sau murim cu Banzer.*

şi cei optzeci şi trei de preşedinţi precedenţi şi *chulos*-ii nici măcar nu-şi dădeau seama. În această ţară de la capătul lumii, revoluţionarii reveneau la fel de regulat ca şi anotimpurile. Între două revoluţii, conducătorii încercau să scuture apatia *chulos*-ilor cu altceva. În oglinda din faţă a maşinii se etala drapelul tricolor bolivian pe care era scrisă proclamaţia:

„Bolivia reclama su mar[1]*."*

Nefericiţii bolivieni îşi revendicau de un secol accesul la mare, anexat de chilieni. Aceştia bineînţeles că îi ignorau. De atunci în fiecare an se decreta săptămâna mării, în timpul căreia înfloreau sloganurile şi declaraţiile marţiale. Apoi totul se calma până în anul următor. Într-un mare elan de patriotism, unul dintre guvernele precedente începuse o construcţie enormă botezată LITORAL, pe Prado, un fel de Champs-Elysées în La Paz, dar din lipsă de fonduri, totul a rămas ca mai înainte.

Ca întreaga Bolivie de altfel.

Cei patru milioane de locuitori răspândiţi pe un teritoriu de două ori şi jumătate mai mare decât cel al Franţei se afundau încet în Evul Mediu, în ritmul anual al revoluţiilor. Taxiul trecu prin faţa imobilului masiv al lui COMIBOL, o luă pe strada Camacho şi opri.

— *Aqui* este hotelul *La Paz*, anunţă şoferul.

* * *

Jack Cambell, în mod oficial directorul U.S.I.S., şi în realitate numărul 1 de la C.I.A. în La Paz, îl cerceta ironic pe Malko care încerca să-şi tragă răsuflarea. U.S.I.S. se afla pe strada Comercio, în oraşul vechi, la trei străzi de hotelul La Paz. Dar străzile înguste aveau probabil o înclinare de treizeci de grade... În tot oraşul nu era nici o stradă orizontală şi fiecare pas te costa un efort nemăsurat. Malko avea impresia că escaladase Annapurna. Totuşi, o mulţime de *chulas* micuţe cu copii în spate îl depăşiseră uşor, în timp ce Malko se gândea chiar că va termina drumul în patru labe...

1. Bolivia îşi reclamă marea!

Îl cercetă pe americanul din faţa lui şi îşi spuse că nu mai văzuse de mult un om aşa de prost îmbrăcat: o pereche de pantaloni verzi cu o jachetă albastră şi o cămaşă galbenă. Cât despre vocea acestuia, era un adevărat coşmar, nazală şi arţăgoasă, cu un accent de New Jersey. Totul inspira vulgaritate, inclusiv nasul şi ochii ieşiţi din orbite din spatele ochelarilor. Locaţia U.S.I.S. erau bine ascunsă la al treilea etaj al unei clădiri dărăpănate, fără nici un semn distinctiv. C.I.A. nu îşi revenise încă după traumatismul cauzat de guvernările precedente.

Fără un entuziasm exagerat, Jack Cambell îl întrebă pe Malko despre cum a călătorit. Se scuză pentru că nu i-a trimis o maşină.

— Altitudinea! Am uitat, aşa se întâmplă întotdeauna aici.

Se juca maşinal cu telexul care anunţase sosirea lui Malko în La Paz. În ciuda prostului gust era unul dintre cei mai buni agenţi C.I.A. din America de Sud. Activase mult timp în Uruguay şi se distinsese împotriva Tupamaros.

După ce îşi mai reveni puţin, Malko îl întrebă:

— Ştiţi care este scopul călătoriei mele? Puteţi să-mi aranjaţi o întâlnire cu ministrul afacerilor externe al guvernului bolivian?

Jack Cambell îl fixă cu un aer ciudat:

— Cred că aţi venit degeaba, spuse acesta cu vocea lui nazală.

Malko îl privi pe american furios:

— Degeaba?

Bărbatul din faţa sa zâmbi:

— Klaus Heinkel s-a sinucis acum două zile. Astăzi îl înmormântăm.

Capitolul III

Știrea ocupa toată pagina a treia a ziarului *Presencia*, cu o poză a lui Klaus Heinkel-Muller și a mediculuí său în casa căruia murise, în elegantul cartier Florida, în partea de jos a orașului. Malko vorbea destul de bine spaniola pentru a înțelege sensul articolului. Ziaristul care îl scrisese descria detaliat cadavrul lui Klaus Heinkel așa cum îl văzuse, cu craniul distrus de un glonț.

Într-un chenar era declarația maiorului Hugo Gomez, șeful controlului politic, declarând că afacerea Klaus Heinkel era încheiată și că nu se va ști niciodată adevărul despre neamțul din La Paz.

Malko se uită la semnătura articolului. Esteban Barriga. Funeraliile aveau loc la biserica San Miguel de Colacoto.

— Ați venit degeaba, spuse Jack Cambell cu vocea sa nazală. Cel puțin știți cum arată Bolivia.

Malko îndoi ziarul și îl puse pe birou. Americanul jubila ca și cum moartea lui Klaus Heinkel îl copleșea de bucurie. În fond, era destul de logic ca un nazist urmărit să se sinucidă. Malko se ridică. Misiunea sa în Bolivia era de scurtă durată. Prin ușa întredeschisă, privirea sa o întâlni pe cea a secretarei, care avea o figură ovală și senzuală.

Aceasta îl cerceta îndrăzneață, cu ochii săi mari. Zâmbi ușor, lăsă privirea în jos și începu să bată din nou la mașină. Fusta, foarte scurtă, descoperea până la jumătatea coapselor două picioare perfecte. Emana o aură de veselie și de sensibilitate.

Vocea lui Cambell îl făcu pe Malko să tresară.

— Observ că o admiraţi pe Lucrezia... Are cele mai frumoase picioare din toată ambasada. Şi în plus, se pare că morala sa este mai puţin strictă decât cea a colegelor ei.

Vorbise cu voce tare, inteligibil şi Malko se simţi jenat pentru femeie. Nu mai putea să-i vadă decât profilul perfect, cu o bărbie puternică şi o gură mare, senzuală.

— Voi pleca, spuse acesta. Păcat că am sosit prea târziu.

Jack Cambell făcu un gest de regret.

— Tipul acesta avea prea multe pe conştiinţă... Apropo, aţi adus dosarul lui, nu-i aşa? Amprentele şi restul. Lăsaţi-mi totul, îl voi trimite la Langley împreună cu raportul despre moartea lui. Trebuie să încheiem dosarul.

Ochii lui Malko nu îşi schimbară expresia. Dar ceva se încordă înăuntrul lui. Cel de-al şaselea simţ aprinse o luminiţă roşie în mintea sa. Vocea lui Jack Cambell era prea detaşată, prea indiferentă. Instinctiv Malko minţi.

— Am lăsat totul la hotel.

O umbră imperceptibilă de contrarietate străbătu o clipă chipul americanului.

— Vreţi să trimit pe cineva?

Malko îl fixă cu aerul cel mai candid.

— Până la urmă aş putea să o iau cu mine pe secretara dumneavoastră şi ea vă va aduce documentele. Astfel le veţi avea imediat.

Jack Cambell ezită o fracţiune de secundă, dar sugestia lui Malko îl luase vizibil prin surprindere.

— O.K., de ce nu? zise acesta.

Se aplecă deasupra biroului.

— Lucrezia!

Tânăra boliviană intră în birou. Ochii imenşi negri sclipeau de inteligenţă şi sensibilitate. Stând în picioare părea şi mai frumoasă.

— Lucrezia, ordonă Cambell, însoţiţi-l pe acest domn până la hotel. Îmi veţi aduce plicul pe care vi-l va da.

Aceasta dădu din cap, şi se uită cu coada ochiului la Malko. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile fără nici o convingere.

— Opriți-vă la Rio la întoarcere, sugeră americanul, este mai distractiv decât în Bolivia...

În ascensor, Lucrezia rămase cu privirea în jos. Merseră unul lângă altul până la intersecția cu strada Ayacucho. În fața băncii Peru, Malko ridică mâna pentru a opri un taxi care cobora. Lucrezia îl privi surprinsă:

— Dar hotelul dumneavoastră este la două străzi mai jos de aici!

Zâmbi și o luă de braț pentru a intra în taxi.

— Unde este cartierul Florida?

— În partea de jos a orașului, lângă Calacoto. De ce?

— Acolo vreau să mergem. Mai exact, la biserica San Miguel.

* * *

Sicriul imens, negru, acoperit cu argint, ocupând toată aleea centrală, dispărea sub mormane de coroane. În aparență, Klaus Heinkel nu avusese decât dușmani. Primele patru rânduri ale bisericii San Miguel era pline. Erau mai ales bărbați, europeni și destul de în vârstă.

Malko și Lucrezia se uitau înspre naosul din partea de jos. Expediția părea că o amuză copios pe tânăra boliviană. Nu pusese nici o întrebare în legătură cu dorința bruscă a lui Malko. Efectuară o adevărată călătorie pentru a ajunge la Calacoto, cartierul rezidențial din La Paz. Partea de jos a orașului nu era decât un canion îngust care șerpuia printre zidurile stâncoase, ceva de genul Beverly Hills. Era situat pe fundul văii care se lărgea. Calacoto începea după podul de pe râul La Paz, întins pe un teren pietros, spre munte. Vilele înconjurate de zidurile înalte, de o parte și de cealaltă a unui bulevard urcând spre biserica San Miguel. un bloc de beton futurist marcând marginea orașului.

Florida, unde murise Klaus Heinkel, se întindea la dreapta lui Calacoto, având vreo zece blocuri.

Apoi nu mai era nimic.

Preotul se întoarse și înaintă pe aleea centrală, agitând legătura de busuioc. În mod solemn, o flutura în aer și începu

să stropească sicriul cu apă sfințită, recitând o rugăciune. Cunoscând viața lui Klaus Heinkel era surprinzător să vezi că apa sfințită nu începea să fiarbă atingând sicriul... Malko șopti la urechea Lucreziei:

— Îi cunoașteți pe oamenii aceia?

Răspunse aproape fără a mișca buzele.

— Sunt naziști. Roșcovanul mare de acolo este Sepp, proprietarul lui *Daiquiri*, un prieten de-al lui Klaus Heinkel. Ceilalți fac parte din Automobil-Club. Toți sunt acolo, chiar și Don Federico.

— Cine este Don Federico?

— Don Federico Sturm, cel înalt, de lângă sicriu. Unul dintre stâlpii cercurilor naziste din America de Sud, fost colonel SS, locuiește lângă lacul Titicaca. A făcut avere în Bolivia și este foarte puternic. Se spune că îl cunoaște personal pe Martin Borman și chiar că l-a ascuns la el în casă. Dar se spun atât de multe lucruri...

Lucrezia șușotea cu o voce excitată în timp ce Malko cerceta străinii care asistau la ceremonie. De sub aerul acela pătruns de cucernicie străbătea un sentiment confuz pe care nu reușea să-l definească. Se concentră asupra lui Don Federico. Un bărbat frumos care se ținea drept, îmbrăcat impecabil cu un costum sobru care semăna cu o uniformă. Simțindu-se observat, neamțul întoarse ușor capul și privirea lui Malko se încrucișă cu privirea rece a acestuia. Simți o jenă instinctivă. Gura i se crispă puțin și Don Federico își reluă poziția, cu mâinile încrucișate în față.

Dintr-o dată Malko realiză ce îl deranja: toți acești oameni aveau un aer vesel!

Îi reexamină pe rând, întârziind asupra fiecăruia dintre ei. După câteva secunde de observație. fiecare chip lăsa să se întrevadă un semn de veselie, un zâmbet reținut, o lumină de bucurie în privire, o cută care apărea și apoi dispărea repede. Ca și cum erau toți pe cale de a face o glumă bună cuiva. Dar cui? Masiv și sinistru, sicriul era acolo, cu un mort înăuntru, iar omul care se afla acolo era unul de-al lor.

Sentimentul de jenă pe care îl avusese în prezența lui Jack Cambell se accentua. Era ceva ciudat în moartea subită a lui

Klaus Heinkel, o enigmă pe care Malko avea de gând să o elucideze înainte să plece din Bolivia.

Ceremonia era pe sfârșite. Malko o trase pe Lucrezia de braț. Coborând aleea acesta văzu brusc un bărbat mic de statură în comparație cu ceilalți, cu trăsături pronunțate de indian și cu un aer de suferind. Slab și palid, lăsa impresia că îi este rușine că se află acolo. Acesta cu siguranță nu era neamț. În momentul în care voiau tocmai să iasă, Malko remarcă și un personaj mai masiv, care stătea în spatele unui stâlp. Nici acela nu era neamț; cu tenul măsliniu, fața rotundă, umerii pătrați, brațele atârnând, semăna cu o brută bine hrănită și crudă. Malko remarcă o umflătură sub vesta prost croită. Bărbatul era înarmat. Când Lucrezia trecu prin fața lui acesta o fixă cu insistență, privirea lui coborî spre picioarele descoperite de fustă mini.

Tânăra boliviană zâmbi sec, descoperindu-și dinții ca pentru a mușca.

În momentul în care ajunseră în piața din fața bisericii Malko o întrebă:

— Cine era gorila de lângă stâlp?

Lucrezia făcu o grimasă, dezgustată.

— Maiorul Hugo Gomez, șeful de la *control politico*. Un ucigaș sadic. A închiriat o vilă în oraș în care torturează atât de groaznic suspecții încât în anumite zile trebuie deviată circulația pentru a nu auzi strigătele lor...

Klaus Heinkel trebuie că s-a dezvoltat în țara asta frumoasă.

— Îl cunoașteți?

Tânăra boliviană își mușcă buza făcând o grimasă de ură:

— Aparțineam unei formații politice de opoziție. Am fost opriți de oamenii lui Gomez care a ținut să mă interogheze el însuși. Chiar a vrut să mă violeze.

Îi tremura vocea:

— Se crede un *macho,* continuă aceasta, pentru că violează fetele și se culcă în fiecare vineri cu târfele din Maracaibo... L-am văzut strângând testiculele unui tânăr cu o sârmă până ce acesta și-a pierdut cunoștința. Asta pentru că scrisese sloganuri antiguvernamentale pe ziduri...

Lucrezia tremura de ură. Malko reveni la ideea sa:

— Ce făcea acolo acest personaj redutabil?

— Îl proteja pe Klaus Heinkel. Nimic nu se întâmplă în La Paz fără știrea acestuia. Sper să-l omoare cineva într-o zi, adăugă aceasta cu o convingere profundă.

Tânăra se întoarse spre Malko.

— Acum mergem să căutăm hârtiile la hotel?

Malko ezită, și se uită în ochii tinerei boliviene.

— Nu mergem la *mine* la hotel, spuse acesta. Vreau să vă cer un serviciu.

— Ce anume?

Simțea că femeia nu avea încredere și era în gardă.

— Cred că e ceva straniu în legătură cu moartea lui Klaus Heinkel. Aș vrea să descopăr ce anume...

Boliviana se uită la el scurt, încruntată pentru a-și da seama dacă glumește. Apoi privirea ei se îmblânzi și îi zâmbi, descoperindu-și dinții strălucitori.

— Dacă asta poate să-i aducă necazuri acestui câine de Gomez! Ce vrei să faci?

Începu să-l tutuiască și își dădu imediat seama de surpriza acestuia.

Femeia râse.

— Dacă trebuie să fim prieteni, îți voi spune „tu". Spun „tu" tuturor prietenilor mei. Și tu trebuie să-mi spui „tu".

— Acest lucru nu te jenează față de Jack Cambell? spuse Malko forțându-se puțin. (Nu putea să tutuiască așa de ușor pe cineva.) Pentru slujba ta.

Dădu din cap înțelegătoare.

— Este locul meu! Dar câștig o mie trei sute de pesos pe lună, exact cât îmi trebuie să-mi cumpăr țigări. Lucrez doar pentru a nu înnebuni de plictiseală. Și Jack Cambell, îmi face greață! Într-o zi a vrut să mă sărute și am crezut că avea un schelet de lamă care îi putrezea în gât...

Malko zâmbi. Limbajul colorat al neașteptatei sale aliate era odihnitor. Dar avea anumite scrupule în ceea ce privește acceptarea ei în tabăra lui.

— Poate fi periculos, spuse acesta.

Lucrezia ridică din umeri și îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Vei fi bărbatul meu *macho*... Mă vei proteja. *Vamos.*

În jurul lor nemții ieșeau din biserică, rigizi dar cu o oarecare bucurie. Cel pe care Lucrezia îl desemnase ca fiind Don Federico îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Malko, intrigat de părul și alura lui nemțească. Acesta se simțea mai bine, căci unde se aflau nu erau decât trei mii de metri înălțime. Aproape la nivelul mării! Putea să joace tenis fără să cadă mort. Dar trebuiau să urce în centru, la trei mii șapte sute de metri, acolo unde cel mai mic efort punea o sută de ani pe umerii lui.

Se gândi la ce credea Jack Cambell văzând că nu veneau nici secretara, nici documentele.

Capitolul IV

La început, Malko dădu înapoi din cauza mirosului. Parcă un regiment de beţivi vomitaseră la fiecare treaptă a scării care ducea la redacţia ziarului *Presencia*. Imobilul celui mai mare cotidian din La Paz, de pe Prado, nu inspira încredere, nici măcar dacă nu ar fi fost mirosul. Redacţia se afla la etajul doi. Lucrezia îşi astupă curajos nările şi urcă prima.

Uşa de la *Presencia* era deschisă. Portarul *chulo* îi întrebă ce doreau.

— Vrem să vorbim cu Esteban Barriga, spuse Malko.

Portarul le indică un birou mare cât o jumătate de dulap, a cărui uşă era deschisă.

— Este acolo.

Malko intră urmat de Lucrezia. O fiinţă mică bătea la maşină frenetic, îngropată în spatele unor mormane de ziare vechi, fumând o ţigară care mirosea îngrozitor. Malko privi cu atenţie cămaşa bărbatului, faţa prost bărbierită cu trăsături moi, ochelarii grosolani, mâinile grase şi transpirate. Esteban Barriga nu era un personaj plăcut.

— Domnul Barriga? întrebă acesta politicos.

Ziaristul înalţă capul şi clipi din ochi ca o cucuvea speriată. De când un cititor nemulţumit l-a făcut să mănânce un exemplar întreg al ziarului *Presencia*, se temea de necunoscuţi.

— *Si*?

— Sunt un ziarist american, minţi Malko, şi trebuie să scriu un articol despre moartea lui Klaus Heinkel, ştiţi, nazistul care s-a sinucis...

Esteban Barriga dădu din cap ca şi cum nu înţelegea.

— Ah, *si, claro*...

Malko zâmbi mulțumit și strecură o bancnotă de douăzeci de dolari pe birou.

— Se pare că l-ați văzut. Dați-mi câteva detalii...

Jurnalistul se ridică brusc.

— *Si, si.* Era deja mort când l-am văzut...

— Un glonț în piept?

— *Si, claro que si...*

— Și era întins pe jos într-o cameră de la etajul întâi?

— *Si, si...*

Barriga părea încântat.

— A lăsat ceva scris?

— *Si, si,* o scrisoare.

— L-ați recunoscut ușor, nu-i așa?

Esteban Barriga încuviință cu entuziasm.

— Ușor, foarte ușor.

Malko tăcu câteva secunde. Epuizat de efortul făcut, jurnalistul bolivian își șterse fruntea și zâmbi complice. Malko îi căută privirea și îl întrebă pe un ton blând:

— Cum se face că ați scris că Klaus Heinkel și-a tras un glonț în gură, că trupul neînsuflețit a fost găsit în holul vilei și că a fost identificat de medic, din moment ce dumneavoastră nu l-ați întâlnit niciodată?

Esteban Barriga rămase împietrit. Clipi foarte repede de mai multe ori, în spatele ochelarilor groși. Buzele sale se mișcau dar nu scotea nici un sunet. Îi privea alternativ pe Malko și Lucrezia înspăimântat și rugător în același timp.

— Cine... cine sunteți dumneavoastră? întrebă acesta.

Malko nu răspunse la întrebarea acestuia. Își întinse brațul pe deasupra biroului și îl trase foarte amenințător pe bolivian de gulerul jachetei sale.

— Spuneți-mi adevărul!

Gălăgia făcută de discuția lor era acoperită de zgomotul făcut de mașinile de scris din redacție. Micuțul bolivian mărturisi în timp ce-și trăgea suflul:

— Nu am văzut cadavrul, era deja pus în sicriu, dar mi s-a povestit cum a murit.

— Cine?

— Mai...

Tăcu brusc, uitându-se în spatele lui Malko. Acesta din urmă se întoarse. Un individ mare, cu nasul acvilin asculta conversația lor stând în picioare în cadrul ușii.

Cu gesturi febrile, Esteban Barriga se retrase:

— Scuzați-mă, domnule, am treabă.

Se strecură ca un iepure și dispăru în redacție, uitând de bancnota de douăzeci de dolari. Malko înțelese că nu merita să mai insiste. Făcându-i semn Lucreziei, ieși din birou sub privirea străinului.

Coborâră scara întunecată. Misterul ce plutea în jurul morții lui Klaus Heinkel devenea și mai încurcat. Lucreția era foarte intrigată.

— De ce i-ai pus toate aceste întrebări?

Malko nu avu timp să răspundă. Se auzi un zgomot de pași în spatele lor. Se întoarse: Esteban Barriga, ziaristul, cobora în viteză. Îl ajunse din urmă pe Malko pe palier.

— Nu trebuie să spuneți nimic, îl imploră acesta cu o voce răgușită, nimic.

Repetă în spaniolă *nada, nada*. Fața sa grasă lucea de transpirație și efectiv transpira de frică. O teroare viscerală, organică care mirosea și mai rău decât voma.

— Ce anume nu trebuie să spun? întrebă Malko.

Bolivianul vorbi și mai încet.

— Tot ce v-am povestit... că nu l-am văzut pe señor Heinkel... vă implor.

Malko pretinse că nu înțelege.

— Dar ce importanță are asta? El era, nu-i așa?

— *Como no!* făcu bolivianul cu vehemență. El era! Aș putea să jur pe capul mamei mele.

— Atunci totul este în ordine, concluzionă Malko. *Hasta luego*.

Începu să coboare din nou, dornic să ajungă cât mai repede la aer curat. Micuțul jurnalist se aplecă peste rampă și strigă:

— El era, era señor Klaus...

* * *

Malko și Lucrezia ajunseră din nou în stradă în fața statuii ecvestre a lui Simon Bolivar. O mulțime de oameni se plimbau pe Prado. Numele său oficial era: bulevardul 16 Iulie. Dar cum își schimba data la fiecare revoluție, bolivienii considerau că e mai simplu să îi spună Prado. Clădirile noi alternau cu vechile case coloniale, imobile neterminate, buticuri.

Malko simțea cum tulburarea sa creștea. De ce se temea atât de mult micul jurnalist de la *Presencia?* Lucrezia îl privea cu atenție căutându-i privirea. Părea că uitase cu desăvârșire de Jack Cambell. Malko nu ar fi crezut niciodată că un *gringo* poate stabili atât de repede un contact personal cu o boliviană. În taxi Lucrezia își sprijinise piciorul de al lui fără nici o jenă și toată atitudinea ei demonstra că îl plăcea. Dar pentru moment avea alte griji:

— Aș vrea să știu mai multe despre moartea acestui neamț, spuse acesta. Cine ar putea să ne ajute?

Lucrezia se gândi.

— Poate Josepha... Ea știe tot.

— Cine este Josepha?

— O indiancă, o *chula* foarte bogată. Locuiește lângă biserica San Francisco, aproape de aici. Este la curent cu tot ce se întâmplă. Nimeni nu începe o revoluție fără să treacă pe la ea să o consulte.

În Bolivia reprezenta o referință serioasă.

Urcară pe Prado încet și trecură pe lângă imobilul ornat cu coloane.

— De aici pornesc toate revoltele, explică Lucrezia. Singurul loc din La Paz unde sunt mulți bani. Este *mamadera* pe care o vor toate guvernele.

În față, la colțul străzii Camacho se afla Universitatea. Lărgindu-se, Prado urca din ce în ce mai sus.

În momentul în care grăbi pasul Malko avu impresia că o să-i sară inima din piept. Umilit, trebui să-i ceară Lucreziei să meargă mai încet. Tânăra boliviană galopa ca o lamă.

— Trebuie să-ți economisești puterile, remarcă aceasta ironic.

În jurul lor mișunau *chulas*, cu pălării negre și copii în spate. O luară la stânga pe strada Sagarnaga, o stradă îngustă și populată, abruptă ca o scară, care ducea la biserica San Francisco. De acolo începea cartierul de hoți și piața neagră. Acolo puteai să găsești tot ce lipsea în buticurile din La Paz. Trebuia să ocolești tot timpul tarabele întinse pe trotuar. Lucrezia îl împinse într-un butic întunecat. La intrare Malko se împiedică de un teanc de lucruri ciudate.

— Ce este aici?

Lucrezia zâmbi:

— Fetuși de lame. Oamenii sunt superstițioși: nu construiesc o casă fără să îngroape unul în fundație...

* * *

Dolofană, buzată, păroasă și binevoitoare, Josepha îl analiza pe Malko cu curiozitatea unui entomolog aflat în fața primului său lepidopter. Așezată într-un colț al buticului său nu se vedea decât o masă imensă de grăsime disimulată sub mai multe rânduri de fuste și o față rotundă, lipsită de expresie. Doar ochii negri și vioi sclipeau de inteligență. În jurul ei suvenirurile pentru turiști se amestecau cu cutiile conținând pudre misterioase și cu statuetele sculptate în lemn. Lucrezia începuse să vorbească cu indianca într-un dialect pe care Malko nu îl înțelegea: aimara. O trase de mânecă pe tânăra boliviană:

— Întrebați-o ce știe despre Klaus Heinkel.

Tânăra traduse, ascultă răspunsul lui Josepha, izbucni în râs și roși.

— Spune că se descurca bine din moment ce își găsise o femeie foarte frumoasă... O femeie ce aparținea altuia.

— Cine?

— Soția unui industriaș, Monica Izquierdo. Și-a părăsit soțul pentru neamț.

Deci dacă Klaus Heinkel era mort această soție infidelă trebuie că s-a întors la domiciliul conjugal...

— Unde locuiește? întrebă Malko.

Lucrezia făcu pe interpreta și traduse:

— În Florida. O vilă mare albă, pe bulevardul Arequipa, vizavi de clubul de tenis.

— Ea crede că este mort?

— Ea spune ceea ce i se zice. De ce nu ar crede?

Malko înregistră în minte adresa. Josepha scoase o țigară, o aprinse și o înfipse între buzele de lemn ale unei statuete din spatele ei. Ca printr-un miracol țigareta continuă să fumege singură.

Josepha o privi îndelung, apoi îi spuse ceva Lucreziei. Aceasta traduse:

— Este Dumnezeul norocului. Spune că ești în pericol, cenușa nu este albă...

Malko mulțumi și o trase discret pe Lucrezia din butic. Coborâră împreună strada abruptă.

— Să mergem la acest Izquierdo, propuse Malko, apoi te invit la cină.

— Mai întâi trebuie să trec pe la mine pe acasă. Tatăl meu este cardiac și își face griji când nu știe de mine. Dacă vrei, ne întâlnim într-o oră la cafeneaua *La Paz*, pe bulevardul Camacho, exact vizavi de hotelul tău. Acolo se pregătesc toate revoluțiile.

Înainte de Universitate, Lucrezia îl părăsi pe Malko și o luă pe o stradă care ducea spre orașul vechi, în timp ce acesta merse drept înainte. Când își ceru cheia o voce neplăcută îl făcu să tresară.

— Unde naiba ați fost?

Se întoarse și se trezi față în față cu Jack Cambell, roșu de furie.

Malko zâmbi angelic.

— Am fost să acord un ultim omagiu nefericitului de Klaus Heinkel.

Americanul îl fixă atent pe Malko, ezitând să dea replica. În fața atitudinii sale serioase, acesta explodă:

— Dar ce naiba ați făcut acolo, pentru numele lui Dumnezeu?

Malko îl privi distant. Furia omului de la C.I.A. era cât se poate de revelatoare.

— Mă aflu în țara aceasta din cauza unui anume Klaus Heinkel și trebuie să fiu conștiincios.

— Dar este mort! Cadavrul lui a fost văzut.

Jack Cambell strigase atât de tare încât mai multe persoane se întoarseră spre ei. Malko îl luă pe american și se îndreptă spre o masă joasă. Apoi îi spuse pe o voce coborâtă:

— Tocmai, nu prea sunt sigur de asta...

— Ați înnebunit cumva? mormăi americanul. Vă spun că este mort, această poveste s-a sfârșit.

— Ați văzut dumneavoastră cadavrul? îl întrebă pe aceeași voce Malko.

— Nu ați citit *Presencia*, replică aspru Jack Cambell.

— Nici jurnalistul nu l-a văzut... L-am interogat. De ce insistați să susțineți că Klaus Heinkel este mort?

Jack Cambell tresări ușor. Ochii redeveniră la fel de reci.

Spuse pe un ton mai calm:

— Puțin îmi pasă dacă tipul acesta este mort sau viu. Până la urmă, dacă credeți în fantome, este treaba dumneavoastră... Pentru mine este mort, și o să-mi scriu raportul în acest sens... (Brusc se încruntă.) Lucrezia v-a dus acolo?

— Mai degrabă eu am luat-o cu mine.

— Puteți să-i transmiteți să nu se mai deranjeze să vină mâine dimineață la birou. O să-i trimit un cec.

Se ridică și fără să-și ia rămas bun de la Malko, ieși lovind în drumul său doi bolivieni liniștiți.

Malko se întreba ce rol juca orgoliul lui Jack Cambell în excesul lui de furie. Din cauza lui Lucrezia avea necazuri.

* * *

Fustele mini erau încă la modă în La Paz. Rochia neagră a Lucreziei descoperea trei cincimi din coapsele bine făcute și lungi. Își scosese peruca, eliberându-și părul adevărat care îi cobora în cascade pe umeri. Foarte machiată părea că are mai mult de douăzeci și cinci de ani. Băncile de lemn negru din cafeneaua *La Paz* scârțâiau sub greutatea conspiratorilor, a afacerilor ce trebuiau pregătite pentru următoarea revoluție. Singură la masă, Lucrezia atrăgea priviri a căror incandescență nu avea nimic de-a face cu ideile progresiste. Malko se înclină în fața ei admirativ.

— Ești superbă.

Tânăra boliviană zâmbi feroce cu bustul cambrat.

— Și ceilalți mă consideră frumoasă. Privește-i pe cei trei de acolo, se tot uită la picioarele mele... Dacă ai fi fost bolivian ar fi trebuit deja să îi amenințI cu moartea. Dacă nu, nu ai mai fi fost *macho*...

— Trebuie să faci multe ca să fii *macho?*

Ochii frumoși ai Lucreziei scânteiară:

— Dacă bărbatul cu care sunt lasă alți bărbați să mă privească îl părăsesc; dacă acceptă ca un alt bărbat să mă ia, îl omor.

Raporturile sociale erau extrem de simplificate în Bolivia. Malko contemplă la rândul său picioarele lungi și își spuse că țara aceasta de la capătul lumii avea compensațiile ei.

— Mergem să ne întâlnim cu señor Izquierdo?

Lucrezia își luă geanta și se îndreptă spre ieșire, unduindu-și șoldurile provocator.

* * *

Grilajul vilei se deschise și mai întâi Malko nu putu să vadă pe nimeni în întuneric. Lăsând ochii în jos, observă un bărbat minuscul, cu părul grizonat, cu privirea îndreptată spre el. Ai fi putut spune că este o mumie, deși ochii negri erau plini de viață. Malko îl recunoscu imediat pe bărbatul mic de statură pe care îl văzuse de la distanță la biserică.

Nu avea mai mult de un metru și vreo cincizeci și cinci de centimetri. Era vizibil un *chulo*, un indian din Altiplano, de peste cincizeci de ani.

— Señor Pedro Izquierdo? întrebă Malko.

— Eu sunt.

Aruncă o privire avidă spre Lucrezia peste umărul lui Malko, apoi se potoli, dezamăgit.

— Cine sunteți? Ce vreți?

Dintr-o dată părea speriat. În fundul grădinii, vila imensă era întunecată, în afară de două ferestre. Era ciudat faptul că în cartierul acesta pustiu a venit el însuși să deschidă.

— Aș vrea să vă vorbesc, spuse Malko.

— Despre ce?

— Despre soția dumneavoastră.

— Plecați!

Chulo încerca din toate puterile să închidă grilajul, spumegând de furie. Lucrezia interveni repede în aimara. Vorbea repede și apăsat. Puțin câte puțin, Pedro Izquierda renunță să mai împingă grilajul. Cu chipul întunecat se dădu la o parte pentru a-i lăsa pe vizitatori să intre. Ochii îi erau roșii, privirea neclară și se clătina. Era beat mort. Traversară grădina și intrară în vilă. Livingul era somptuos, cu canapele moi, mese pline cu piese de argint, un pian cu coadă. tablouri moderne. Señor Izquierdo se pierdea în acest fast. Se lăsă într-un fotoliu și arătă spre o masă acoperită de sticle.

— Serviți-vă.

Malko se abținu să deschidă singura sticlă de Moët et Chandon și se servi cu J & B cu mult Perrier. Lucrezia luă un Pepsi-Cola. Indiscret, Malko examină o fotografie de pe pianul

cu coadă: o tânără superbă cu tenul închis, având profilul lui Raquel Welsh, îmbrăcată cu o rochie mulată neagră. Lângă ea, Pedro Izquierdo părea un pitic.

— Este soţia dumneavoastră? întrebă Malko.

Un fulger de mândrie îi străluci în privire, care însă se stinse imediat.

— Da, señor. Monica.

— Nu este aici acum?

Indianul se uită la Lucrezia dezamăgit.

— M-a părăsit.

Cufundat în fotoliul prea mare pentru el, era demn de milă şi ridicol, semănând cu una din măştile vechi de argint pe care le găseşti încă în Bolivia, reprezentând imaginea stilizată a unui indian din Altiplano, cu buzele groase şi nasul foarte cârn. Bătrânul luă o sticlă de vin chilian şi-şi turnă un pahar plin, nebăgându-i în seamă pe oaspeţii săi.

— Din moment ce Klaus Heinkel este mort, soţia dumneavoastră nu a revenit? întrebă Malko.

Pedro Izquierdo sări din fotoliu ca înţepat de o albină, vorbind sacadat în aimara. Lucrezia traduse amuzată:

— Va crede că este mort în momentul în care îi va vedea testiculele atârnate pe perete. După părerea lui este încă în viaţă, altfel soţia lui s-ar fi întors.

Bolivianul îl fixă pe Malko cu un aer furibund, ca şi cum acesta ar fi fost responsabil de conduita soţiei sale.

— De ce ai fost la biserică? întrebă acesta.

Pedro Izquierda părea că încă regretă că a făcut acest lucru.

— Speram să o văd, murmură acesta, de data asta în spaniolă, să-i spun că o iert. Dacă ar fi fost într-adevăr mort ar fi fost acolo să-l plângă.

Zgomotul clopoţelului îl întrerupse. Sări din fotoliu şi traversă camera. Malko îl auzi cum deschide grilajul. Iată de ce le-a deschis atât de repede, aştepta pe cineva.

Dacă era soţia sa, senzuala şi infidela Monica? Fixă uşa, inima bătându-i cu putere.

O apariţie neaşteptată se ivi în cadrul uşii. O fată foarte tânără, machiată îngrozitor, cu buzele roşii-vineţii, o fustă mini descoperindu-i picioarele groase şi acoperite de un puf negru, un pulover mai mic cu trei numere care i se mula pe piept gata

să plesnească. Privirea insolentă se opri asupra lui Malko și Lucreziei fără să clipească. Fata se așeză în fața lui Mako și își încrucișă picioarele foarte sus, își aprinse o țigară și își afundă privirea în ochii lui. Cu o voce nesigură, Pedro Izquierdo o prezentă:

— Ea este Carmen. Vine din când în când să-mi țină companie.

Carmen spuse ceva în aimara, cu o voce ursuză. Izquierdo dădu din cap și Lucrezia schiță un zâmbet. Vorbi cu fata tot în aimara câteva minute, apoi îi traduse lui Malko:

— Este o târfuliță care lucrează într-un bar de strip-tease pentru *chulos*. Are paisprezece ani. Izquierdo recurge la serviciile ei din când în când, dar este prima dată când vine aici. A trebuit să dea liber personalului. Cerea un supliment pentru dumneavoastră...

O orgie la altitudinea asta! Carmen se ridică pentru a-și pune ceva de băut. Malko profită și veni și se așeză lângă Pedro Izquierdo.

— Îl caut pe bărbatul care este cu soția dumneavoastră, spuse acesta. Klaus Heinkel. Dacă mă ajutați să-l găsesc vă promit că soția dumneavoastră se va întoarce, pentru că vreau să-l opresc. Am puterea să fac acest lucru.

Bolivianul îl fixă ca și cum ar fi Mesia.

— Este adevărat?

— Da. Aveți idee unde ar putea să se ascundă, dacă într-adevăr este încă în viață?

Bătrânul bolivian își înălță capul:

— Da, îl voi găsi, dacă îmi promiteți că îl veți pedepsi.

— Vă promit.

Don Izquierdo îi luă mâinile și i le strânse.

— *Vaya con Dios.* Este un om rău. I-am împrumutat bani, l-am primit în casa mea, aveam încredere în el... Veniți mâine la restaurantul *Daiquiri*, pe la ora unu. Vă voi comunica ce am aflat.

Malko se ridică. Umilința bolivianului îi provoca greață. Carmen se lipi imediat de Izquierdo. Se descălțase deja și nu aștepta decât plecarea musafirilor pentru a continua numărul de strip-tease.

Bolivianul avea într-adevăr chef să se recreeze puțin cu Carmen. Malko și Lucrezia ieșiră afară, sub cerul înstelat.

Era răcoare, dar nu era frig. Câinii urlau în munte.

— De ce vrei atât de mult să-l găseşti pe Klaus Heinkel? întrebă Lucrezia. Credeam că ai venit doar pentru a aduce dosarul lui în Bolivia. Asta mi-a spus domnul Cambell.

Malko nu răspunse imediat. Nici el nu ştia prea bine de ce se lansa în lupta asta periculoasă. Apoi se gândi din nou la toate ororile povestite de omul din Zürich şi la fraza finală: „Au încredere în dumneavoastră". Îi displăcea faptul că oameni precum Cambell sau alţii se puneau în calea destinului promis lui Klaus Heinkel.

Din motive care cu siguranţă nu erau umanitare. Tot atavismul său se revolta împotriva acestui lucru.

— Sunt un romantic incorigibil, îi spuse acesta brusc Lucreziei.

Tânăra boliviană ridică mâna pentru a opri un taxi nesperat la ora aceea târzie. Apoi îl privi pe Malko cu o altă lumină în ochi.

— În limba ta, spuse aceasta, *macho* trebuie să însemne romantic.

Capitolul V

Cei doi bărbaţi intrară în birou şi închiseră uşa înainte ca Esteban Barriga să fi avut timp să-şi ridice privirea. Era prea târziu în momentul în care îşi înălţă ochii de pe lucrări. Îi baraseră ieşirea. Erau doi bărbaţi care ai fi zis că sunt fraţi, negri, cu figuri aspre şi înspăimântătoare, cu feţele slabe şi părul dat cu ulei.

Jurnalistul îi văzu apropiindu-se şi paralizâ de frică. Cel mai tânăr — avea o cravată galbenă — îi spuse pe un ton dispreţuitor:

— Nu eşti decât un vagabond fără pic de ruşine.

Calm, înconjură biroul. Profitând de situaţie Esteban Barriga îşi încordă toţi muşchii pentru a încerca să iasă, dar bărbatul negru sări pe el. Cu mâna stângă îl apucă pe jurnalist de reverele jachetei, şi cu pumnul drept îi strivi nasul. Acesta auzi trosnind cartilagiul nasului, apoi căzu înapoi în fotoliu.

Dar instinctul de conservare fu mai puternic decât durerea. Simţea că dacă nu iese repede din camera aceea avea să moară. Deschise gura să ţipe şi îşi înghiţi propriul sânge.

Celălalt bărbat băgă mâna în buzunar şi scoase un cuţit. Încercă lama cu un deget şi îl înfipse direct în faţa lui în cămaşa întinsă a jurnalistului, de la buric până la stern.

O dată, de două ori, de trei ori.

La fiecare lovitură, Esteban se zvârcolea de durere. Cuţitul care îl desfăcea abdomenul părea că-l hipnotizează. Nu ţipa deloc.

Încet, desfăcu cele două mâini încleștate pe vestă și se înfundă în fotoliu. Murise. Împins de un sentiment de răutate pură, bărbatul care nu făcuse nimic luă mașina de scris și îl lovi în cap.

Esteban Barriga căzu pe jos.

Bărbatul bagă cuțitul la loc și îi dădu un picior în cap celui pe care tocmai îl omorâse. Aceste mici detalii erau cele care făceau diferența dintre un profesionist conștiincios ca el și un nimic. Chiar și atunci când nimeni nu observa asta, lucrul trebuia făcut ca la carte.

Apoi cei doi bărbați ieșiră din birou și închiseră ușa în spatele lor, trecând prin fața portarului aimara care dormea cu pumnii strânși.

* * *

Malko își termină pe dibuite friptura tare ca o pingea. *21* era cufundat într-o obscuritate aproape totală. Intrarea era minusculă, în strada Ortiz, o străduță care cobora în dreapta bulevardului Prado. Era restaurant și local de noapte în același timp, cu o orchestră care cânta tot timpul. Întinsă pe banchetă lângă Malko, Lucrezia înflorea văzând cu ochii. Încurajate de întuneric, câteva cupluri, după toate aparențele ilegitime, se îmbrățișau fără nici o rușine.

— Cum poate avea piticul de Izquierdo o soție așa de frumoasă? întrebă Malko.

Lucrezia râse răgușit.

— Grație cositorului. Avea cele mai mari mine. dar au fost naționalizate și nu i-au rămas decât cele mai mici. A cumpărat-o pe Monica. Soțul ei era colonel și a fost împușcat într-un puci. La douăzeci și doi de ani, avea de ales între a deveni târfă sau soția lui Izquierdo. Dar aproape că a înnebunit alături de el...

— A înnebunit?

— Señor Izquierdo nu este un *macho*. Deloc... Monica le povestea tuturor prietenelor ei că acesta se mulțumea să se

frece de ea scoţând ţipete, că avea impresia că se juca împreună cu un copil. Apoi Izquierdo l-a găzduit pe Klaus Heinkel care tocmai lucrase câteva luni pe o plantaţie de chinină. Avea mare nevoie de o femeie şi Monica nu i-a rezistat prea mult.

Fără să vrea, Malko atinse uşor cu dosul mâinii pieptul Lucreziei şi aceasta tresări, ca şi cum ar fi electrizat-o. Luă o gură de vin bolivian, apoi remarcă gânditoare:

— Mă simt ca atunci când eram cu primul bărbat pe care l-am iubit. Când mă atingea mi se făcea cald.

Şi Malko începuse să simtă efectele vinului bolivian. Se ridică să danseze luând-o pe Lucrezia de mână. Era un tangou cum nu mai dansase de mult timp. Lucrezia se lipi de el fremătând. Când făcură o voltă buzele lor se atinseră uşor şi tânăra le lipi pe ale sale o fracţiune de secundă de cele ale lui Malko. Acest contact făcea să simtă un fluid fierbinte în interiorul ei. Malko simţi cum se lipeşte de el cu suplеţea şi aderenţa unui boa constrictor.

De altfel, având în vedere iluminatul, ar fi putut să facă dragoste pe ring, nu ar fi deranjat pe nimeni...

Mai dansară puţin fără să schimbe nici un cuvânt. Apoi Malko o conduse pe Lucrezia la masă. Se pare că altitudinea era un obstacol în faţa sentimentelor. Dansul îl încercase destul de puternic. Nici măcar nu o sărutase pe Lucrezia şi deja avea impresia că făcuse dragoste cu ea. Simţea încă formele corpului ei lipit de al lui. Îi puse mâna pe coapse şi ea se apropie de el. Simţi cum fata se încordează şi ridică ochii. Un bărbat în pulover trecea pe lângă mese cu mâinile în buzunare examinând fiecare cuplu.

— Cine este tipul? întrebă Malko.

Lucrezia se strâmbă dezgustată:

— Unul dintre turnătorii de la *control político*. Adună toate bârfele.

Malko zâmbi.

— Nu ţi-e teamă că vei fi compromisă?

Femeia ridică din umeri.

— Sunt liberă. Aveam un logodnic elvețian dar a plecăt în Argentina și nu s-a mai întors.

Malko se gândi din nou la Klaus Heinkel. Bârfele unui bătrân gelos nu însemnau mare lucru. Când l-a văzut pe señor Izquierdo și-a dat seama că Monica nu s-ar mai fi întors, chiar dacă Klaus Heinkel murise. O lamă ar fi făcut-o mai fericită decât soțul ei.

Realiză în mod brutal că o dorea pe Lucrezia.

— Hai să plecăm, spuse el.

Femeia nu întrebă unde și se ridică. Malko plăti și o luă pe Lucrezia de braț.

Strada Ortiz era pustie. O luă de mână pe Lucrezia și aceasta se învârti lipindu-se de el. Se sărutară violent și lung, sub privirile unui *chulo*, care moțăia pe trotuar, înfofolit într-o pătură.

— Te doresc, spuse Malko.

— Și eu, răspunse simplu Lucrezia.

Urcară spre Prado ținându-se de mână. Marele bulevard era pustiu.

Statuia lui Simon Bolivar lucea sub lumina lunii. Brusc, se auzi un zgomot de voci în spatele lor. Apoi cei trei oameni îi depășiră râzând și glumind, și în treacăt o lovi violent pe Lucrezia care aproape căzu. Tânăra femeie trase o înjurătură pe care Malko nu o înțelese.

Cei trei bărbați se opriră imediat și se întoarseră.

Cel care o lovise pe Lucrezia se întoarse încet. Malko văzu o figură de indian obtuz, crud și inexpresiv. Ajungând în fața Lucreziei, bărbatul îi spuse ceva printre dinți apoi o plesni violent. Cu brațele atârnând rămase pe loc, rânjind.

Pumnul lui Malko plecase deja. îl lovi pe indian în mandibulă și acesta dădu înapoi sub impact. Ceilalți doi îi săriră în ajutor. Cel care o plesnise pe Lucrezia scoase un cuțit și se ridică. Se îndrepta încet spre Malko ținând cuțitul orizontal.

Lucrezia scoase un strigăt.

În același timp, ceilalți doi vagabonzi săriră pe ea și o imobilizară cu mâinile la spate, unul dintre ei pipăindu-i pieptul rânjind.

Încordându-şi toţi muşchii Malko făcu o săritură şi evită lama pumnalului. Pistolul său extraplat era la hotel şi vagabondul venea iar spre el. Lucrezia se zbătea ca o tigresă, înjura în spaniolă şi aimara. Brusc îi strigă în engleză:

— Salvează-te, vor să te omoare.

Malko ezită o fracţiune de secundă; nu putea să o lase pe Lucrezia în mâinile acelor vagabonzi. Cel care o mângâia pe piept o lăsă şi se apropie de el tot cu un cuţit strălucindu-i în mână. Nonşalant, cu ochii aproape închişi, se învârtea în jurul lui Malko. Ameninţat de două arme, acesta din urmă dădu înapoi, lipindu-se cu spatele de un zid. Un taxi gol trecu fără să se oprească.

Brusc realiză că nu era un accident întâmplător. Cei trei indieni nu erau beţi, ci, din contră, aveau siguranţa şi concentrarea unor ucigaşi profesionişti. Risca să-şi încheie cariera acolo, în faţa statuii lui Simon Bolivar.

Lucrezia ţipa fără încetare zbătându-se furioasă. Din nou Malko evită o lovitură de cuţit care îi atinse mâneca. Cei doi vagabonzi erau la un metru de el, pregătiţi să-i dea lovitura finală. De cealaltă parte a bulevardului, câţiva *chulos* priveau încăierarea fără să intervină.

— Salvează-te! urla Lucrezia.

Cu o lovitură de picior Malko îşi îndepărtă unul dintre agresori.

Oricum nu mai avea ce face. Îşi scoase rapid haina şi o rulă în jurul braţului stâng. Era un truc învăţat la şcoala din San Antonio, în Texas, în timpul stagiului de agent în acţiune. Se avântă cu braţul înainte. Lama unuia dintre bărbaţi se înfipse în ţesătură şi alunecă. Dezechilibrat, agresorul căzu. Malko se îndreptă spre Lucrezia.

Cel care o ţinea o eliberă imediat, se aplecă spre picioarele lui Malko şi se repezi să-l înşface de genunchi ca să-l trântească la pământ.

Malko se zbătea furios, dar din cauza altitudini simţea cum îşi pierde forţele.

Lucrezia sări ca o fiară, se interpuse şi îl apucă pe indian de păr. Acesta o lovi cu cotul în stomac. Femeia căzu pe spate pe trotuar, descoperindu-şi pulpele.

De data asta era sfârşitul. Doi veneau spre el, hotărâţi să-l omoare.

Lucrezia se ridică şi ţipă ascuţit. La douăzeci de metri în spatele lor se deschise uşa barului de strip-tease, *Maracaibo,* şi un grup de oameni ieşi, printre care Malko zări o uniformă. Din nou vocea Lucreziei vibră în noapte. De această dată doi dintre cei care ieşiseră se precipitară spre ei, printre care şi un poliţist în uniformă.

Unul dintre ucigaşi lătră un ordin. Cel care îl ţinea pe Malko îl lăsă şi toţi trei o luară la fugă în sus pe Prado. Obosit, suflând ca un peşte pe uscat, Malko se grăbi să o ajute pe Lucrezia. Îndoită de durere, se ţinea cu mâinile de stomac.

— Eşti rănită?

Femeia se strâmbă.

— Nu, vreau doar să vomit.

Ceea ce şi făcu fără să-i pese de grupul care îi înconjura acum.

Poliţistul, după ce îşi scosese pistolul plecase încet în urmărirea celor trei vagabonzi, după care reveni.

— Înălţimea Voastră doreşte să depună plângere? îl întrebă acesta pe Malko.Aceşti vagabonzi sunt ruşinea ţării noastre mult iubite.

Enervat de limbajul înflorit, Malko refuză oferta poliţistului. Nu mai voia decât să ajungă la hotel şi să se odihnească. Dorinţa pentru Lucrezia se stinsese ca o flacără. O luă de braţ şi părăsiră grupul salvatorilor.

— Hai să mergem! spuse el.

Merseră în linişte până pe bulevardul Camacho. La Pazul era din nou calm şi pustiu. Sosind în faţa hotelului *La Paz,* închis cu un grilaj de fier, Lucrezia se opri.

— Nu vreau să vii cu mine, spuse aceasta. Nu se ştie niciodată.

Deja apăsase pe soneria de noapte.

— Nu a fost o întâmplare, spuse ea, voiau să te omoare. Erau *marquesés,* mercenari din cartierul Miraflore. Oricine poate să-i închirieze pentru câțiva pesos. Dar eu nu sunt în pericol. Pe mâine.

Îl sărută repede și plecă. Malko privi picioarele negre cu o oarecare nostalgie. Nu se gândise că seara se va termina așa. Dar cine să fi vrut să-l omoare?

Capitolul VI

Malko pipăi plicul din buzunarul interior prin țesătura subțire a hainei. Nu voia să riște lăsând amprentele lui Klaus Heinkel în cameră, la hotel. Atentatul din ajun îl făcuse să înțeleagă că prezența sa în Bolivia nu era agreată. De data aceasta își pusese la centură pistolul său extraplat, pe șoldul drept, cu un glonț pe țeavă. Se uită la ceas: unu și jumătate. Pedro Izquierdo era în întârziere.

Un fum gras și grețos împuțind aerul din sala *Daiquiri*, provenind de la acele brasero instalate la fiecare masă pentru invariabilul *apparillada*, o specialitate boliviană făcută din carne la grătar cu cârnați, rinichi și alte bucăți care îți fac poftă de mâncare. Fumul nu părea că-i deranjează pe numeroșii clienți. Majoritatea erau nemți. Situat pe bulevardul Prado, *Daiquiri*, în ciuda culorilor stridente și a lipsei de confort, concura cu *Clubul German*. Patronul făcuse un adevărat efort decorându-l cu împletituri de nuiele verzi, un bar cu piramide de fructe și o fântână; totul era înecat într-un miros de grăsime arsă. La intrare, un grup de nemți bătrâni atinși de cuperoză și morocănoși, inspectau pe toți noii veniți. La o masă vecină, un grup de fete foarte machiate, discutând aprins între ele, îl fixau pe Malko încă de când sosise.

Era ciudat că señor Izquierdo se lăsa așteptat. Lucrezia se refăcea după cele întâmplate seara precedentă. Malko telefonase la ambasada Statelor Unite fără să reușească să dea de Jack Cambell. A trimis o telegramă la *Company*, informându-i că sejurul său în Bolivia se prelungea.

Fără alte detalii.

Silueta minusculă a lui Pedro Izquierdo apăru brusc, veni la masa lui Malko și se așeză în fața lui.

— Încă nu știu nimic, spuse acesta direct. Mâine.

— De ce mi-ați dat întâlnire aici, întrebă Malko, este îngrozitor.

Bolivianul surâse amar:

— Aici se întâlnea cu Monica, spuse el. I-am surprins împreună o dată, ținându-se de mână. Biroul lui era vizavi, la 1616.

Malko se întoarse și prin geamul murdar zări unul dintre puținele imobile moderne de pe bulevardul 16 Iulie sau mai degrabă Prado. La etajul al unsprezecelea era un restaurant panoramic, *Las Vegas.*

Pedro Izquierdo șopti:

— Mâine, ne întâlnim la ora trei la *Motel Turist,* pe strada Presbytero Medina. Atunci voi ști unde este.

Se ridică și plecă așa cum venise.

Malko bău o cafea și ceru nota de plată. „Trufi", taxiurile cu itinerar fix în La Paz defilau în rânduri strânse pe Prado. Lui Malko îi veni brusc o idee. Opri un Chevrolet care probabil avea vârsta lui[1]

— Maestro, la cimitirul german.

Voia să vadă cu ochii lui mormântul lui Klaus Heinkel.

— Ah, ce păcat că a murit atât de tânăr, plângea bătrânul gardian. Și avea atât de mulți prieteni.

Klaus Heinkel avea într-adevăr mulți prieteni. Mormântul său era acoperit cu coroane de flori. Aflat în ultimul rând al micului cimitir german, în cartierul Copacabana, nu era decât o movilită de pământ proaspăt cu o cruce de marmură și o inscripție foarte simplă.

Klaus MULLER — 25 octombrie 1913 — 11 martie 1972.

Malko se întoarse spre bătrânul bavarez care păzea cimitirul. Un om cumsecade, știrb, care era în Bolivia de patruzeci și șase de ani și își uitase limba natală! Vorbindu-i în germană, Malko îi deschise o rană veche.

---

1. Așa sunt chemați șoferii de taxi în La Paz.

— Îl cunoşteaţi?

Bătrânul dădu din cap.

— Nu, dar eu nu cunosc pe nimeni... Toţi sunt tineri...

— Aţi văzut sicriul?

Bătrânul îl făcu pe Malko să repete de două ori întrebarea, apoi izbucni într-un râs senil.

— Bineînţeles, nu băusem *chicha*. Era un sicriu frumos cu mânere de argint. Aş vrea să am şi eu un astfel de sicriu când îmi va veni rândul...

Malko se îndreptă spre ieşirea cimitirului. Se pare că Klaus Heinkel îşi terminase cariera în mijlocul a trei sute de germani din La Paz morţi în Bolivia...

Bătrânul îl ajunse din urmă la capătul aleii, ţinând în mână o tufă dintr-o plantă.

— Nu vreţi să cumpăraţi rutişor? Este bun pentru stomac... Zece pesos. L-am cultivat între morminte, pământul este foarte bun.

Malko refuză politicos şi ieşind din cimitir trecu prin faţa unui monument de piatră gri, foarte sobru, în vârful căruia se afla o cruce de fier gravată cu o inscripţie:

UNSERE GEFALLEN 1939-45[1]

Ceva neaşteptat în acest cimitir de la capătul lumii.

* * *

Un *canitilla*[2] care vindea *Ultima Hora* puse ziarul sub nasul lui Malko atât de insistent încât acceptă.

La terasa de la *Copacabana* — singura din tot La Pazul — bău o halbă imensă de Heineken aşteptând-o pe Lucrezia, hărţuit de micii lustragii care promiteau să facă încălţările ca noi pentru un pesos, şi de cerşetori *chulo* cu picioarele goale.

---

1. În memoria morţilor noştri 1939-45.

2. Vânzător de ziare.

Desfăcu ziarul ca să mai treacă timpul. Sub titlul ziarului, mai mult de jumătate din prima pagină era consacrată discursului de automulțumire al noului guvern.

Îi atrase atenția imediat un nume pus sub o fotografie pe prima pagină: Esteban Barriga.

Citi avid articolul. Noaptea trecută ziaristul Esteban Barriga fusese găsit spânzurat de cremona ferestrei biroului său. Prietenii lui spuneau că fusese foarte deprimat în ultimul timp. Văzând dulapul în care lucra avea și de ce. Dar nu într-atât încât să se sinucidă, mai ales la câteva ore după vizita lui Malko.

Tocmai închidea ziarul când auzi vocea dulce a Lucreziei:

— Îți place?

Ridică ochii: tânăra boliviană era îmbrăcată toată în negru, de la pălărie până la pantofi. Nu-i mai lipseau decât calul și pintenii. Femeia se întunecă la față văzând expresia lui Malko.

Fără să scoată un cuvânt îi întinse ziarul.

Femeia păli.

— L-au omorât?

Și Malko gândea la fel. Îi veni în minte imaginea micului jurnalist terorizat și îngălbenit la față, trăgându-l de mânecă. Nu spusese nimic nimănui dar totuși Esteban Barriga era mort. Cineva veghea cu o solicitudine emoționantă asupra ultimului somn al lui Klaus Heinkel.

Dacă era într-adevăr ultimul lui somn.

* * *

Era ceva neașteptat să găsești o tavernă bavareză în mijlocul Anzilor. Malko rămase visător în fața enormului *Prosit* pictat la intrarea restaurantului *Les Escudos*. Sala imensă de la subsol arăta sinistru, cu plafonul imens, pereții galbeni acoperiți cu inscripții în limba germană și spaniolă, mesele și scaunele incomode și masive, lustrele din fier forjat.

Aici se găseau cei mai buni cârnați nemțești din La Paz sau preparate din carne din Argentina, servite de chelnerițe în ciorapi negri și fuste mini.

În seara aceea, *Les Escudos* era aproape gol. Într-un colț doi hippie cu poncho mâncau cârnați cu degetele.

Era totuși restaurantul cel mai la modă din La Paz, situat în partea de sus a bulevardului Prado, vizavi de Comibol. Acolo nu se vorbea decât germana. De când plecaseră de la *Copacabana* Malko și Lucrezia nu mai vorbiră despre moartea lui Esteban Barriga. Dar acest nou mister nu încetă să-l preocupe pe Malko. În mod sigur Lucrezia nu avea nici o șansă cu el. În seara asta se făcuse și mai frumoasă.

Ceea ce Malko avea de gând să-i ceară nu avea decât de departe legătură cu o orgie a simțurilor.

— Lucrezia...

Femeia ridică privirea. Era superbă cu ochii ei negri, părul căzându-i pe umeri, cu buzele întredeschise. Malko își spuse că Domnul îl va pedepsi într-o zi pentru că neglijează astfel de ocazii.

— La ce te gândești? întrebă ea.

— Am nevoie de tine.

Ochii femeii se întunecară și trăsăturile i se crispară imperceptibil.

— Ce dorești?

— Să mergem la cimitirul german în noaptea asta.

Femeia tresări

— La cimitir! Ce să facem acolo?

— Vreau să văd cu ochii mei cadavrul lui Klaus Heinkel.

Lucrezia trase un fum lung din țigară înainte să răspundă.

— Înțeleg. Dar trebuie să găsim oameni pe care să ne putem baza. Doar Josepha ne poate ajuta.

— Să mergem, sugeră Malko.

Lucrezia dădu din cap.

— Nu. Eu o să mă duc acolo și tu mă vei aștepta la mine.

Căută prin geantă și îi dădu o cheie.

— Numărul 4365, la primul etaj. Numele este scris pe ușă. Nu te vei întâlni cu nimeni. Tatăl meu este plecat la Cochabamba în week-end. Ne întâlnim acolo.

Malko luă cheia. Lucrezia era într-adevăr o fată extraordinară. Înainte să se ridice o întrebă:

— De ce faci asta? Mă cunoști de o zi.

Surâse provocator:
— Ghicești?

* * *

Cheia se răsuci în broască și Malko tresări. Nu putea să fie decât Lucrezia care păstrase a doua cheie. Pusese un disc cu *quena* — flaut indian. Casa era liniștită. camera unde se afla era destul de sumar mobilată cu un divan mare și mese joase. Încăperea nu era înaltă.

— Totul este rezolvat, spuse Lucrezia, ne vom întâlni cu ei la cimitir în trei ore.

Malko nu întrebă cine erau „ei". Lucrezia își lăsă geanta și îl fixă pe Malko. Regăsi expresia vidă și intensă pe care o avea la restaurant. Malko o examină atent: nasul era poate puțin prea lung, dar îi dădea personalitate, gura era închisă parcă cizelată, linia buzelor perfect conturată. Nu avea nevoie să-și dea cu ruj de buze.

Chipul îi era palid contrastând cu ochii negri. Privirea lui Malko coborî întârziind pe picioare și șolduri.

— La ce te gândești?

Vocea Lucreziei era aspră, aproape agresivă.

— Ești superbă, spuse încet Malko.

— Detest eufemismele, spuse încet Lucrezia. Minți, nu vrei decât să mă...

Malko zâmbi:

— Ce vreau?

Se ridică. se îndreptă spre ea și o luă în brațe.

La început buzele-i erau reci, apoi, puțin câte puțin, se încălziră. Lucrezia își puse o mână pe ceafa lui Malko pentru a putea să-l sărute mai apăsat. Dinții li se ciocniră.

Fără să înceteze să o sărute, Malko o luă de mijloc și o duse spre divan. Contactul cu corpul tinerei femei îl înfierbântă pe Malko. Simțea cum dorința urcă în el, inexorabil și violent. Se gândea la momentul în care avea să o pătrundă. Ca prin

telepatie Lucrezia își desprinse o mână și îl împinse pe Malko, ca pentru a-i studia reacțiile.

Apoi încetă să-l mai sărute, îi luă capul în mâini și îl privi serios în ochi.

— Te-am lovit, spuse ea blând, iartă-mă! Și eu vreau să te iubesc, dar sunt atât de dezgustată de toți acești *macho* care tratează femeile ca pe niște capre, fără măcar să le întrebe ce-și doresc.

— Nu-ți plac bărbații din țara ta?

Zâmbi disprețuitoare:

— În momentul în care au terminat să facă dragoste, se grăbesc să se întâlnească cu prietenii lor pentru a le povesti cum a fost.

În anumite momente engleza ei suna curios.

Își scoase pantofii și îl privi pe Malko șăgalnic.

— Nu ai făcut niciodată dragoste cu o *chula?*

Malko ezită să răspundă. Auzise că femeile *chula* nu se dezbracă niciodată.

— Ce vrei să spui?

— Vei vedea.

Se ridică și începu să-și scoată hainele rămânând în chiloți și într-un sutien negru. Pielea îi era foarte albă, cu mâinile și picioarele acoperite de un puf fin negru. Fără să se dezbrace de tot, se întoarse spre divan. Cu gesturi blânde îl dezbrăcă pe Malko în ritmul flautului indian.

El îi desfăcu sutienul. Fata se mișcă brusc, apoi se întinse pe patul îngust, cu picioarele superbe lipite. Avea un abdomen frumos, ușor convex, sânii rotunzi și fermi, deși mici. Malko puse o mână pe pulpele ei, și Lucrezia se lipi imediat de el sărutându-l furios.

Malko nu se mai gândea decât la un singur lucru: să o posede imediat. Din cauza altitudinii gâfâia deja, cum avea să țină piept acestei iepe dezlănțuite?

În momentul în care vru să o pătrundă Lucrezia strânse picioarele, oprindu-l

— Așteaptă, nu acum.

Totuși simțea cum îi pulsează abdomenul. Dar ea se eliberă din îmbrățișare, întinse brațele și luă o cutiuță de argint. O

deschise, luă puțin ceva cu vârful degetelor și le duse la nas.

Trase pe nas puternic și apoi se lăsă pe spate.

— Vrei și tu? întrebă aceasta.

— Ce este?

Fata începu să râdă.

— *Pichicata!* Poftim.

Îi întinse cutiuța de argint în care era o pudră albă strălucitoare și înțelese imediat.

— Este cocaină!

— Prefer să-i spun *pichicata*. Îmi place, mă simt plină de căldură și departe de toate.

— Iei des? întrebă Malko îngrozit.

— Tot timpul, zise Lucrezia simplu. Ca toată lumea de aici, de altfel. Nu știai că Bolivia deține 90% din producția de cocaină din lume? Toți *indienii* din Altiplano mestecă frunze de coca toată ziua.

— Este legal?

Tânăra boliviană zâmbi amar:

— Banii noștri sunt singura monedă din lume care se bazează pe cocaină. Guvernul are cuferele pline și când au nevoie de bani *o* vând.

— Cui?

— Mafiei americane. Dar nu le place să le facem concurență. Nu ai citit ziarul de ieri. Alaltăieri doi *americani* au fost opriți la hotelul *Sucre* având asupra lor două sute de mii de dolari. Veniseră să cumpere *pichicata*...

Ciudată țară.

Lucrezia închise ochii și îl luă pe Malko de mână:

— Mângâie-mă, spuse ea cu o voce autoritară.

Își ridică șoldurile pentru a i se oferi și începu să-l mângâie posesiv. Timp de câteva minute în cameră nu se mai auzi decât respirația sacadată a Lucreziei.

Dintr-o dată își spuse pe un ton absent:

— Ai văzut vreodată lame împerechindu-se?

Malko trebui să spună că nu. În Austria nu prea vedeai lame.

— Este foarte frumos, spuse ea visătoare, au urechile foarte ascuțite și sar foarte mult.

Îi smulse lui Malko ultima piesă de îmbrăcăminte cu un gest de brutalitate masculină și își întoarse capul spre el privindu-l pierdută.

— Acum, spuse ea, acum...

Se afla într-o asemenea stare încât se supuse imediat. Când o pătrunse femeia își înfipse mâinile în spatele lui apoi le lăsă să cadă, și nu mai făcu nimic pentru a-l ajuta, rămânând inertă sub el.

Amețit de corpul pasiv și arzător în același timp, Malko se dezlănțui. Divanul trosnea și scârțâia sub ei.

Lucrezia păru că-și revine brusc și începu să murmure încurajări în spaniolă și în engleză.

— Repede, mai repede.

Erau la jocurile Olimpice! Trădat de altitudine, Malko simți că nu mai putea să reziste mult timp în ritmul acesta. Plămânii îi ardeau, începea să-și simtă corpul ca de plumb și încetini simțitor asaltul.

Imediat simți mușchii Lucreziei relaxându-se. Ea îl ținea în continuare lipit de ea, dar nu mai era același lucru... Rușinat și fără suflu, Malko vru să treacă iar la asalt, cu riscul de a-și crăpa plămânii. Lucrezia îl împinse și se trase de sub el. Se trezi pe pat, nesatisfăcut și se lăsă pe spate profitând de răgaz pentru a-și reveni.

Stând în patru labe pe pat, Lucrezia căuta ceva în sertarul măsuței joase. Luă de acolo ceva, stinse lampa și apoi se lungi din nou lângă Malko.

Întunericul îl surprinse. Lucrezia nu părea timidă. Brusc simți părul ei lung mângâindu-i picioarele. Dinții tinerei boliviene îl răniră, dar apoi femeia îndulci durerea provocată de mușcătură. Timp de câteva minute îl mângâie așa, încet și pasional.

Puțin mai târziu Lucrezia se aplecă și aprinse lampa. Cearcăne negre mari îi scoteau în evidență ochii, buzele i se umflaseră, părea calmă și destinsă.

Malko contempla picioarele lungi ale Lucreziei. Era păcat că nu se epila...

Ea urmări direcția privirii lui și îl întrebă:

— Ți se pare că am prea mult păr?

— De ce nu te epilezi?

Femeia râse:

— Nici nu-ți închipui! Aici, singurele femei care nu au păr sunt *chula*. De aceea, pentru a arăta că avem sânge spaniol, nu ne epilăm, când avem șansa de a avea păr!

Unde s-a cuibărit rasismul...

Cu părul despletit, superbă și impudică, se uită la ceas:

— E timpul să mergem la cimitir.

Capitolul VII

Lopata scoase un zgomot mat. Lucrezia îndreptă raza lanternei spre gaură. Apăru o bucată de lemn.

Sicriul lui Klaus Heinkel.

Cei doi *chulos* săpau cu lopeți cu cozile scurte. Fierul uneia dintre ele lovi o piatră și scoase un zgomot clar. Malko tresări. Erau la capătul cimitirului, în partea dinspre munte, puteau fi auziți.

— Mai încet, recomandă acesta.

Taxiul îi lăsase la colțul Străzii 11, în spate la *Copacabana*. Frigul era puternic și străzile erau pustii. Când se apropiară de cimitir se auzi un fluierat ușor dintr-un colț întunecat.

Lucrezia înaintă, aprinse scurt lanterna și lumină doi oameni care stăteau pe vine lângă zidul cimitirului.

Erau *aimaras,* cu privirile inexpresive, ținând lopețile lângă ei.

Lucrezia discutase cu ei încet și se întoarse spre Malko.

— Vor cinci sute de pesos fiecare. Este scump.

Nu era momentul să discute. Plătise imediat și indienii băgară bancnotele în buzunare.

— De unde sunt? o întrebă pe Lucrezia

— Din *Hampa,* din cartierul cerșetorilor, în spate la San Francisco.

Merseră o sută de metri, escaladară zidul cimitirului și se strecurară în liniște pe alei. Malko găsise ușor mormântul. Cei doi aimaras se puseseră pe muncă imediat.

Unul dintre indieni înfipse lopata cu o lovitură seacă și făcu un zgomot care percută în tot cimitirul! Malko se repezi și îi ceru Lucreziei să le spună să continue să sape cu mâinile.

Docili, îngenuncheară pe pământul gras și începură să scoată sicriul. Malko privea fascinat. În câteva minute se va edifica asupra sorții lui Klaus Heinkel. Începură să cadă picături mari de ploaie care se transformară într-o furtună violentă. Cei doi *chulos* continuară să sape ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar Lucrezia și Malko se udară până la piele foarte repede. Aveau de ce să-l invidieze pe Klaus Heinkel care stătea la adăpost în sicriul lui...

Ploaia se potoli la fel de brusc cum și începuse în momentul în care cei doi *chulos* reușiră să degajeze una dintre extremitățile sicriului. Apucară de mânere și îl smulseră din groapă. Lucrezia ghida operațiunea dând ordine scurte. Malko trebui să-i ajute pentru a scoate complet sicriul din groapă, după care îl puseră pe alee lângă pământul scos. În ciuda frigului, Malko transpirase.

* * *

Începură să scoată capacul sicriului. Ploaia începuse din nou.

Capacul se clătină și căzu pe jos. Unul dintre *aimara* înjură în limba sa. Un miros fad, dulce-acrișor și grețos se ridica din sicriu. Era într-adevăr un cadavru.

Malko fu puțin surprins și decepționat: se așteptase să găsească sicriul gol sau plin cu pietre.

Se aplecă. Mai întâi nu văzu decât un corp. Nu era nici un giulgiu. Un cadavru înghesuit într-unul dintre pereți, culcat într-o parte. Malko apucă de un umăr încercând să-l întoarcă, dar se dădu înapoi din cauza mirosului. Unul dintre *aimara* îi veni în ajutor. Înfipse în umărul mortului un fel de cârlig și trase făcându-l să se întoarcă. Apoi Lucrezia întinse brațul și lumină o barbă închisă la culoare. Continuase să crească și după moarte și atingea mai mult de douăzeci de centimetri.

Chipul cadavrului nu putea fi recunoscut din cauza sângelui care curgea dintr-o rană a craniului. Avid, Malko cercetă trăsăturile umflate și deformate.

Cadavrul aparținea unui bărbat masiv, care nu avea mai mult de treizeci de ani, cu părul des, mustață și barbă. Prin gura deschisă se putea vedea un șir neregulat de dinți. Mortul era îmbrăcat cu blugi, o jachetă și cizme scurte texane cu vârful ascuțit, din piele maro.

— Nu este Klaus Heinkel, spuse el.

Sau întinerise cu un sfert de secol. Neamțul era un bărbat de un metru și șaizeci și opt de centimetri, avea cincizeci de ani și era chel.

— Este Jim, murmură Lucrezia cu o voce afectată. Jim Douglas, un tânăr american. Îi recunosc cizmele.

Cei doi *aimaras* începură să se impacienteze. Malko se ridică. Acest cadavru necunoscut nu-i aducea nici un indiciu. Era vizibil că murise violent și că nu era Klaus Heinkel. Ceea ce însemna aproape sigur că neamțul era încă în viață.

— Spune-le să-l închidă și să pună la loc sicriul în groapă.

Cei doi *chulos* începură să închidă în grabă capacul. Udat și bulversat, Malko nu mai înțelegea nimic. Dacă Lucrezia spunea adevărul, atunci ce căuta acest american în sicriul lui Klaus Heinkel? Cine îl omorâse? Se felicită că nu îi dăduse amprentele digitale ale lui Klaus Heinkel lui Jack Cambell. Riscau să servească la...

Lucrezia și el priviră în liniște cum cei doi *aimaras* coborau sicriul în mormânt și astupau groapa.

Apoi plecară toți patru pe unde veniseră. Lângă zid, Lucrezia și cei doi discutară ceva încet. Cereau încă două sute de pesos pe care Malko îi plăti.

— Nu ne vor denunța? întrebă el.

— Nu, spuse Lucrezia. Vor pleca imediat pe jos spre satul lor. Le este teamă de poliție.

Cei doi *aimaras* îi părăsiră imediat și dispărură în întuneric. Malko și Lucrezia coborâră în stânga, spre centru. Merseră în liniște până pe podul de peste râul La Paz. La o sută de metri mai încolo zăriră un taxi. Șoferul somnoros îi taxă fără să se întoarcă.

— Dacă Klaus Heinkel este în viață, atunci Hugo Gomez este sigur la curent, spuse brusc Lucrezia.

Adâncit în gândurile sale, Malko nu răspunse: era curios să vadă reacția lui Jack Cambell care era atât de convins că Klaus Heinkel era mort.

Capitolul VIII

Un afiș pe jumătate smuls punea încă în gardă sufletele simple:

„Nu ascultați zvonurile extremiste. Aveți încredere în revoluția de la 16 Iulie".

Afișat la colțul străzii 20 Octombrie — comemorând de asemenea o altă revoluție, apelul aveau o anumită doză de umor involuntar. Vechile sloganuri nu se mai șterseau de mult. Astfel puteai citi istoria politică a Boliviei pe zidurile din La Paz.

Malko examină imobilul cu trei etaje, aflat într-o intrare mai retrasă din strada 20 Octombrie. Era un loc liniștit, nu prea departe de Prado. Sunase la ușa primului apartament fără să primească nici un răspuns. Acolo locuia Jim Douglas, tânărul american...

Înainte de a fi în sicriul lui Klaus Heinkel... Dezamăgit voia să plece, când o perdea se mișcă la parter.

—Totuși este cineva, spuse Lucrezia.

Se întoarseră și sunară din nou. Ușa se deschise imediat.

O femeie de vreo patruzeci de ani îi fixa cu o privire goală. În spatele ei se înghesuiau doi puști cu picioarele goale, foarte negri, destul de frumoși. Femeia avea părul strâns, ceea ce scotea în evidență asimetria feței sale, cu buza inferioară foarte groasă. Rochia de pânză lipită de corp îi evidenția formele pline. Ignorând-o pe Lucrezia i se adresă lui Malko.

— Ce doriți?

— Îl caut pe Jim Douglas. Nu răspunde nimeni la el.

— Jim a plecat de câteva zile. Nu știu unde este.

Răspunsese cu indiferență, ai fi putut spune că voia să închidă ușa, dacă nu i-ai fi observat privirea fascinată.

— Locuiește singur? întrebă Lucrezia.

Femeia ezită, apoi răspunse:

— Nu știu... Nu mă interesează ce face el.

Privirea ei se agăță de cea a lui Malko timp de o fracțiune de secundă cu o intensitate extraordinară, apoi se dădu înapoi imediat.

— Vă rog să mă scuzați, dar am treabă.

Ușa se închise iar Malko și Lucrezia ieșiră de pe culoarul îngust.

— Știe ceva.

Lucrezia rânji sec:

— Are chef să te vadă singur. Este cea mai mare nimfomană din La Paz. Soțul ei a părăsit-o din cauza asta. Cu siguranță că s-a culcat și cu Jim. De altfel, când o apucă s-ar culca și cu o lamă!

De altfel spaniolii din Pizarre au folosit și ei lamele.

— Nu știi nimic mai mult despre acest Jim Douglas?

Lucrezia își suci glezna mergând pe trotuarul prost asfaltat și înjură înainte să răspundă.

— Era doar o cunoștință. Îl vedeam des la *Copacabana*. Vorbea mult și mi-a spus odată că avusese un rol activ în mișcările de protest de la Institutul de Tehnologie din Massachussets. Era un fel de agitator profesionist de stânga. Vorbea bine spaniola, locuia aici de un an și era profesor de engleză.

— Nu știi cum de s-a amestecat în povestea asta cu Klaus Heinkel?

Lucrezia dădu din cap:

— Nu. Nu îl interesau nemții.

Era un adevărat mister. Malko nu se afla într-o situație de invidiat. Cu cât se apropia mai mult de neamț, cu atât pericolul creștea, fără să știe de unde ar putea veni...

Se opriră la colțul străzii 20 Octombrie, în fața clădirii Emoussa.

— Am întâlnire cu señor Izquierdo, spuse Malko. Știi unde este motelul *Turist?*

— Acolo ți-a dat întâlnire bătrânul acesta dezgustător! Este singurul bordel din La Paz. Cred că îi este rușine să-și aducă târfa acasă.

Malko ridică mâna să oprească un taxi. În loc să se urce lângă el, Lucrezia se aplecă spre șofer:

— Maestro, pe strada Presbytero Medina.

— Tu nu vii?

Lucrezia zâmbi:

— Nu vreau să am o reputație proastă. Te aștept la mine, dacă mai ai încă puțină putere...

Malko simțea că o dorea. Taxiul demară.

* * *

Carmen se dezbrăca încet, senzual, cu o perversitate naturală rar întâlnită, întorcându-se cu spatele spre Pedro Izquierdo.

Nimeni nu i-ar fi dat vârsta pe care o avea. Sânii îi ieșeau din sutien și pulpele aveau rotunjimea celor ale unei femei de treizeci de ani.

Piticul bolivian o mânca din ochi. Când era cu ea o uita pe Monica. În camera tristă de motel se simțea mai în largul lui decât la el acasă. Carmen, dimpotrivă nu avea subtilități. Se întoarse și se apropie de pat.

Pedro Izquierdo îi dezmierdă sânii rotunzi, apoi coborî frământând fiecare curbă.

Fata îi privea mâna ca și cum ar fi fost un ac veninos. Când îi atinse pulpele strânse se întoarse și se eliberă.

— Nu am chef, spuse aceasta supărată.

Surprins, Izquierdo ridică privirea. Era întotdeauna foarte docilă.

— De ce?

— Am chef să-mi cumperi niște pantofi frumoși. Ca aceia din dulapul soției tale.

Se rușină brusc, apoi se înfurie vrând să o plesnească pe micuța nerușinată. dar renunță:

— Bine, îți promit. Imediat.

Fata se destinse într-o clipă, și se uită batjocoritor spre bătrân. Era o fată normală și nu o dezgustau lucrurile carnale. Făcea dragoste în fiecare seară cu amantul ei, un tânăr *chulo,* în casa sa din Miraflores. Dar cu Izquierdo era altceva, era doar o chestie dezagreabilă pe care trebuia să o facă.

Respirația bătrânului deveni din ce în ce mai sacadată. Mâinile sale se agitau furios fără să o facă pe Carmen să simtă ceva. O trase pe pat și o întinse pe spate ascunzându-și capul între sânii ei. Fata se cambră pentru a-l face să se simtă mai bine.

Se auziră mai multe bătăi puternice în ușă. Pedro Izquierdo se ridică imediat furios și îngrijorat. Totuși nu îi dăduse întâlnire așa de devreme bărbatului blond.

Carmen aștepta rezemată în coate. Se auziră din nou bătăi în ușă. Terorizat Izquierdo nu se mișcă și își puse un deget pe buze exact în momentul în care Carmen strigă cu o voce ascuțită:

— Cine este?

— *Controlo politico,* răspunse o voce de bărbat.

Fără să ezite, Carmen se ridică și se îndreptă spre ușă. Izquierdo sări din pat și vru să o prindă.

— Nu deschide! strigă el.

Dar Carmen trăsese deja zăvorul. Ușa fu împinsă cu putere de o namilă cu o jachetă de nailon albastră, cu un păr des și încâlcit și o față plată de indian. O împinse pe Carmen și apoi intrară și cei doi *chulo.* Unul avea părul creț și tenul foarte închis, cu buze de negru între care se vedea un șir de dinți stricați. Închise ușa și trase zăvorul.

Dezbrăcat complet, micuțul bolivian holbă ochii. Acești indivizi nu aveau nimic de-a face cu *controlo politico.* Erau niște vagabonzi, *marquesés.*

— Ce doriți? se bâlbâi acesta. Ieșiți sau îl chem pe administrator.

Bărbații nu se mișcară, ca și cum nici nu auziseră. Fără să se mai gândească la faptul că era gol, Pedro Izquierdo se repezi spre ușă. Namila întinse brațul și îl lovi direct în față pe Pedro Izquierdo trimițându-l spre pat. Acesta scoase un strigăt ascuțit. Îi striviseră nasul. Liniștit. mătăhălosul se apropie de aparatul radio și îl dădu la maxim. Așa procedau clienții motelului când erau în compania unei partenere prea zgomotoase.

Ținându-se de nas cu amândouă mâinile Izquierdo se dădu înapoi spre pat.

Namila o luă pe Carmen de o mână și aceasta începu să se zbată de formă, lăsându-se târâtă spre pat, râzând în sinea ei.

Era iubitul ei, Raul.

Fusese ideea lui să vină și să-i întrerupă, apoi să-l ducă pe Izquierdo la el acasă pentru a-l jefui. Fata fusese de acord entuziasmată. Toate obiectele din argint din vilă valorau mii de pesos cu care putea să-și cumpere multe rochii frumoase...

Dacă ar fi fost mai puțin avară nu ar fi acceptat niciodată. Bărbatul cu părul creț scoase un cuțit din buzunar și se așeză pe abdomenul lui Izquierdo punându-i cuțitul la gât.

— Nu mișca, spuse acesta în aimara.

Matahala o împinse pe Carmen pe pat. Aceasta întoarse capul în momentul în care bărbatul își desfăcea fermoarul.

Secvența aceasta nu era prevăzută în plan, dar i se părea extrem de excitant.

Când simți materialul grosolan al blugilor frecându-se de pielea ei neagră fata își mușcă buzele ca să nu strige de plăcere. Dar trebuia să salveze aparențele: reuși să plângă în timp ce Raul o penetra brutal și repede. Înțepat cu cuțitul, Pedro Izquierdo gemea, fascinat de corpul lui Carmen.

Raul se ridică. Bărbatul cu fruntea îngustă găsise o sticlă de J & B din care începu să bea lacom. Se apropie de pat și vărsă puțin pe Carmen care începu să țipe. Cei trei bărbați izbucniră în râs. Bărbatul cu părul creț o contempla pe Carmen avid. Îl chemă pe cel scund și îndesat pentru a ține.

Bărbatul cu fruntea îngustă termină băutura din sticlă și o sparse de noptieră. Îl luă pe bătrân de păr, îi puse ciobul pe gât și apăsă puțin pe pielea îmbătrânită și ridată.

Bărbatul creț o apucă pe Carmen de încheieturi și o trase spre el, trecând-o peste Izquierdo. Apoi îi prinse încheieturile doar cu mâna stângă și se descheie la rândul lui la pantaloni.

Carmen începu să țipe și căută privirea iubitului său. Nu întâlni decât doi ochi inexpresivi, ca și cum nu o mai văzuse niciodată în viața lui...

Era imposibil! Probabil că voia să o pună la încercare. Scoase un strigăt ascuțit și începu să se zbată. Lovind-o scurt cu genunchiul în abdomen vagabondul creț o făcu să se îndoaie.

În timp ce aceasta încerca să-și revină, bărbatul o aruncă pe pat cu capul în cearșaful murdar care fusese martorul atâtor copulații, apoi se aruncă peste ea, desfăcându-i picioarele.

Dintr-o smucitură o posedă sălbatic. Fata țipa încercând să scape înnebunită. *Macho*-ul ei era acolo: nu putea să accepte să o vadă cu altul, chiar dacă era un prieten. Sau...

O teroare viscerală o paralizâ. Înțelese că avea să moară. Prins de șoldurile ei bărbatul gâfâia de plăcere. Carmen nu-și văzu iubitul apropiindu-se, simți doar o căldură fulgerătoare în piept, atunci când lama pumnalului i se înfipse între coaste străpungându-i inima. Muri în câteva secunde.

Pedro Izquierdo, cu ochii ieșiți din orbite de groază, deschise gura ca să țipe. *Chulo*-ul cu fruntea îngustă îi înfipse cu toată puterea ciobul în gât. Cu cealaltă mână ucigașul smulse ceasul de la mâna mortului.

* * *

Taxiul se opri în fața unei mulțimi. Șoferul se întoarse spre Malko:

— *La Policia*...

Strada Presbytero Medina era blocată. În față străjuia un deal și la stânga o clădire gri cu o ușă de fier deschisă deasupra căreia era scris:

MOTEL TURIST-UNION OBREJO-PATRONALE.

La ultima revoluție fuseseră naționalizate toate casele...

Mai mulți polițiști în uniforme stăteau în fața ușii de fier împiedicând mulțimea să intre. Malko se dădu jos, își făcu loc prin mulțime și ajunse în primul rând. De acolo se strecură în motel.

Pe un teren în pantă fuseseră construite vreo cincisprezece bungalow-uri separate de ziduri de plastic verzi. Malko cercetă puțin clădirea, privirea fiindu-i atrasă de două târgi puse pe jos. aproape de intrare. Cearșafurile pătate de sânge ascundeau cadavrele unor oameni.

Malko se aplecă spre un vecin.

— Ce se întâmplă?

Bărbatul ridică din umeri.

— O poveste urâtă. Niște vagabonzi i-au luat gâtul unui tip mai bătrân și amantei sale. Au violat-o și i-au jefuit. L-au rănit și pe recepționer.

Dând la o parte un polițist în uniformă se îndreptă rapid spre prima targă. Avu timp să ridice cearșaful înainte ca polițiștii să-l îndepărteze.

Ochii morți ai lui Don Pedro Izquierdo fixau cerul fără să-l vadă.

* * *

O fată cu puțină mustață o înlocuise pe Lucrezia. Îl privi pe Malko cu dispreț.

— Aveți stabilită o întâlnire cu domnul Cambell?

— Nu, recunoscu Malko, dar sunt sigur că o să mă primească...

Fata dispăru în biroul americanului cu cartea sa de vizită și reapăru ursuză, lăsând ușa întredeschisă.

— Intrați.

Jack Cambell era și mai prost îmbrăcat decât la prima lor întâlnire. Nici măcar nu se ridică pentru a-l primi pe Malko. Acesta din urmă își trase un fotoliu și se așeză, apoi își scoase ochelarii negri.

Ochii căprui aveau acum o nuanță verzuie, semn că era enervat.

— Încă sunteți în La Paz? întrebă americanul cu vocea sa iritantă.

Malko rămase neclintit.

— Încă mai am treabă aici.

Jack Cambell strivi mucul țigării într-o scrumieră.

— Încă mai aveți halucinații? V-am spus că Klaus Muller — nimic nu poate dovedi că este Klaus Heinkel — este mort și îngropat.

— Poate că este mort, dar nu și îngropat.

Americanul ridică sprânceana stângă.

— Ce vreți să spuneți?

Malko își alese cu grijă cuvintele:

— În sicriul lui Klaus Muller, la cimitirul german, se află un cetățean american, un anume Jim Douglas.

De data aceasta Jack Cambell resimți lovitura. Liniștea se prelungi câteva secunde. Nu se aștepta la așa ceva.

— De unde știți?

— Pentru că l-am văzut, spuse liniștit Malko.

— L-ați văzut?

Malko îi povesti pe scurt vizita sa la cimitir. Jack Cambell se juca cu bricheta fără să răspundă, iar la sfârșit dădu din cap:

— Sunteți nebun!

Malko se hotărî să-l pună la punct, replicându-i pe un ton rece:

— Ce ar spune Jack Anderson dacă ar ști că responsabilul C.I.A. din La Paz acoperă un criminal nazist căutat de toate țările civilizate?... Se va vinde bine *Washington Post*, nu-i așa?

Jack Cambell se făcu roșu și Malko crezu că o să izbucnească. Micuțul american bătea cu palma pe birou.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, urlă acesta, și dumneavoastră faceți parte din *Company*. De ce mă enervați?

Lui Malko nu-i plăceau josniciile. Nu se ridică, dar furia interlocutorului său îi arăta că nu se înșelase.

— Am primit ordine de la *Company* pentru a veni în La Paz. spuse acesta, pentru a ajuta la identificarea unui anume Klaus Heinkel.

— Este mort!

Jack Cambell strigase atât de puternic, încât răgușise.

— Nu este mort și știți asta foarte bine.

Abia respirând, americanul șopti:

— Și dacă bolivienilor le face plăcere să-l știe mort? Vreți să refaceți lumea?

— Nu, răspunse Malko. Dar nimic nu mă va împiedica să-l găsesc pe Klaus Heinkel. Doar dacă nu primesc o telegramă semnată de David Wise ordonându-mi să mă întorc la castelul meu.

Jack Cambell își luă capul în mâini.

— Dar până la urmă ce vă pasă? Nici măcar nu-l cunoașteți pe tipul acesta.

— Nu înțelegeți, spuse Malko.

Era ceva mai puternic decât el, nu-i plăceau torționarii.

Semi-mărturisirea americanului îi era de ajuns. Cambell știa de moartea falsă a lui Klaus Heinkel, dar din motive pe care Malko le ignora, se alia cu bolivienii.

Americanul făcu un efort considerabil pentru a-și relua sângele rece.

— Și ce așteptați de la mine? întrebă acesta. Să îl găsesc pe Klaus Heinkel?

Malko dădu din cap apoi se ridică.

— Nu, mă voi ocupa eu de asta. Cunoșteați un anume Jim Douglas, un american profesor de engleză în La Paz?

— Nu. Întrebați la consulat.

Malko plecă. Jack Cambell nu va ridica nici un deget ca să-l ajute, dimpotrivă.

O dată cu moartea lui Pedro Izquierdo, ultima pistă care ducea la Klaus Heinkel dispărea.

Pentru a se gândi la asta mai bine merse pe jos până la hotel, coborând pe strada Potosi, îngustă și animată.

Împreună cu cheile, recepționerul îi dădu și un plic. Malko îl deschise. Conținea o invitație la un cocktail dat de consulul Franței. Se adăugase un singur cuvânt scris de mână: VENEZ.

* * *

Era mai mult o petrecere în grădină decât un cocktail. Bufetul era în grădina unei vile situate la capătul unul domeniu care dădea în bulevardul Hernando Siles, în cartierul Obrajes, în partea de jos a La Pazului, înainte de Colacoto.

Era chiar și Moët & Chandon! Un lux prea mare pentru La Paz. Dar, în afară de Lucrezia, care arăta superb într-o rochie de mătase verde, nu cunoștea pe nimeni.

Cine ar fi putut să-i trimită această invitație?

În momentul în care vru să o ia pe Lucrezia dintr-un grup de admiratori, un tânăr cu ochelari și cu o privire inteligentă se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteți Alteța Sa Prințul Malko? întrebă acesta în franceză.

Inima lui Malko începu să bată mai repede.

— Da. De ce?

— Eu v-am invitat. Mă numesc Moshe Porat și sunt consulul israelian în La Paz.

Totul începea să aibă sens.

— De ce voiați să mă întâlniți?

Moshe Porat nu răspunse direct.

— Se pare că îi faceți multe necazuri domnului Jack Cambell.

Malko ridică din sprâncene.

— Aveam o misiune oficială aici. Să predau autorităților boliviene amprentele digitale ale lui Klaus Heinkel. Dar, dintr-un motiv pe care nu îl cunosc, Jack Cambell pretinde că Heinkel este mort, deci nu mai am ce face aici.

— De ce spuneți că pretinde?

— Deoarece acum știu că este în viață.

Moshe Porat tăcu câteva secunde, părând să cântărească răspunsul lui Malko. Apoi spuse:

— Nimeni nu vrea cu adevărat ca acest domn să aibă probleme. Bolivienii, pentru că nu le pasă de trecutul lui, amicii săi germani pentru că se tem de el și americanii pentru că nu le plac bârfele...

Malko ardea de nerăbdare să-i pună o întrebare:

— Dar totuși problema vă privește? spuse el, am citit actul de acuzare al lui Klaus...

— Da, știu, îl întrerupse consulul. Dar avem o afacere importantă cu Bolivia, cu arme. Guvernul țării mele estimează că este mai importantă decât reclamarea lui Klaus Heinkel...

Bineînțeles, politica statului. Israelianul simți dezamăgirea lui Malko și adăugă:

— Dacă aveți dovada că Klaus Heinkel nu este mort aș putea totuși să vă orientez cercetările... În partea de jos a bulevardului Camacho este o mănăstire care a adăpostit destul de des naziști. Intendantul este Părintele Muskie, un american. Îl cunoștea bine pe Klaus Heinkel...

Deci nici el nu credea că neamțul era mort... Dar pentru moment nu avea decât o pistă fantomă: vecina lui Jim Douglas. Fiind străin în Bolivia, Malko nu putea să ancheteze legal moartea tânărului american. Declanșarea unui scandal nu servea la nimic.

— Cum pot să vă revăd? îl întrebă acesta pe israelian.

Moshe Porat îi întinse o carte de vizită.

— Este numărul meu de telefon direct. Prefer să nu veniți la consulat.

Malko luă cartea de vizită, se servi cu o cupă de Moët & Chandon, după care se duse să-i șoptească la ureche Lucreziei:

— Mă duc să fac o tură. Ne întâlnim la tine.

* * *

Ușa se întredeschise și apăru chipul obosit al nimfomanei. Recunoscându-l pe Malko deschise larg ușa.

— Tot pe Jim Douglas îl căutați? Intrați.

Interiorul era mobilat sărăcăcios, cu postere din reviste pe pereți și un pat vechi acoperit cu o cuvertură indiană. Femeia se scuză și dispăru. Când reapăru, avea coafura aranjată și își schimbase rochia de pânză cu una mai proaspătă, de mătase imprimată. Se așeză în fața lui Malko picior peste picior și îi oferi o țigară.

— Sunteți proaspăt venit în La Paz?

Malko nu avea nici timp, nici chef să-i potolească dorința de afecțiune. Privirea insistentă ațintită asupra lui îl deranja. Femeia i se oferea în liniște. Lucrezia avea dreptate, dar trebuia neapărat să știe dacă putea să-i fie utilă.

— Încerc să aflu unde se află Jim Douglas, spuse acesta. Nu puteți să mă ajutați?

Expresia avidă de pe chipul ei fu înlocuită de una indiferentă.

— Nu știu nimic, v-am spus și azi-dimineață.

Malko se ridică.

— Bine, îmi cer scuze că v-am deranjat.

Deodată, panica se aprinse în privirea ei.

— Așteptați!

— Știți ceva?

Rămăsese în picioare.

— Poate că este în închisoare, spuse aceasta.

— În închisoare? De ce?

Femeia ezită, apoi văzând că Malko nu se așeza la loc, continuă:

— Polițiștii de la *control politico* au luat-o pe târfulița care trăia cu el. Urla așa de tare, încât am ieșit.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum patru sau cinci zile.

— Este o boliviancă?

— Nu, o străină, o blondă pe nume Martine. Dar nu vă faceți griji, se vor distra cu ea și apoi o vor elibera.

Ochii femeii străluceau. Își desfăcu *nervos* picioarele, poate pentru ca Malko să vadă că nu purta nimic pe sub rochie.

— Și el, insistă Malko, Jim Douglas?

— Era plecat când s-a întâmplat asta.

Malko era dezamăgit și excitat în același timp. Dacă această necunoscută misterioasă fusese într-adevăr oprită de poliție, noul său amic israelian putea să-l ajute.

Femeia se ridică și puse un disc *quena*, dar Malko se apropie de ușă:

— Mulțumesc pentru informații. Voi reveni pentru a afla vești noi.

Femeia luă un aer atât de dezamăgit, încât îi păru rău pentru ea. La ușă îi întinse mâna și i-o strânse foarte puternic.

— Reveniți, murmură ea.

* * *

Lucrezia își puse mâna pe cea a lui Malko.

— Ai grijă, îl rugă ea. L-au omorât pe jurnalist, pe Jim Douglas, pe Pedro Izquierdo.

— Nu și pe Izquierdo, protestă Malko, au fost niște vagabonzi.

Omorârea lui Izquierdo și a amantei sale era pe prima pagină a ziarului *Presencia*. După ce îl legaseră fedeleș pe recepționerul motelului, trei vagabonzi au violat-o pe fată și l-au ucis în mod sălbatic pe bătrân care încerca să se împotrivească.

Bolivianca dădu din cap.

— Au fost *marquesés*, dar au acționat la ordinele cuiva, în mod sigur ale maiorului Gomez. Folosește indivizi ca ei pentru a-și rezolva afacerile murdare. Adu-ți aminte de cei care ne-au atacat...

Poate că Lucrezia avea dreptate, dar încă o dată nu avea nici o probă. Unde putea să-i găsească pe asasinii lui Pedro Izquierdo?

Și misterioasa fată blondă arestată de poliție...

— Trebuie să o găsim pe fata care locuia cu Jim Douglas, spuse acesta.

Lucrezia scuipă ca o pisică enervată.

— Nebuna aia ar fi spus orice! Nu știu de ce ar fi putut să o ridice.

— Întreab-o pe Josepha.

Bolivianca se întinse. Așezată pe patul lui Malko, cu picioarele încrucișate, ilumina cu prezența sa camera tristă de hotel.

— Mă duc mai târziu.

Malko înțelese că nu trebuia să mai discute despre asta.

Capitolul IX

Cu capul puțin aplecat într-o parte, ca o șopârlă ascunsă printre fetușii de lama și cutii pline cu lucruri fără nume, imensa Josepha semăna cu o vrăjitoare din Macbeth. Se afla în același loc. ca și cum ar fi fost lipită de scaun.

Malko stătea ca pe jăratic. De două zile se agita fără să fi aflat nimic. Încercase să-l găsească pe consulul Israelului, dar acesta era la Sucre, capitala administrativă a Boliviei.

Afacerea Heinkel se îngropa în minciuni și sânge. Unul câte unul, toți cei care ar fi putut să-l ajute pe Malko să-l găsească pe neamț erau morți. Nu mai rămăsese decât Josepha. Dar deja veniseră de două ori și nu aflaseră nimic. Nu știa unde se afla Heinkel și cine îl omorâse pe Jim Douglas.

Cufundat în contemplarea unui fetus de lama extrem de hidos, Malko asculta discuția în *aimara* dintre Lucrezia și vrăjitoare. Brusc auzi în treacăt numele Izquierdo.

Ochii Lucreziei străluciră de interes și se întoarse spre Malko.

— Izquierdo a fost asasinat din ordinul maiorului Gomez de o bandă *marquesés*, anunță aceasta triumfătoare. Unul dintre ei s-a lăudat și încearcă să vândă ceasul lui Izquierdo.

— Unde putem să-l găsim?

Josepha făcu un gest evaziv și spuse ceva.

Lucrezia traduse:

— În spatele cimitirului. în cartierul *Hampa*. Dar nu va vorbi. Se numește Raul.

Bineînțeles, era interesant, dar nu putea duce la mare lucru. Nu avea de gând să intre în lumea interlopă boliviană pentru a găsi un *chulo* asasin. Acesta nu va accepta niciodată să-l trădeze pe Gomez. Doar nu era nebun.

Avea din ce în ce mai puține șanse să-l găsească pe Klaus Heinkel. Neamțul poate că plecase deja în Paraguay, unde nimeni nu s-ar fi dus să-l caute. Cea mai mare parte dintre țările Americii latine considerau că ororile din lagărele de concentrare erau niște păcate neînsemnate, care au fost iertate de mult.

— Și prietena lui Jim Douglas?

Josepha înțelese întrebarea și răspunse imediat, fără entuziasm.

— Se pare că e o străină blondă, sechestrată într-o fermă la *control político*, în Yangas, lângă Coroico. Dar indienii spun atât de multe...

Malko nu mai avea răbdare. Putea să fie vorba de prietena lui Jim Douglas, sau era o coincidență extraordinară.

— Unde este asta? întrebă el.

— La câteva ore de La Paz, explică Lucrezia, într-o regiune aproape pustie. Coroico, este un sătuc aproape de o mină abandonată.

— Trebuie să mergem acolo, spuse Malko. Doar pentru a verifica, este singura pistă care ne-a mai rămas. Și dacă este într-adevăr fata pe care o căutăm, nu putem să o lăsăm pe mâna lui Gomez...

Lucrezia nu manifesta decât un interes moderat.

— Dacă începe să plouă, spuse aceasta, riscăm să rămânem blocați acolo câteva zile și drumul este foarte periculos.

Malko îi mulțumi, întrebându-se dacă informațiile bătrânei magiciene valorau ceva.

— De ce ne ajută?

— Acum treizeci de ani era frumoasă și subțire și tata era îndrăgostit de ea. Nu l-a uitat niciodată.

Malko încercă să și-o imagineze pe Josepha îndrăgostită, fără să reușească. Ieșind din butic Lucrezia îl anunță:

— Vom împrumuta jeepul tatălui meu.

* * *

Malko frână brusc și mașina se întoarse de-a curmezișul. Șoseaua îngustă situată între munte și prăpastie era toată o

băltoacă. Apa se scurgea de-a lungul zidului acoperit de jungla tropicală în ciuda altitudinii.

În fața sa, camionul roșu peste a cărui încărcătură stăteau oameni, bloca toată șoseaua.

Din fericire, cam la treizeci de metri în spatele jeep-ului drumul se lărgea pe zece metri și puteau trece două mașini.

Malko dădu înapoi precaut spre prăpastie. Șapte sute de metri de gol și un acostament care se dezintegra... aveai impresia că te afli în avion... Camionul trecu pe lângă ei încet, atingând ușor pânza jeep-ului. Lucrezia nu spunea nimic, fascinată și înfricoșată în același timp de prăpastia care se deschidea lângă ea. Dacă roțile camionului patinau zece centimetri în noroi, jeep-ul putea bascula deasupra în prăpastie. Nu ar mai fi avut timp nici măcar să sară...

Prinși de camion, chulos contemplau scena cu indiferență. Apoi toată lumea plecă. Malko conducea cu atenție pe pista îngustă și lunecoasă. Drumul spre Yangas era fascinant și înspăimântător, jalonat cu nenumărate cruci. Toți cei care au mișcat greșit volanul într-un moment de neatenție. Șerpuia de-a lungul Anzilor, la mai mult de trei mii de metri.

În ciuda altitudinii, muntele era acoperit de o junglă densă. Șoseaua care se desfășura ca un fir între cer și pământ, deservea înainte minele de cositor care acum erau închise. O cale ferată șerpuia alături, presărată de tunele, abandonată. Doar câteva lame alergau printre șine. În afară de ele, singurele ființe erau câinii cu ochi galbeni, agresivi și sălbatici, care voiau să muște din pneurile jeep-ului.

— Mai este mult? întrebă Malko demarând.

— Cel puțin o oră.

Lucrezia se întinse pe spate. Drumul pietros o zguduia puternic. Plecaseră din La Paz de trei ore și se întâlniseră doar cu un camion și trei taxiuri. Ieșind din La Paz, drumul urca până la cinci mii de metri. Apoi pista cobora puțin și apărea vegetația tropicală. În ciuda frumuseții sale, peisajul era totuși cam monoton.

Pe Malko îl dureau mâinile din cauza efortului pe care trebuia să-l facă pentru a mișca volanul. Nu mergeau nici măcar o sută de metri în linie dreaptă...

— Crezi că vom găsi până la urmă ferma asta? întrebă el.

— Coroico este un sat mic, spuse Lucrezia. Nu va fi greu să o găsim, ci să intrăm acolo. *Control politico* lucrează cu armata în afara La Paz-ului. Trebuie să fie foarte bine păzită...

Pistoletul extraplat și carabina Winchester a Lucreziei le puteau fi de folos. Chiar și dacă reușeau să o smulgă pe această necunoscută din mâinile celor care o păzeau, nu era decât un singur drum spre La Paz.

Dar era singurul mod de a se apropia de neamțul dispărut. Din moment ce Jim Douglas se afla în sicriul lui Klaus Heinkel, însemna că între cei doi era o legătură fatală...

Malko încetini pentru a trece de un radier. O cascadă se prăvălea din junglă într-o spumă albă, distrugând drumul. Roțile patinară puțin, apoi mașina luă din nou viteză. Puteau să respire mai ușor căci nu mai erau la trei mii de metri. O adevărată bucurie...

Lucrezia întinse mâna, arătând spre niște case grupate lângă o colină în depărtare.

— Uite, acolo este Coroico.

* * *

Le mai luă încă o jumătate de oră pentru a ajunge la primele case din Coroico. Era totuși o insulă de civilizație: câteva buticuri, un hotel ramolit cu o piscină goală, o bisericuță într-o piață mărginită de palmieri. Lucrezia se duse la potcovar pentru informații.

Se întoarse repede la jeep.

— *Control politico* este la ieșirea din sat, spuse aceasta. În jos, acolo unde drumul se bifurcă. Celălalt drum duce acolo. Am trecut prin față.

Se întoarseră, și la răscruce Malko o luă pe un drum și mai îngust. Merseră o milă fără să vadă nimic, apoi drumul se termină brusc într-o fundătură. Malko opri și coborâră repede, nu înainte de a lua binoclul. Era răcoare și umed. Malko dădu la o parte ierburile și înaintă pentru a putea vedea terenul de jos. Era o zonă degajată pe malul unui râu, o clădire plată înconjurată de un gard.

Malko înjură printre dinți.

Un elicopter era așezat în fața casei, lângă două jeep-uri militare, dintre care unul avea o antenă mare de radio. Douăzeci de soldați înconjurau două cadavre întinse pe iarbă. Malko îndreptă binoclul spre această scenă. Simți o lovitură în inimă recunoscând chipul brutal al maiorului Gomez. Nu îl văzuse decât o dată, la biserica San Miguel, dar memoria nu avea cum să-l înșele. Îmbrăcat în uniformă, cu mânecile suflecate, bolivianul examina cadavrele întinse, însoțit de un bărbat, care, având în vedere culoarea pielii nu putea să fie bolivian.

— Am picat în mijlocul unei operațiuni împotriva E.L.N., șopti Lucrezia. Este periculos să mai rămânem aici.

Malko fierbea de mânie. Nu încăpea îndoială, nu se putea pune cu armata boliviană. Prezența lui Hugo Gomez era o indicație suplimentară asupra prezenței prietenei lui Jim Douglas în această fermă.

Dar care din păcate era inaccesibilă.

Trebuia să afle cu orice preț cine era acest străin care-l însoțea pe Gomez și purta uniforma de „ranger" bolivian. Probabil că Jack Cambell știa cine este...

Lucrezia îl trase de mânecă.

— Hai să plecăm, dacă decolează elicopterul ne vor vedea.

Malko era îngrozit de ideea de a se întoarce pe drumul acela îngrozitor fără nici un rezultat. Totuși, Lucrezia avea dreptate.

Capitolul X

Mici, rotunzi, negri şi goi, ochii lui Antonio Mendieta aduceau cu ţevile unei puşti şi erau aţintiţi asupra uşii de lemn.

Într-un sfârşit se hotărî. Sprijinindu-şi uşor puşca de perete se ghemui şi îşi lipi ochiul de gaura cheii. Nu văzu nimic la început, apoi distinse spatele femeii şi şoldurile pe care se mulau blugii. Se mişcă involuntar în somn, mlădiindu-se şi mai tare şi Antonio Mendieta simţi cum i se puse un nod în gât. Se ridică în picioare şi îşi şterse mâinile pline de sudoare pe uniforma verzuie. De trei luni în serviciul armatei boliviene şi nefiind tuberculos, ca majoritatea bărbaţilor *chulos*, fusese repartizat la brigada Rangers pentru a lupta împotriva gherilelor.

Nu era nimic de râs. Misiunile într-o junglă impenetrabilă, având deasupra un soare nimicitor, urmate de percheziţii prin sate mizere, însoţite de focuri de armă care se soldau uneori cu moartea vreunuia dintre colegi. „Exercito de Liberacion National", E.L.N., începuse să infiltreze trupe în văile Yangas.

Astăzi tot detaşamentul era operaţional. Mendieta scăpase de corvoadă pentru că avea dureri de colici. I se lăsase în grijă paza fermei *controlului politic* şi al fetei, prizoniera lui Hugo Gomez. Acesta din urmă venise duminica trecută într-un elicopter şi stătuse închis cu fata vreo două ore. Se lăsase cu ţipete şi urlete, după care Gomez ieşise cu zgârieturi pe faţă. Totuşi nu trebuise să se enerveze...

Mendieta nu reuşea să uite corpul fetei blonde. Nu mai văzuse niciodată ceva aşa de frumos. Femeile pe acolo erau toate scunde, grase şi nespălate. Cu mâinile uscate, indianul îşi reluă postul de observaţie.

Fata se întoarse pe spate şi deschise ochii. Pieptul îi era îndreptat spre tavan, ca şi cum ar fi avut sânii din piatră. Ochii

ei foarte albaştri, buzele cărnoase şi nasul cârn încarnau o fantasmă nemaipomenită pentru om. Acesta din urmă se ridică, frustrat. Nici nu se punea problema să se atingă în vreun fel de prizonieră. Maiorul Gomez i-ar fi zburat capul într-o clipită.

Morocănos, Mendieta îşi apucă arma şi se întoarse să contemple văile acoperite cu vegetaţie luxurioasă, acolo unde se aflau colegii lui. Auzise focuri de armă cu o oră în urmă. Gherilele E.L.N. trebuie că nu erau departe. Gândul îi zbură apoi la fata blondă. În lupanarele de la Kilometrul 4 în La Paz nu întâlnise decât chilience bucălate şi grase, negre şi păroase ca nişte maimuţe.

— Hola!

Strigătul îl făcu să tresară. Venea din cameră. Ezită, apoi, luându-şi arma în mână, roti cheia în broască şi intră. N-avea totuşi cum să-i fie frică de o fată fără apărare.

Blonda era întinsă pe pat şi îl privea. Se întinse şi pieptul îi ieşi şi mai mult în afară.

— Mi-e sete, spuse ea în spaniolă. Aş dori nişte apă.

Antonio ezită. Nu ştia de unde să ia apa. Iar fata avea o voce plăcută şi rece.

— Trebuie să-i aşteptăm şi pe ceilalţi, rosti el într-o spaniolă stricată.

— Mi-e sete, repetă fata.

Se ridică şi i se puse în faţă. Cu încălţările pe care le purta era înaltă cât el, cu şolduri înguste şi abdomen plat. Antonio mai-mai că luase foc. Avea o dorinţă aprigă de a-i mângâia fetei părul lung şi blond. Fata, la rândul ei, îl examina curioasă, jucându-se cu o foarfecă de unghii.

— Eşti singur? întrebă ea.

— Da.

— Nu mai este chiar nimeni aici?

— Nu, vor veni toţi, dar mai târziu. Am o sticlă de Pepsi.

O moleşeală de o clipă se citi scurt pe ochii fetei. Se aşeză pe pat.

— Bine, atunci, adu-mi acel Pepsi de care vorbeai.

El ieşi din cameră, mergând cu spatele, ca să o poată privi mai mult timp.

* * *

Bărbatul se opri în pragul uşii, ameţit. Apoi, deodată, sângele i se urcă la cap şi i se puse din nou nodul în gât. Fata aşezată pe pat îşi tăia unghiile cu forfecuţa. Dar el nu înţelese de ce fusese nevoie să-şi scoată puloverul pentru aceasta. Ea ridică privirea, surâse şi îi făcu semn să intre. Areolele maro-închis ale sânilor ei se conturau prin sutienul alb. Avea pielea bronzată, de culoarea caisei. Cu ochii aţintiţi către sânii fetei, bărbatul îi întinse sticla.

— Cu multă plăcere...

Vocea era mult mai suavă, aproape lascivă, zâmbetul deschis. Ţinându-şi arma cu ambele mâini, se delectă privind-o cum bea din sticlă lichidul cald, fiindu-i ruşine de faptul că o golise deja jumătate. Era fascinat de mărul lui Adam care urca şi cobora. Când termină, aşeză sticla pe podea şi lăsă impresia cum că l-ar fi observat abia atunci şi pe el în încăpere.

— Ce cald este, făcu ea o remarcă...

Era într-adevăr o căldură grea şi umedă. Dar noaptea era un frig teribil. Antonio ar fi vrut să zică ceva, dar nu-şi găsea cuvintele. Nu reuşea nici să iasă din acea cameră. Avea poftă să-i atingă sânii elastici şi rotunzi pe care-i ghicea în spatele hainelor transparente. Se uita atât de intens şi concentrat încât fata izbucni în râs.

— Nu te simţi bine?

Scuturâ din cap fără să răspundă, luat prin surprindere. Ea îşi reluă migălitul cu forfecuţa de unghii. Brusc se opri.

— Îmi este prea cald, ajută-mă să mă descalţ, vrei?

Ezită. N-o putea descălţa cu o singură mână, trebuia să lase arma deoparte. Şi dacă ea ar fi luat-o? Dar sânii îl atrăgeau ca doi magneţi. Poate că ar fi putut să-i atingă măcar. Făcu doi paşi în afara încăperii, sprijini arma de perete, apoi se întoarse. Agăţându-se de pat, fata se retrăgea cu aceeaşi forţă cu care el trăgea de încălţăminte. Cizmele dezgoliră piciorul cu mare uşurinţă. Antonio Mendieta se ridică, dezamăgit: nici măcar nu-i atinsese sânii minunaţi.

— Mulţumesc, spuse fata cu o voce melodioasă.

În același moment, Antonio Mendieta o văzu făcând un gest foarte ciudat.

Cu dezinvoltură își desfăcu fermoarul de la blugi și îi lăsă să alunece pe picioare, în jos păstrând pe ea doar slipul alb, opac și triunghiular. Apoi își așeză blugii pe pat și întoarse capul spre Antonio. Acesta făcea distincția între umbră și umflătură de-a lungul hainelor ei. Rămase țintuit, cu gura uscată și privirea ațintită spre niște bucle de păr blonde care ieșiseră pe lângă marginea slipului.

— Îmi era foarte cald, explică fata cu o expresie încântătoare. Nu te simți jenat, sper?

Antonio Mendieta nu mai văzuse în viața lui picioare așa de frumoase. Coapsele erau modelate, lungi și pline, genunchii rotunzi. Nu mai punea la socoteală culoarea aceea frumoasă a pielii... Fata se așeză din nou pe pat și începu să-și taie unghiile.

Așezată în fața lui, cu picioarele depărtate, avea și capul puțin aplecat. Puse mai apoi un călcâi pe pat pentru a-și tăia unghiile de la un picior. Vestmântul transparent se mula pe ea cu o precizie anatomică. Mintea cea simplă a lui Antonio era deja înfierbântată. Niciodată nu-și imaginase că o femeie se poate purta într-o astfel de manieră. Își spuse că probabil femeile străine aveau alte obiceiuri și că poate asta nu însemna nimic deosebit. În orice caz, era foarte plăcut pentru el ceea ce se întâmpla... Îi era un pic rușine pentru că dorința lui ieșise la iveală și se manifesta deja într-un fel prea evident și fără perdea. Își împreună brațele care-i atârnau.

— Vino spre mine, spuse ea cu blândețe.

Cu o mână, indică patul pe care stătea ea. Ca un robot, Antonio Mendieta veni să se așeze, cu nările dilatate pentru a simți mirosul răspândit de corpul tânăr și firav, plin de rotunjimi. Din profil, sânii păreau și mai mari. Încercă să urmărească mișcarea forfecuței de unghii, dar privirea îi era atrasă de chiloții albi.

Trecu un timp scurt care i se păru o eternitate, în care nu se întâmplă nimic. Apoi, fata se întoarse spre el și îi aruncă o privire tulburată. Antonio nu avea experiență cu femeile, dar, într-o clipă, își spuse că aceasta îl dorea, și că dacă nu ar fi făcut nimic ar fi putut rata o ocazie unică... Avu o reacție de exultare care nu se potrivea deloc cu stilul lui timid și stângaci. Întinse brațul și puse mâna pe coapsele fetei.

Ea nu reacționă, întoarse capul și continuă să-și taie unghia de la degetul mare. Antonio nu mai îndrăznea să miște mâna. Apoi, ținându-și respirația, atinse un sân cu cealaltă mână. Contactul cu pielea catifelată și caldă îl făcu să palpite cu repeziciune. Ar fi rupt cu furie sutienul fetei... Mâna îi înțepeni pe coapsă.

După o ultimă retușare de forfecuță, fata se ridică și se trânti în pat pe spate. Îl fixă pe indian cu o privire evident provocatoare. Mâna lui Antonio urcă pe coapsă și dădu de o căldură moale și elastică. Nu îndrăzni să dea la o parte țesătura, se mulțumi să maseze zona pe deasupra cu nepricepere.

Era deja prea mult pentru el. Simți o furnicătură între picioare și își dădu seama că ceruse prea mult de la el. Fata înțelegea ce se întâmplă după privirea lui fixă. Cu mâna stângă îi mângâie părul negru, ridicându-i capul. Antonio Mendieta nu mai mișca, avea degetele crispate.

Când mâna stângă a frumoasei blonde se înfipse în părul lui, se lăsă cu docilitate tras în spate.

Cu cealaltă mână îi înfipse forfecuța cu toată puterea în ochiul drept.

* * *

Maiorul Gomez îl studia cu ură pe Antonio Mendieta care stătea prăbușit într-un colț al camerei, cu un pansament imens în dreptul ochiului rănit. Sângele trecuse prin el și se scursese până în dreptul gâtului. Afară, într-o gălăgie teribilă, oamenii de la *control político* scoteau dintr-un jeep trei suspecți și un rănit ce făcea parte din E.L.N. Ziua fusese fructuoasă; cu toate acestea, maiorul Gomez era cuprins de o mânie furibundă. Tot nu o găsiseră pe Martine, logodnica lui Jim Douglas: deci trebuie că reușise să găsească o posibilitate să ajungă în La Paz. Dorința lui frustrată devenise neliniște. Dacă tânăra belgiancă povestea că fusese răpită și violată de către el, era posibil să iasă un incident dezagreabil, chiar și pentru un om așa de puternic cum era el.

Trebuia să o ucidă după ce se folosise de ea o dată. Dar, gândindu-se la corpul ei firav și apetisant, se îmbolnăvea. Ea îl

scosese pentru o clipă dintre fetele din *Maracaïbo*. bomba de strip-tease din La Paz.

Se apropie de Antonio Mendieta și îi trase un picior. Soldatul îl privi cu singurul lui ochi, cu o expresie de teroare resemnată. Gomez scoase din teacă pistolul și îi lipi nefericitului țeava de tâmplă.

— Spune-mi, înainte să te omor, unde a plecat.

Bărbatul scuturâ din cap. Înnebunit de furie, Gomez apăsă pe trăgaci, fără să se gândească. Capul lui Mendieta fu izbit de perete de impactul glonțului, apoi se înclină încet, cu gura deschisă. O voce calmă se auzi vorbind din spatele lui Gomez:

— Veniți, domnule maior, sunt lucruri importante de făcut afară.

Era vocea „Doctorului" Gordon, consilier american pe lângă armata boliviană. În ciuda titlului, singura sa realizare în domeniul medical fusese aceea că dezosase mâinile lui Che Guevara de la încheieturi pentru a-i păstra amprentele.

Făcând parte din „Beretele Verzi", Gordon asigura legătura dintre controlul politic și ambasada Statelor Unite. Specialist al școlii antigherilă din Manaus, în Brazilia, el însoțea unitățile care conduceau represiunile și veghea să nu intervină emoțiile în desfășurarea operațiunilor.

Sechestrarea lui Martine, tânăra belgiancă, nu primise aprobarea lui, erau problemele maiorului Gomez. El doar veghease asupra secretului.

Gomez îl urmă, lăsând garda mai jos. Apoi se gândi la Don Federico. Neamțul urma să se înfurie.

— Trebuie să o găsim pe această Martine și să o lichidăm, spuse către Gordon.

— Este și asta o soluție, spuse cu reținere cel ce făcea parte din „Beretele Verzi".

Era o diferență mare între a abrutiza țăranii inculți și a asasina o străină, însă maiorului Hugo Gomez îi scăpau nuanțele de genul acesta...

—Don Federico riscă să aibă încurcături din cauza noastră. insistă Gomez. Îi datorăm foarte mult.

Dacă oamenii lui o ridicaseră pe Martine, fusese pentru a lichida singurul martor care permitea legătura dintre Don Federico Sturm și dispariția tânărului american.

Cu un an în urmă, germanul ascunsese pe proprietatea sa tot efectivul echipei de *control politico*, pe atunci hăituit, și le furnizase arme cumpărate din Panama. Acestea sunt servicii care nu se uită niciodată.

Maiorul și Gordon se apropiară de un luptător de gherilă care era întins pe pământ. Avea un pansament mare în jurul piciorului stâng și gemea de durere. Gordon anunță:

— A tras asupra noastră. Noi l-am interogat, dar nu știe nimic.

Fără să spună nimic, maiorul Gomez își luă pistolul și trase un foc de armă drept în pieptul rănitului. Acesta se zgudui și începu să horcăie din cauza aortei sfâșiate de glonț.

— Mi-a ajuns! M-am săturat de porcii ăștia din E.L.N., făcu Gomez.

Gordon se abținu. Ar mai fi trebuit torturat puțin ostaticul. Gomez se gândea însă mereu la Martine.

Mai erau încă trei țărani legați unul de altul cu o frânghie și sprijiniți de o placă de lemn.

— Aceia, explică Gordon, au aprovizionat și ascuns gherilele E.L.N.

Gomez îi examină pe cei trei indivizi în liniște, cu o licărire crudă în ochii săi mici și negri. Ardea de nerăbdare să ajungă în La Paz.

— Adu-mi, te rog, o macetă, ordonă el.

Un polițist îi aduse imediat o macetă ascuțită. Gomez o flutură de câteva ori în fața celor trei prizonieri apoi anunță:

— O să vă împușcăm, animalelor! De obicei după asta vă tăiem și mâinile. Din moment ce atunci n-ați simți nimic, o să vi le tai acum.

La un semn al său, cei trei țărani fură despărțiți. Doi soldați îl luară pe primul de umeri și îl așezară cu încheieturile pe masă. Acesta nici măcar nu avu timp să-i fie frică. Maceta pică și cele două mâini căzură, într-un șuvoi de sânge, timp în care lama rămase înfiptă în lemnul mesei. Țăranul își privi cioturile și scoase un urlet aprig.

O rafală de M.16 trasă în spate îl aduse imediat la tăcere. Era deja rândul celui de-al doilea și maiorul Gomez își ridică din nou mâinile. Avea o forță uluitoare. I se întâmplase chiar să sugrume un prizonier cu o singură mână. În trei minute totul se isprăvi. Corpurile ciuruite de gloanțe ale țăranilor mai mișcau

încă, dar nimănui nu-i păsa de asta. Unul dintre soldați împachetă pânza în care picaseră cele șase mâini. La La Paz urma să li se ia amprentele morților pentru fișierele *controlului politic.*

De la Guevara încoace, se luase măsura aceasta de precauție pentru a se evita uciderea unei căpetenii importante.

Maiorul Gomez se simțea mai bine. Se grăbea să ajungă la La Paz pentru a încerca să o găsească pe Martine, dacă timpul îi mai permitea.

Avea să se vorbească mult despre această execuție crudă și țăranii aveau să se gândească mai bine înainte să ajute gherilele E.L.N.

Se îndreptă spre elicopter.

* * *

Martine strecura capul cu precauție printre frunze. Auzise un zgomot de motor. Înainte, pe de cealaltă parte a văii, zări un jeep care se îndrepta spre La Paz. Vehiculul urma să treacă prin dreptul ei cam peste zece minute. Începuse să se obișnuiască. De douăzeci și patru de ore stătea lângă cascadă, fără să îndrăznească să oprească pe cineva. Nu dorea să se arate decât străinilor. Foarte mulți turiști străini închiriau mașini din La Paz pentru a explora văile Yanga. Ea trebuia doar să găsească pe unul dintre aceștia...

Dar timpul trecea și ea se simțea din ce în ce mai slăbită. Mai întâi se gândise că va fi prinsă de îndată. Apoi, în fuga sa se tupilase într-un colț de junglă pentru a vomа îndelung. Plecase apoi cu gustul amar în gură. drept înainte unde văzuse cu ochii. Niciodată în viață nu s-ar fi crezut capabilă să facă ceea ce tocmai făcuse. Avea să-și aducă aminte toată viața de șuvoiul de sânge din ochiul bărbatului și de urletul său...

Nu mâncase nimic de când evadase. Umiditatea junglei îi ajungea până la oase, dar trebuia să reziste. De când îi bătuseră oamenii controlului politic la ușă prima dată, totul fusese un coșmar.

Zgomotul făcut de motor se auzea din ce în ce mai tare. Se lăsă să alunece prin noroi pentru a fi mai aproape de drum. Îi

clănțăneau dinții de frig, stomacul îi era strâns de frică și aștepta...

Când vehiculul se apropie la cincizeci de metri, Martine mai coborî încă puțin.

Distinse în spatele parbrizului două siluete și păr blond. Nici un bolivian nu avea păr blond.

Ca un animal hăituit, țâșni în fața mașinii.

* * *

Ceva de culoare albastră apăru brusc în fața jeep-ului. Surprins, Malko reuși să evite impactul. Apăsă pedala frânei cu toată puterea. Vehiculul derapă și se lovi de povârnișul pietros.

Portiera de pe partea lui se deschise instantaneu. Văzu repede un păr blond udat de ploaie, o siluetă de femeie și auzi o voce care întrebă în engleză:

— Mergeți la La Paz? Luați-mă cu voi, vă implor!

Fără să mai aștepte vreun răspuns, fata sări în jeep și se prăbuși pe bancheta din spate. Tremura și sângera, după toate prin câte trecuse. Malko opri motorul și întoarse capul. Văzu chipul grațios cu nasul cârn dar julit, cu ochii răvășiți. Un gând îi trecu fulgerător prin minte.

— Sunteți Martine? întrebă.

Fata se ridică dintr-o dată. El nu mai văzuse niciodată o privire atât de stupefiată.

— Cum de știți asta? spuse ea, punându-se imediat în gardă. Cine sunteți?

Neînțelegând nimic, lui Malko îi venea să râdă și să cânte.

— Nu aveți de unde să mă cunoașteți, spuse el, dar tocmai veneam să vă iau de la ferma *controlului politic*.

Ea surâse vag.

— Ieri am scăpat de acolo. M-am ascuns toată noaptea în junglă. M-au căutat cu elicopterul. Eram gata să mă întorc în La Paz pe jos, dacă n-aș fi întâlnit vreun străin. Sunteți primul care trece.

Malko nu reușea să-și revină din șoc. Se învârtise vreo două ore prin Coroico înainte să se hotărască să plece înapoi. Porni din nou jeepul. Lucrezia îi dădu vesta sa Martinei care continua să tremure.

— Cum ați reușit să evadați? întrebă Malko.

— Oh, a fost oribil.

Povesti cum îi întinsese capcana gardianului și cum fugise în timp ce omul era orbit de durere și de sângele care-i șiroia pe față.

— Dar de ce mă căutați? întrebă ea. Cine sunteți?

— Eu îi căutam pe cei care l-au asasinat pe Jim Douglas.

Martine începu să țipe.

— Jim este mort!

Izbucni în plâns și Lucrezia trebui să o consoleze, în timp ce Malko încerca să țină drumul drept. Începuse o ploaie torențială și nu se mai vedea nici măcar la zece metri în față decât dacă mai fulgera din când în când, așa de puternic încât se lumina ca în mijlocul zilei. Martine spuse printre lacrimi:

— Bănuiam eu ceva. Poliția a venit în ziua plecării lui, pe la orele cinci. M-au luat și m-au dus imediat la fermă, într-un camion. Mai apoi a venit un bolivian imens și m-a violat. Trebuia să se întoarcă astăzi. Eram aproape sigură că după acel episod aveau să mă omoare. Dar voiau să mai profite de mine.

Încă o întrebare îi stătea pe limbă lui Malko. O întrerupse pe tânăra belgiancă.

— Știți unde s-a dus Jim Douglas atunci când a dispărut?

Fata își îndepărtă două șuvițe ude.

— Desigur. La Don Federico Sturm, în apropierea lacului Titicaca, pentru a-l interoga în privința lui Klaus Heinkel.

— Klaus Heinkel!

Malko aproape că se răsturnase într-o văgăună de vreo opt sute de metri.

— Dar în ce era implicat Jim Douglas?

Martine surâse cu întristare.

— Jim era un tip formidabil, un idealist. Era venit în Bolivia pentru o anchetă C.I.A. pentru revista *Ramparts*. Susținea că C.I.A. folosește ca agenți foști naziști și că asta urma să declanșeze un scandal teribil...

Lucrezia îi aruncă o privire lui Malko. Astfel, urmaseră ambii același scop. Îi explică pe scurt ținta călătoriei sale în Bolivia. Ea asculta în liniște.

— L-ați fi plăcut mult pe Jim dacă l-ați fi cunoscut. Trebuie răzbunat. Vă voi ajuta. După tot ce mi s-a întâmplat, nu mă mai interesează nimeni și nimic.

— Cu cine a plecat acolo?

— Cu un şofer de taximetru, unul pe nume Friedrich. Ar trebui căutat şi el.

— Îl cunosc, izbucni Lucrezia. Stă întotdeauna în faţa hotelului *Copacabana,* pe bulevardul Prado.

* * *

— De mâine voi depune o plângere la ambasadă, spuse cu sobrietate Martine.

— Eu spun că nu vă veţi mai mişca de aici, zise Malko. Sunteţi în pericol de moarte atâta timp cât vă aflaţi în Bolivia. Maiorul Gomez, omul care v-a violat, reprezintă autoritatea legală în această ţară şi sunteţi o ameninţare pentru el. I-am cerut Lucreziei să vă aranjeze o plecare clandestină în Peru sau Chile, mâine dimineaţă.

— Dar vreau din tot sufletul să-l răzbun pe Jim, se împotrivi tânăra. Nemernicii ăştia!...

— Îl voi răzbuna eu pe Jim Douglas, spuse Malko. Este meseria mea şi sunt plătit pentru asta. Este însă inutil să vă mai puneţi viaţa în pericol. Veţi pleca chiar mâine.

Martine îl fixă cu privirea plină de lacrimi. I se umflaseră şi buzele de durere. Erau singuri într-o cameră mică din apartamentul Lucreziei. Martine era îmbrăcată într-o ţinută lejeră de casă care se mula pe corpul ei firav.

— Dacă nu v-aş fi întâlnit, murmură ea, m-ar fi prins şi m-ar fi omorât. Vă datorez totul. Cum aş putea să vă mulţumesc vreodată?

După maniera în care îi privea, nu se gândea la o singură variantă. Malko simţi un val de căldură învăluindu-i coloana vertebrală. Înaintă şi puse mâinile pe şoldurile tinerei. Se luară în braţe dar în acel moment se auzi zgomotul uşii de la intrare şi vocea Lucreziei strigându-l:

— Malko!

Martine se desprinse de el. Se priviră în linişte, apoi ea se întoarse şi se duse spre pat.

Când Lucrezia intră în cameră, Martine spunea:

— Cred că l-am iubit pe Jim. Credea lucruri care nu există și mi se părea minunat.

* * *

Lucrezia îl măsură neîncrezătoare pe Malko.

— Te-ai culcat cu ea?

Malko nu avu timp să răspundă. Lucrezia ridică din umeri.

— Orice s-ar fi întâmplat, ea pleacă mâine.

— Ai găsit ce căutai?

— Un avion care pleacă din Cochabamba mâine în zori. Va merge cu mine până acolo. Avionul va face escală apoi la Lima. Josepha se ocupă de tot. Și asta pentru cinci sute de dolari...

— Formidabil, spuse Malko. Nu a fost nici un fel de problemă?

Lucrezia surâse ironic.

— Există vreo trei sute cincizeci de terenuri clandestine în Bolivia unde se desfășoară activități de trafic de cocaină și de contrabandă... Deci...

Malko își dădu seama cu regret că nu știa nimic despre Martine mai departe de prenumele său. Păcat.

Lucrezia își apropie gura de urechea sa.

— La ce te gândești?

— La vizita pe care i-o voi face lui Don Federico Sturm.

Capitolul XI

Malko examină pe furiș profilul lui Friedrich, șoferul de taxi. Avea bărbia ascuțită și ochii ascunși în spatele unei perechi de ochelari cu lentilele atât de groase încât ai fi zis că erau lupe. Chel și servil. bătrânul șofer de taxi își târa piciorul stâng. Îl luase pe Malko în vechea sa mașină, o Impala crem, după cum conveniseră, la ora nouă, din fața hotelului *La Paz*. Malko dormise puțin și prost. Ca și cum ar fi vrut să șteargă amintirea Martinei, care plecase în urmă cu câteva ore, Lucrezia se întrecuse pe sine. Ea aranjase cu bătrânul Friedrich expediția la lacul Titicaca. Mergeau de o oră pe drumul care traversa Altiplano, și în fața lor se desfășura un peisaj pustiu, presărat cu grămezi de cărămizi din lut, puse la uscat la soare.

Norii imenși se destrămau deasupra masivului Illimani, la mai mult de șase mii de metri altitudine. Friedrich trase brusc de volan pentru a evita un grup de pietoni. Se întoarse spre Malko și îi spuse în germană:

— Au înnebunit tinerii ăștia! De Paști se duc pe jos la Copacabana. Nu vorbea despre Rio ci de un oraș-sanctuar de lângă lacul Titicaca, și care era situat la trei zile de mers pe jos... Echipați ca exploratorii, sute de tineri de ambele sexe înaintau pe șosea. singuri sau în grupuri.

— Duceți des tineri la lac? îl întrebă Malko.

— Aproape în fiecare zi.

Malko se aplecă căutând privirea lui Friedrich în oglinda retrovizoare.

— Și îi aduceți întotdeauna înapoi?

Friedrich se încruntă, apoi izbucni în râs.

— Bineînțeles că îi aduc înapoi întotdeauna, *mein Herr*! Nu e nimic în Altiplano.

Râdea singur de întrebarea lui Malko. Acesta adăugă pe un ton calm:

— Totuși, pe Jim Douglas, americanul, nu l-ați adus înapoi.

Privirea lui Friedrich îngheță brusc în spatele lentilelor enorme. Nu mai vedea drumul. Malko ridică ochii și văzu două indience care traversau șoseaua trăgând cu o sfoară un purcel. Friedrich privea înainte, dar nu-i vedea. Impala se ducea direct spre ele.

— Atenție! strigă Malko.

În ultima clipă, neamțul trase de volan și frână. Una dintre indience și purcelul plonjară în șanț dar cea mai bătrână rămase pe loc. Aripa dreaptă a Impalei o lovi trimițând-o în afara șoselei, după care se opri într-un nor de praf.

Friedrich sări din mașină înjurând și șchiopătând și se îndreptă spre femeia întinsă pe jos.

Câțiva *chulo* care munceau pe câmp se repeziră spre ea. Malko coborî și el. Friedrich tocmai îi oferea douăzeci de pesos[1] bătrânei indience care gemea ținându-se de braț și înjurându-l. Femeia mai tânără, tăcută și nemișcată luă banii.

Malko se gândea că vor fi linșați, dar nici unul dintre indieni nu reacționă. Se pare că douăzeci de pesos era prețul normal pentru o viață de om... Având în vedere violența șocului, bătrâna indiancă trebuie să fi fost foarte grav rănită. Din cauza nenumăratelor fuste nu putea să-și dea seama care era starea ei.

— Haideți! spuse Friedrich.

Urcară în Impala dar neamțul vorbea în continuare singur, foarte furios.

— Ce imbecili! explodă acesta, se aruncă sub roți singuri.

Stropea cu salivă ca un nebun. Malko întrebă:

— Întrebarea în legătură cu Jim Douglas v-a tulburat? Știți. tânărul bărbos pe care l-ați condus la Don Federico Sturm.

Din nou neamțul semăna cu o coțofană nebună.

— Nu știu despre cine vorbiți, bombăni acesta. Duc atât de multă lume la Titicaca...

— Da, dar acesta nu s-a mai întors. remarcă nemilos Malko. Știu că dumneavoastră l-ați condus la Don Federico. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

---

1. Aproximativ doi dolari.

Mâinile noduroase ale neamțului se crispară pe volan. Se încăpățâna să privească drumul, ferindu-și privirea de cea a lui Malko.

— Vă înșelați, spuse acesta pe un ton mai hotărât. L-am adus înapoi pe acest tânăr de care vorbiți, îmi aduc foarte bine aminte acum... Îl aștepta o fată foarte drăguță, o fată blondă.

— La ce oră? întrebă Malko.

— Pe la opt sau nouă. Era noapte.

Martine fusese arestată la ora cinci, deci Friedrich mințea.

— De ce nu vreți să mă ajutați? insistă Malko. Don Federico Strum este nazist, unul dintre cei care au persecutat rasa voastră... Dușmanii voștri.

— Mama mea a murit la Auschwitz, spuse încet Friedrich. Dar nu pot să vă spun nimic, pentru că nu știu nimic.

I se citea pe față frica. Don Federico Sturm trebuie că era foarte puternic pentru a inspira o astfel de teamă, chiar și dușmanilor săi. Se făcu liniște. Erau la vreo zece kilometri de lacul Titicaca. Malko zări în partea dreaptă o alee mărginită de arbori și clădirile unei estancia.

— Al cui este acel domeniu? întrebă el.

Neamțul ezită înainte de a răspunde:

— Proprietatea lui Don Federico.

— M-am răzgândit, spuse Malko, acolo vreau să mergem.

I se păru că bătrânul Friedrich va izbucni în lacrimi.

— Nu pot, gemu acesta, îmi veți face necazuri. Lui Don Federico nu-i place să fie deranjat...

— Dacă refuzați cobor aici și continui drumul pe jos, dar nu vă mai plătesc.

Friedrich bombăni, ridică din umeri și tăcu. După o sută de metri încetini, și făcu la dreapta pe alee. Inima lui Malko începu să bată din ce în ce mai tare. Cu câteva zile mai devreme Jim Douglas urmase același drum și sfârșise în sicriu în locul altuia.

Friedrich opri în mijlocul curții, în fața unei clădiri albe.

— Așteptați-mă aici, spuse Malko.

Sări din taxi și se îndreptă spre o ușă imensă de lemn. În dreapta, o lama maiestuoasă cu picioarele interminabile, păștea cu demnitate, într-un loc împrejmuit. Era liniște și pace. În momentul în care vru să ciocănească, un indian deschise ușa.

— Vreau să-l văd pe Don Federico, ceru Malko în germană.

Indianul ezită, apoi se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Malko să intre. Deschise altă ușă și îi făcu semn să intre. Era o bibliotecă cu pereții acoperiți cu tablouri, și cu accesorii pentru alpinism, care lui Malko îi aduse aminte de castelul lui. Indianul închise ușa și Malko se așeză pe o canapea mare. Sub șoldul drept pistolul său extraplat îi dădea siguranță. Nu voia să treacă prin ce a trecut și Jim Douglas.

Își încordă auzul pentru a asculta zgomotele de afară. Poate că se afla la câțiva metri de Klaus Heinkel...

* * *

Ochii albaștri și reci ai lui Don Federico păreau că-l disecă pe Malko. Strângerea de mână energică, dar vocea mult mai severă.

— Ați vrut să mă întâlniți, Herr...

— Linge, Prințul Malko Linge.

Titlul lui Mlako nu păru să-l impresioneze pe fostul colonel SS. Drept ca bradul, cu părul negru perfect aranjat, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de călărie și o vestă de tweed, era foarte surprins de această vizită

— Fără îndoială că avem prieteni comuni, nu-i așa? spuse acesta.

Malko înțelese că îl „încerca" pentru a-l cataloga. Doar faptul că știa limba germană l-a împiedicat pe Don Federico să-l poftească afară. Era momentul să intre în joc.

— Da, într-un fel, făcu acesta. Îl caut pe Jim Douglas și ultima oară a fost văzut aici. M-am gândit că puteți să mă informați asupra sorții lui.

Neamțul rămase nemișcat, dar maxilarul i se încordă involuntar. Vocea-i deveni glacială.

— Cine sunteți dumneavoastră?

Malko zâmbi modest.

— Sunt însărcinat oficial de ambasada americană să-l găsesc pe acest cetățean american.

— Ce serviciu v-a însărcinat?

— Cel de care depinde Jack Cambell.

— Nu sunteți american, spuse Don Federico. Nu îl cunosc pe acest domn Cambell.

— Telefonați la ambasadă dacă vă îndoiți de mine, propuse Malko. Dar aș vrea să-mi răspundeți la întrebări în ceea ce-l privește pe Jim Douglas.

Stăteau față în față în mijlocul camerei.

Neamțul îl privea țintă.

— Cine v-a spus povestea asta de adormit copiii?

— Șoferul de taxi care m-a adus aici, spuse Malko. L-a adus pe Jim Douglas la dumneavoastră, și...

— Și l-a dus înapoi, îl întrerupse Don Federico. Nu voiam să am nimic de-a face cu acel agitator...

— Deci a venit să vă vadă?

Don Federico ridică din umeri.

— Da, voia să vorbim despre o poveste ridicolă. Pretindea că ascund un nazist... Mi s-a părut foarte exaltat, chiar fanatic. L-am dat afară imediat!

— Și nu știți ce i s-a întâmplat după aceea?

— Absolut nimic.

Se făcu liniște câteva secunde, apoi neamțul își schimbă imperceptibil atitudinea.

— Veniți să-l interogăm împreună pe acest șofer, propuse el, vă va confirma spusele mele...

Malko îl urmă în curtea fermei. Văzându-i, Friedrich ieși din taxi, cu un aer speriat și porni șchiopătând spre ei. Începu prin a se pune în gardă față de Don Federico.

— I-am explicat deja acestui domn... începu acesta.

— Sunt sigur, îl întrerupse Don Federico. Este o poveste ridicolă.

—*Ya, ya*, ridiculă, întări bătrânul

Sărea de pe un picior pe celălalt, nervos și terorizat. Dintr-o dată se aplecă spre Malko.

— Am timp să mă duc la postul de poliție din Huarina? Din cauza indiencei. Dacă nu mi-e teamă că îmi vor face dificultăți la întoarcere...

Îi explică rapid lui Don Federico Sturm despre accidentul său. Neamțul zâmbi amabil.

— Este o idee foarte bună, spuse acesta. Du-te, dragul meu Friedrich. Voi telefona pentru a le recomanda să fie indulgenți cu tine. Astfel voi putea să-l invit pe musafirul nostru să ia masa cu noi.

Ochii săi albaştri îşi pierduseră brusc duritatea. Malko nu înţelegea această schimbare. Friedrich sări în taxi şi demară ca şi cum ar fi avut tot gestapoul pe urmele sale. Don Federico zâmbi blând:

— Bietul băiat, a suferit mult în timpul războiului. Lucrează foarte mult acum...

Cinismul său merita o medalie de aur. Dacă Don Federico l-ar fi întâlnit pe Friedrich acum treizeci de ani ar fi făcut săpun din el.

— V-o prezint pe „Cantouta", lama mea, zise neamţul.

Se îndreptară spre ţarcul împrejmuit. Un *chulo* ieşi şi Don Federico îi strigă că domnul va rămâne la masă. Malko îl privi pe neamţ jucându-se câteva minute cu blana lucioasă a lamei, după care se îndreptară spre sufragerie. Politicos. Don Federico se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe musafirul său să treacă. Malko observă că masa era aranjată şi avu un şoc: erau patru tacâmuri.

Se întoarse, pentru a surprinde pe chipul neamţului o expresie fugitivă de furie.

— Suntem patru la masă?

Don Federico îşi smulse un zâmbet.

— Servitorii au crezut că va rămâne şi Friedrich şi găzduiesc pentru câteva zile o prietenă care a avut o dramă în familie. Mă duc să o caut.

Se repezi pe scări. Era clar: servitorul însărcinat cu aranjarea mesei se înşelase... Malko nu trebui să aştepte mult.

Apăru o tânără femeie cu tenul foarte închis, foarte frumoasă, îmbrăcată cu un compleu de piele.

Era cea al cărui portret îl văzuse la Pedro Izquierdo, amanta lui Klaus Heinkel.

— Acest compatriot este un fel de anchetator pentru ambasada americană, explică vesel Don Federico. Credea că sechestrez un tânăr american nebun care a venit să ne vadă într-o zi... Vă aduceţi aminte de acel tânăr bărbos.,.

— Îmi aduc aminte, spuse tânăra cu o voce melodioasă şi răguşită.

Se albise la faţă şi zâmbetul crispat o urâţea. Malko citi în ochii ei un amestec de teamă şi supunere. Sub îmbrăcămintea grea de piele părea că are un corp superb.

Don Federico o luă de braţ.

— Îmi pare rău, nu am făcut prezentările. Dona Monica Izquierdo, o prietenă care se odihnește aici după o dramă penibilă de familie. Dacă sechestrez pe cineva atunci despre ea este vorba...

Râse, se înclină și îi sărută mâna. Părea fascinată de el ca de un șarpe.

După ce o instală galant pe Monica Izquierdo pe scaun, neamțul se scuză.

— Trebuie să telefonez la poliție... Pentru a-l ajuta pe Friedrich, ca să nu aibă prea multe necazuri.

Ieși din sufragerie. Malko se așeză în fața Monicăi Izquierdo și rupse tăcerea:

— Sunteți soția bărbatului care a fost asasinat acum câteva zile?

— Da.

Vocea femeii era foarte slabă. Malko simțea, dintr-un motiv necunoscut, că femeia era în pragul unei crize de nervi

— Este înspăimântător, spuse acesta. Ați venit aici să vă odihniți?

— Da, așa este.

Uitase să spună că venise să se odihnească înainte de moartea soțului ei... Profitând de absența lui Don Federico Malko atacă:

— L-am întâlnit pe soțul dumneavoastră înainte să moară...

Femeia tresări și ridică spre el doi ochi mari și speriați.

— L-ați văzut! De ce?

— Încercam să-l găsesc pe Klaus Heinkel.

Tânăra se schimbă la față imediat:

— Klaus Heinkel! Dar sunteți de la ambasada americană și...

Malko nu avu timp să-i explice. Don Federico reapăru, îngrijorat.

— Am făcut tot ce am putut pentru Friedrich, spuse acesta, dar se pare că a intrat într-un necaz foarte mare...

Monica Izquierdo apucă paharul ei de vin și-l goli pe jumătate. Malko înțelegea acum de ce micuțul *chulo* miliardar fusese atât de îndrăgostit. Era Raquel Welsh fără vulgaritate.

Don Federico anunță:

— În sănătatea ta, dragul meu, avem vin de Rin; de la Drachenblut[1]. Neamțului îi plăcea să trăiască bine. Toată argintăria care strălucea pe masă fusese adusă de la Paris cu cheltuieli foarte mari.

* * *

Crema de caramel avea gust de esență și Malko împinse farfuria. În ciuda eforturilor lui Don Federico, conversația nu se lega. Dona Izquierdo părea că-și înghițise limba. De fiecare dată când Malko îi căuta privirea aceasta lăsa capul în jos. Înainte să spună ceva cerea încuviințarea mută a neamțului. Nimeni nu pronunțase numele lui Klaus Heinkel, dar cei trei comeseni nu se gândeau decât la el. Malko se simțea descurajat.

În orice parte pornea se lovea de un zid. Chiar dacă criminalul de război se ascundea la fermă, nu putea să ajungă la el. Singura care putea să-i dea informații, Monica Izquierdo, era sub influența lui Don Federico. Malko se întreba dacă nu cumva Izquierdo îl înșelase, dacă nu cumva era amanta acestuia. Totuși Jim Douglas fusese omorât cu un motiv anume...

Nu-i mai rămânea decât să-l hărțuiască pe Friedrich cu întrebări la întoarcere.

— O femeie frumoasă ca dumneavoastră nu se plictisește într-un loc ca acesta? o întrebă perfid Malko. Nu intenționați să vă întoarceți în La Paz?

Tânăra dădu din cap încet.

— Mă simt bine aici.

Malko își spuse că nu avea nimic de pierdut. Adresându-se lui Don Federico, întrebă:

— Nu știți ce s-a întâmplat cu faimosul Klaus Heinkel? După informațiile noastre pe el îl căuta Jim Douglas.

Neamțul nici măcar nu clipi.

— Exact. Tânărul acela credea că este aici. Bârfe. Heinkel trebuie să fie în Paraguay unde este mai în siguranță decât aici.

Se auzi un zgomot de mașină în curte și unul dintre servitori se aplecă la urechea lui Don Federico. Acesta se ridică.

---

1 Sânge de dragon.

— Scuzați-mă, sunt chemat.

Ieși. Malko nu pierdu nici o secundă.

— Ați venit aici înainte de moartea soțului dumneavoastră, nu-i așa? îi spuse acesta Monicăi Izquierdo. De ce?

O umbră de furie îi crispă chipul frumos:

— Cu ce vă ajută asta? zise ea sec.

— Nu știți nimic de dispariția lui Jim Douglas?

De data aceasta privirea tinerei tremură. Malko simți că era pe punctul de a spune ceva, dar Don Federico intră în cameră.

— Dragul meu, îi spuse acesta lui Malko, mă simt obligat să vă conduc eu însumi în La Paz.

— Poftim?

O ironie imperceptibilă se citi în ochii albaștri-cenușii ai neamțului. Exact ca în biserica San Miguel, în timpul pretinsei ceremonii a lui Klaus Heinkel.

— Bătrânul Friedrich nu stătea prea bine cu nervii, spuse acesta. Când i s-a spus că i se va lua mașina s-a sinucis. S-a spânzurat cu cureaua în celula postului de poliție din Huarina.

Malko crezu că nu înțelesese bine.

— Dar... De ce?

— Indianca. Se pare că a murit. Nu am putut să intervin, polițiștii sunt foarte stricți în asemenea cazuri... Friedrich s-a văzut ruinat și nu a putut să suporte șocul...

Un zgomot puternic îl făcu să tresară pe Malko. Monica Izquierdo tocmai scăpase din mână paharul cu vin de Rin. Malko înnebunise de furie. Don Federico era atotputernic. Iată de ce îl invitase la masă! Acum ultima za din lanț dispăruse.

Malko se ridică și vru să vorbească personal cu polițiștii. Un jeep militar era oprit în mijlocul curții și doi polițiști în uniformă fumau. Văzându-l pe Don Federico luară o poziție respectuoasă.

Dezgustat, Malko renunță să-i mai interogheze. La ce bun? Oricum ar fi mințit. Se întoarse spre Don Federico:

— Când pot să mă întorc în La Paz?

Celălalt se înclină ușor:

— Chiar acum, dragul meu. Vă voi da mașina mea și un șofer... De data aceasta aveți grijă la indieni... Țin mult la șoferul meu.

Malko intră din nou în casă pentru a-și lua rămas bun de la Dona Izquierdo. Aceasta își ștergea ochii ca și cum ar fi plâns. Aplecându-se să-i sărute mâna îi șopti:

— Dacă reveniți în La Paz voi fi încântat să vă revăd. Stau la hotelul *La Paz,* camera 38.

Femeia nu răspunse.

— Mașina este gata, anunță Don Federico.

Malko îl urmă în curte. Înainte de a urca în superbul Mercedes 280, îl măsură pe neamț de sus până jos.

— Poate ne vom revedea.

Zâmbind,neamțul răspunse în spaniolă:

— *Quien sabe? Hasta luego!* [1]

Malko se instală și mașina demară imediat. Șoferul, un *chulo* pitic, îndesat și oacheș, conducea repede și bine. În timp ce peisajul din Altiplano defila în fața lui, Malko se gândea la ce se întâmplase. Cei care-l protejau pe Klaus Heinkel nu se dădeau înapoi de la nimic: Jim Douglas, Pedro Izquierdo. Esteban Barriga și acum bătrânul Friedrich. Toate acestea pentru un bărbat în vârstă, scos din circuit. De ce se înverșunau atât de mult să-l protejeze? Oameni atât de diferiți precum Don Federico, Jack Cambell sau maiorul Hugo Gomez.

Ca și cum toată Bolivia se coalizase pentru ca Klaus Muller să rămână pentru totdeauna Klaus Muller.

---

1. Cine știe? Pe curând.

Capitolul XII

Înfășurat într-un giulgiu diabolic de greu, Malko se zbătea furios, în timp ce un ciocan bătea în cuie capacul sicriului său.

Deschise ochii. Timp de câteva secunde nu recunoscu camera sa de la hotelul *La Paz*. Visul său continua, la fel ca și loviturile.

De fapt bătea cineva la ușă.

— Ce este? strigă acesta.

— *Control politico*, zise o voce de bărbat.

Dădu la o parte păturile, se îmbrăcă în kimono și încă somnoros se duse să deschidă.

Ușa se deschise violent spre el. Slabi, arțăgoși și mustăcioși, trei bărbați se repeziră în cameră, arătând identic, cu costumele lor strâmte și închise la culoare, cu părul gras și încălțările cu vârful ascuțit. Cel mai mare dintre ei îi înfipse în stomac un pistol colt calibru 38.

— Señor, faceți-ne favoarea de a ridica mâinile.

Asprimea tonului îl determină pe Malko să se supună. Ceilalți doi mustăcioși începuseră să scotocească prin cameră, deschizând toate sertarele. Dintr-o dată unul dintre ei băgă mâna în valiza lui Mlako și scoase un strigăt de bucurie. Flutură un teanc gros de bancnote verzi. Stupefiat, Malko recunoscu bancnotele de o sută de dolari americani! Bărbatul le scotea din valiză și le arunca pe pat.

De unde venea atâta avere?

Nu-i lăsară timp să-și pună întrebări.

— Dumnezeu și Republica, spuse polițistul cu un aer important, vă arestez, señor.

Abia îl lăsară să se îmbrace.

Unul dintre polițiști înfășura bancnotele într-un exemplar vechi din *Presencia*, timp în care ceilalți doi îl supravegheau pe Malko. Nici măcar nu căutaseră în servieta Samsonite unde era pistolul extraplat. În ciuda protestelor sale îl scoaseră din cameră. Vru să ia telefonul, dar o lovitură de crosă peste încheietură îl făcu să-l scape din mână.

La parter recepționerul întoarse ruşinat privirea în timp ce Malko era înghesuit într-un Chevrolet vechi al poliției. Mașina făcu imediat dreapta pe strada Abaya Junin, urcând spre piața Murillo. Derutat, Malko observă că unul dintre polițiști luase și servieta samsonite. Amprentele digitale ale lui Klaus Heinkel erau acolo, împreună cu dosarul întregii afaceri.

* * *

În sediul Direcției de Investigații Naționale erau o mulțime de indieni așezați pe jos, așteptând răbdători. Alții stăteau la coadă în fața biroului de detectivi.

Cei trei arțăgoși îl conduseră pe Malko spre o scară exterioară care ducea la primul etaj, și acolo se îndreptară către un birou mobilat sărăcăcios. În fund, pe o tablă era detaliată scena unei crime.

Cel mare îl legă pe Malko de fotoliu cu cătușe, puse servieta și banii pe masă și se retrase.

Aproape imediat un bărbat masiv, îmbrăcat cu un costum deschis la culoare, intră în birou. Malko îl recunoscu imediat: era maiorul Gomez, bărbatul pe care-l văzuse la înmormântarea lui Klaus Heihkel și apoi în fața fermei de la Coroico.

În momentul în care se așeză pe scaunul din fața lui Malko haina i se deschise și acesta putu să vadă un revolver cu țeava lungă atârnându-i la șold. Chipul gras și transpirat era inexpresiv, dar ochii mici sclipeau de inteligență. Mâinile erau perfect îngrijite și purta un Rolex imens. Fără să spună nimic luă pașaportul lui Malko și îl studie pagină cu pagină. Apoi scoase o bancnotă din teanc și o privi în zare. Luă pistolul extraplat, îi scoase încărcătorul și se strâmbă:

— De ce purtați o armă, señor?

Vorbea foarte bine engleza, cu un accent foarte pronunțat.

Malko era nebun de furie.

— De ce m-ați adus aici? protestă el. Cine sunteți dumneavoastră?

Bolivianul se prezentă plin de importanță:

— Sunt maiorul Hugo Gomez, seful de la *control politico*. Am dreptul să arestez pe cine vreau. Aș dori să știu de ce posedați dolari falși.

Asta era chiar culmea! Malko aproape că se înecă de furie:

— Și eu aș vrea să știu, spuse acesta. Este prima dată când îi văd, adevărați sau falși.

Maiorul Gomez dădu din cap:

— Este un sistem de apărare stupid, señor. Vă supraveghem de când ați ajuns în Bolivia, știm de ce vă aflați aici.

— De ce?

— Pentru a cumpăra o cantitate importantă de cocaină. Sunteți reprezentantul Mafiei. Ați avut contacte cu traficanți notorii, precum Josepha, de exemplu. În plus bancnotele sunt false.

Malko simțea că înnebunește. Regula numărul unu în meseria sa era să nu-și dezvăluie niciodată apartenența la C.I.A., oricare ar fi fost circumstanțele. Nu se știa niciodată cum ar putea folosi ceilalți astfel de informații. Putea doar să se acopere printr-un fost funcționar de la *Company*.

— Astea sunt baliverne, spuse acesta. Este în La Paz cineva care poate să vă spună că nu sunt traficant. Jack Cambell, directorul de la U.S.I.S.

Maiorul se juca cu pașaportul lui.

— Nu sunteți american, remarcă acesta, aveți un pașaport austriac.

— Jack Cambell este prietenul meu. spuse sec Malko. Am și cetățenie americană.

Maiorul aprinse o țigară fără să se grăbească, apoi începu să numere teancurile de dolari.

— Sunt două sute doisprezece mii de dolari, spuse acesta la sfârșit.

— V-am spus că...

Bolivianul se aplecă spre Malko mirosind foarte puternic a briantină.

— Vă cer mii de scuze, señor, dar am ordine superioare și imperative să fac totul pentru încetarea traficului de cocaină. Nu vreau să vă fac probleme. Dar noi, ceilalți, elemente extrem de responsabile, suntem foarte ospitalieri față de străini. Americanii sunt prietenii noștri. Nu trebuie decât să semnați o declarație în care mărturisiți că ați venit în Bolivia cu două sute doisprezece mii de dolari pentru a cumpăra cocaină. Veți fi expulzat și nu vom mai vorbi despre întâmplarea aceasta nefericită. Bineînțeles că vom confisca dolarii.

— Niciodată, zise Malko

Maiorul Gomez își băgă degetul mic în urechea stângă și scuturâ violent, cu un aer abătut.

— Sunt prietenul dumneavoastră, señor. Cu legile actuale pot să vă țin la închisoare mult timp, sau chiar într-o tabără de concentrare, unde este foarte neplăcut. În regiunea Camiri este foarte cald...

Malko încercă să nu intre în panică. Până unde avea de gând să blufeze bolivianul? Această înscenare era rezultatul eliberării Martinei și a vizitei sale la Don Federico. Deși încă nu găsise nimic, le era frică de el. Voiau să-l determine să plece din Bolivia cu orice preț.

Deci aveau ceva de ascuns, și nu se putea să fie doar Klaus Heinkel. Își spuse că putea să dispară ca și Jim Douglas, îngropat în sicriul altuia... Dacă se lăsa intimidat era pierdut.

Își fixă privirea în ochii bolivianului:

— Sunt victima unei uneltiri și dumneavoastră știți foarte bine acest lucru. Vreau să fie anunțat Jack Cambell și un avocat.

Bolivianul își schimbă atitudinea în mod brutal. Lovind cu palma în masă urlă:

— Vagabond fără pic de rușine! Nimeni nu-i spune „vreau" maiorului Gomez.

Se ridică, deschise ușa și strigă:

— Ramon!

Un tânăr cu fața ciupită de vărsat apăru în ușă nervos. Maiorul îi spuse simplu:

— La 5.

În momentul în care Malko se ridica. maiorul Gomez îi dădu o lovitură de picior în gleznă.

Vârful pătrat al pantofilor îl răni foarte rău. Ramon desfăcu cătușele și îl duse târându-l ca pe un viței. Coborâră o scară interioară până ajunseră într-un culoar la subsol. Mirosul acru de transpirație și mizerie îl ameți pe Malko. Un bec lumina ușile cu bare de oțel. Paznicul său se opri în fața uneia dintre ele, o deschise și îl împinse înăuntru.

Era o cameră fără nici o fereastră, care nu avea decât patru metri pe patru.

— *Hijo de puta*, spuse amabil Raul, vei crăpa aici.

Acesta închise ușa. La lumina becului, Malko zări un bărbat gol, cu cătușe la mâini și la picioare, așezat pe jos, într-un colț al celulei. Chipul îi era acoperit de sânge închegat. Văzându-l pe noul venit înălță capul și gemu.

Malko se apropie și descoperi ceva îngrozitor. O sârmă legată de gâtul bărbatului cobora pe piept până la penis. Celălalt capăt era legat în jurul testiculelor, forțându-l să rămână aplecat în față, riscând să se stranguleze sau să se tortureze singur dacă se mișca. Malko încercă să desfacă sârma, dar nu reuși. Avea nevoie de un clește. În momentul în care atinse ușor testiculele extrem de umflate ale prizonierului, acesta începu să urle.

Un alt strigăt îi răspunse din celula vecină, urmat de zgomote de lovituri, înjurături și urletele sălbatice ale unui bărbat torturat până la moarte.

Malko se sprijini de zidul umed. Scenariul era perfect. Puteau foarte bine să-l omoare sau să-l tortureze în acea celulă subterană, fără ca nimeni să afle vreodată.

Ca să nu se mai gândească la testiculele extrem de umflate ale colegului său de celulă încercă să-și aducă aminte de seara din ajun petrecută cu Lucrezia. Se întâlnise cu ea după expediția sa la Don Federico. Cinaseră la *Maxim's*, unul dintre restaurantele mai bune de pe Prado. Îngrozită de „sinuciderea" lui Friedrich aceasta încercase să-l convingă să renunțe să-l mai caute pe Klaus Heinkel. Trebuia să ia masa de prânz cu ea... Acum amprentele digitale ale lui Klaus Heinkel erau în posesia maiorului Gomez.

* * *

Zgomote de pași îl făcură să tresară pe Malko și se trezi. Doi polițiști cu un aer supărat îl contemplau.

— În picioare, pui de cățea.

Malko se ridică. Unul dintre ei îi puse rapid cătușele.

Un pumn în stomac îl făcu să se îndoaie. Apoi un potop de lovituri se abătu asupra lui. Cei doi polițiști loveau cu toată puterea, calm și acolo unde durea mai tare. Când căzu începură să-l lovească și mai îndârjit cu picioarele, fără să scoată un cuvânt. O lovitură în splină îi smulse un strigăt și îl cuprinse o panică viscerală. Poate că primiseră ordin să-l omoare cu lovituri de picior și pumni.

Dar ploaia de lovituri încetă la fel de brusc cum și începuse. Cei doi bărbați îl ridicară și îi scoaseră cătușele. Cel mai tânăr îl apostrofă:

— Auzi, *hombre*? Încearcă să te porți cavalerește cu maiorul, altfel îți vom rupe toate oasele din tine și îți vom tăia testiculele.

Malko nici măcar nu răspunse. Reuși să-și pună haina și se lăsă scos din celulă. Se făceau douăzeci și patru de ore de când nu mai mâncase. Băuse un pic de apă stătută și acum o sete cumplită îi usca cerul gurii. Pe culoar se clătină, dar unul dintre polițiști îi dădu o lovitură ca să avanseze.

— *Maricon* [1]!

* * *

Chipul maiorului Hugo Gomez era la fel de transpirat dar nu la fel de binevoitor. Îi întinse lui Malko o foaie dactilografiată.

— Aceasta este declarația dumneavoastră, señor. Semnați? Am trecut numărul tuturor bancnotelor.

— Vă rog să preveniți ambasada americană, spuse Malko, forțându-se să-și păstreze calmul. Nu am comis nici un delict.

---

1. Poponarule.

Îl durea capul și nu putea să mai stea în picioare. Gomez veni încet spre el și îl plesni cu toată forța. Ceasul Rolex îl răni la ureche și avu impresia că i-o smulsese.

Era sigur că Jack Cambell era la curent cu arestarea lui. Dacă Gomez nu ar fi fost la curent cu legăturile lui Malko cu C.I.A., nu ar mai fi avut nevoie de toată această înscenare pentru a-l expulza. Dar trebuia să aibă o acoperire în fața americanilor.

— Îți mai dau o zi să te gândești, spuse Gomez.

Făcu semn polițiștilor să-l conducă pe Malko. În momentul în care acesta ieșea din galeria exterioară auzi un țipăt în curte. Se uită în jur orbit de soare. În mijlocul curții, Lucrezia își agita mâinile spre el, apoi se îndreptă ca o nebună spre scara de lemn. Alertat de strigăt, maiorul Gomez ieși din birou și o văzu pe femeie. Lătră un ordin și un grup de polițiști țâșniră spre galerie.

Lucrezia văzu bărbații care se îndreptau spre ea și se întoarse spre ieșire. Malko apucă s-o zărească intrând pe strada Ayacucho. Polițiștii îl copleșeau deja cu loviturile, ca pentru a-l pedepsi pentru că o văzuse pe Lucrezia. Se temu pentru tânăra femeie. La ce bun dacă era și ea închisă? Cei care îl protejau pe Klaus Heinkel păreau că sunt atotputernici în La Paz.

* * *

Jack Cambell îl privea morocănos pe Malko, îmbrăcat cu un costum în carouri galbene, prea mic pentru el. Maiorul Gomez părea și mai transpirat. Malko încerca să nu arate cât de ușurat se simțea. După apariția Lucreziei petrecuse încă o zi îngrozitoare. Bărbatul legat cu sârmă murise lângă el.

— Ați fost anunțat de arestarea mea ilegală? îl întrebă acesta pe american. Sunt aici de două zile acuzat pe nedrept.

Americanul îl privi ostil și replică:

— Am fost prevenit în mod oficial de arestarea dumneavoastră de maiorul Gomez. Dar având în vedere acuzațiile am lăsat justiția boliviană să-și urmeze cursul.

Portretul președintelui bolivian de pe peretele biroului părea că-i face cu ochiul. Într-o țară în care Crima ajunsese din urmă Justiția de ceva timp și îi legase mâinile...

— Nu sunt amestecat în nici un trafic, ci mi s-a întins o capcană, spuse Malko sec. Din motive pe care le cunoașteți.

Nu putea să spună mai multe. Înnebunit de furie, realiză că Gomez și Cambell făceau același joc.

— Chiar dacă trebuie să rămân zece ani în celula asta, continuă el, nu voi mărturisi pretinsul trafic și dacă mă vor omorî tu vei fi responsabil.

Maiorul Gomez nu se clinti. Jack Cambell răspunse disprețuitor:

— Nu e vorba de asta. Am venit aici pentru a asista la eliberarea dumneavoastră provizorie. Maiorul Gomez a vrut să accepte garanția mea morală, în ciuda dovezilor acumulate împotriva dumneavoastră. Bineînțeles că trebuie să părăsiți La Paz în douăzeci și patru de ore. Mâine aveți un avion care pleacă din Braniff la doisprezece jumătate.

Maiorul Gomez mâzgăli ceva pe niște hârtii pe care i le întinse lui Jack Cambell. Malko arătă spre servieta sa Samsonite care se afla tot pe biroul maiorului Gomez.

— Și lucrurile mele?

Maiorul ridică privirea inexpresivă:

—Sunt probe de culpabilitate, señor. Sunt deja sigilate. Vor rămâne la dispoziția justiției boliviene... Poftiți pașaportul de care veți avea nevoie mâine.

Malko simți mânia crescând în el:

— Această servietă conține documente care aparțin guvernului american, spuse acesta. Aștept să-mi fie înapoiate.

Bolivianul zâmbi răutăcios:

— Dacă este adevărat ceea ce spuneți, aceste documente vor fi înmânate domnului Cambell sau celui însărcinat cu afacerile...

Jack Cambell îi convinsese că dacă aveau amprentele lui Klaus Heinkel Malko nu mai era periculos, chiar dacă se ducea să se plângă la Langley.

Dar de ce naiba făcea jocul bolivianului împotriva instrucțiunilor unei divizii C.I.A.?

În primul rând trebuia să iasă de acolo. Se ridică și luă pașaportul întins de maiorul Gomez.

Respiră uşurat când se găsi în galeria exterioară. Curtea era plină de oameni care aşteptau. Respiră aerul proaspăt gândindu-se la nefericitul lui coleg de celulă. Jack Cambell aşteptă să ajungă în piaţa Murillo pentru a remarca răutăcios:

— V-am scos dintr-o mare încurcătură! Ne vedem mâine la aeroportul El Alto. Să fiţi punctual. Nu vreau să am probleme cu autorităţile boliviene.

Malko se gândi dacă să-i dea un picior în stomac pe loc sau dacă n-ar trebui să aştepte să-şi recapete forţele. Optă pentru ultima soluţie. Fără să scoată un cuvânt îl părăsi pe american şi coborî pe strada Ayacucho.

Nici nu făcu douăzeci de metri când un lipăit de paşi repezi îl făcu să se întoarcă. Lucrezia alerga spre el cu sufletul la gură. Îl ajunse din urmă şi i se aruncă în braţe. Din cauza pantei aproape că se rostogoliră până în bulevardul Camacho.

Când ploua, taxiurile nu mai puteau să urce în partea veche a oraşului, atât de alunecoasă devenea şoseaua.

— Mi-e foame, spuse Malko.

— Ţi-am pregătit o *apparillada* cum nu ai mâncat niciodată, zise Lucrezia. Mi-e aşa de frică...

— Cum m-ai găsit?

Femeia dădu bucuroasă din cap.

— La hotel mi-au spus că te-au arestat. Am reuşit să aflu unde eşti. Voiam să se ştie că te-am văzut, apoi m-am dus la ambasada americană. M-am întâlnit cu consulul şi l-am ameninţat că o să iasă scandal. Cum te văzusem, maiorul Gomez nu putea să nege că nu te-a arestat...

— Dar nu ţi-a fost teamă pentru tine?

— Nu. Tatăl meu este prea cunoscut. Bineînţeles. ar fi putut să mă bată, dar nu m-au prins...

Lucrezia era o aliată preţioasă. Malko se opri brusc:

— Ştii de unde pot să telefonez în străinătate?

— Bineînţeles, de la I.T.T., pe strada Socabaya. Este foarte aproape de mine.

— Să mergem.

* * *

Jack Cambell tocmai voia să iasă din birou când dădu nas în nas cu Malko, care nu fusese anunțat. Ochii săi căprui erau acum verzi de furie. Americanul deschise gura, dar Malko îl împinse înăuntru fără să-l lase să vorbească, după care închise ușa în urma lui.

— Dragul meu Cambell, spuse acesta pe un ton glacial, mă veți asculta în liniște sau vă arunc pe fereastră.

— Ați înnebunit? bâlbâi americanul...

— Nu, spuse Malko. Doar că tocmai am vorbit la telefon cu David Wise. Știți despre ce este vorba, nu-i așa? Mi s-a reînnoit ordinul de a-mi continua misiunea. Adică să-l găsesc pe Klaus Heinkel și să-l arestez. Din motive care sunt cel puțin la fel de importante ca și ale dumneavoastră. Mai sunt câteva luni până la alegeri și Administrația nu vrea să iasă scandal. Jurnaliștii pregătesc un dosar despre Klaus Heinkel... Toate acestea vă vor fi confirmate prin cablu în următoarele ore. Departamentul de Stat a telegrafiat în acest sens ministrului de interne bolivian... Din moment ce vă înțelegeți atât de bine cu maiorul Gomez, puneți-l la curent.

Ieși din cameră și o salută politicos pe oribila secretară mustăcioasă.

Se simțea revigorat.

Capitolul XIII

Malko deschise plicul din cutia sa tremurând de nerăbdare.

„Veniți în seara acesta la ora opt la numărul 3462, pe bulevardul Sanchez Lima. M.P."

Începea din nou! Plecând de la întâlnirea cu Jack Cambell îl sunase pe Moshe Porat, consulul israelian. Era una din ultimele cărți care-i mai rămâneau de jucat înainte de a renunța.

Dar la telefon israelianul fusese destul de evaziv, nevrând să fixeze o întâlnire...

Era ora opt fără cinci minute. Adresa de pe bilet nu era cea a lui Moshe Porat.

Oare era o altă capcană? Îi lăsă un mesaj Lucreziei ca să știe unde este.

Ploua și trebui să aștepte cel puțin zece minute pentru a găsi un taxi care să accepte să-l ducă pe bulevardul Sanchez Lima: Era puțin mai jos de Prado, într-un cartier cu vile elegante. Președintele Republicii locuia puțin mai departe și era câte un polițist în spatele fiecărei intrări.

La numărul 3462 era o vilă galbenă cu peron, situată exact lângă ambasada Argentinei. Una dintre ferestre era luminată. Malko lăsă doi pesos taximetristului și urcă scările.

Blonzi, masivi, cu umeri de docheri, cei doi bărbați semănau unul cu altul. Așezați în fotolii adânci îi zâmbiră amabil lui Malko. Moshe Porat îi spuse:

— Din motive evidente, nu vi-i voi prezenta pe prietenii noștri. Să spunem că se numesc Samuel și David.

Aceștia îi priveau cercetător pe Malko, iar el se așeză în fața lor. Consulul israelian atacă imediat subiectul:

— V-am urmărit îndeaproape eforturile, spuse acesta. Suntem la curent cu tot, chiar şi cu răpirea dumneavoastră de către maiorul Gomez, dar încă nu primisem instrucţiuni de la Tel Aviv. Samuel şi David tocmai au sosit în La Paz. Amândoi fac parte din Divizia 6. Ştiţi despre ce este vorba?

— Da, spuse Malko.

Divizia 6 era secţiunea din Serviciile Secrete israeliene care se ocupa de criminalii de război... În fine, primea ajutor.

— Ce păcat că nu aţi venit cu mine la Don Federico. Sunt sigur că Klaus Heinkel era acolo.

Moshe Porat dădu din cap:

— Şi noi suntem siguri de asta, dar acest lucru nu ar fi schimbat nimic. Nu putem să folosim forţa. Dacă n-ar fi fost astfel, problema ar fi fost rezolvată de mult. Don Federico Sturm are prea multe legături cu bolivienii. Am avut probleme mari acum doi ani când am început să le vindem arme. Patru persoane au fost omorâte.

— Atunci... de ce mi-aţi mai cerut să vin aici? întrebă Malko foarte contrariat.

Samuel îi răspunse în engleză:

— Pentru că apreciem foarte mult ceea ce faceţi pentru a-l aduce pe Klaus Heinkel în faţa judecătorilor săi. Vom încerca să vă ajutăm.

— Ştiţi de ce Don Federico îl protejează atât de bine pe Klaus Heinkel?

Malko ridică din umeri.

— Sunt amândoi nazişti, nu?

— Asta nu e de ajuns. Heinkel este doar un nazist pe când Sturm este un om important. Dar Heinkel avea legături cu Martin Borman şi ştie foarte multe lucruri despre el. În plus era prieten cu un anume „Father Muskie", un ecleziast american care se află într-o mănăstire de pe bulevardul Camacho. Borman a fost ascuns acolo. Klaus Heinkel i-a încredinţat acestui preot numeroase documente şi bani, în cazul în care i s-ar întâmpla ceva. Fără ei, Klaus Heinkel n-ar mai avea superioritate asupra lui Don Federico, ci doar protecţia maiorului Gomez...

— Şi Gomez este nazist?

Moshe Porat izbucni în râs:

— El? Nu are decât un singur scop: banii. De când este în Bolivia, Klaus Heinkel l-a plătit neîncetat. Gomez continuă să-l protejeze pentru că știe că încă mai are bani. Este de ajuns să avem împotriva lui Gomez o armă mai puternică decât rapacitatea sa...

— Mă ocup eu de asta, spuse Malko, dar în ultimele zile nu am avansat prea mult.

— Ați avut noroc, remarcă Moshe Porat. De obicei, primul lucru pe care-l fac este să spargă timpanele cu ace lungi de lemn.

— Foarte plăcut... Cum intenționați să mă ajutați?

— Mai întâi trebuie să-l înfruntăm pe Don Federico, spuse Moshe Porat. Dacă îl speriem, va ceda. Poate îl va împinge pe Heinkel să facă o imprudență.

— Aveți vreo idee?

— David și Samuel cunosc perfect Anzii. De șase ani operează de la Ecuador până în Chile. S-au gândit la ceva.

* * *

Chipul rotund al maiorului Gomez lucea de răutate. Își scoase pistolul care îl jena și îl puse pe măsuța joasă, între el și Jack Cambell.

— Trebuie să-l eliminăm pe acest *gringo,* repetă maiorul. Ne va face necazuri mari. Ar fi trebuit să-l lichidăm.

— O să-mi faceți necazuri mari, Washingtonul îl acoperă.

— Și de mine nu le pasă? mormăi Gomez. După câte servicii le-am făcut! Am scos din luptă patruzeci și cinci de rebeli într-o săptămână, cu amprente și toate cele necesare. În curând nu va mai exista E.L.N. în Bolivia.

Jack Cambell exprimă:

— Hugo, *my friend,* știți foarte bine că majoritatea indivizilor pe care-i omorâți sunt țărani pe care îi fotografiați lângă armele rusești pe care vi le dau eu. Ultimul revoluționar adevărat pe care l-ați omorât a fost Guevara, acum trei ani. Și asta datorită nouă...

Bolivianul bâlbâi ceva... Jack Cambell nu putea să-i explice că pentru C.I.A. el nu era decât un călău obscur. Un agent ca

Malko era infinit mai prețios pentru Divizia Planuri. Pentru că ei fabricau în serie oameni ca Gomez. Era de ajuns să ia un ofițer mai crud, să-l facă să simtă gustul puterii și mână liberă... În timp ce Alteţele Sérénissime autentice nu alergau pe culoarele C.I.A.

Poate că C.I.A. avea chef să facă pe plac în același timp atât bolivienilor, cât și altor popoare, cum ar fi francezii, olandezii.

— Lăsați-mă să-l lichidez, insistă el. Un accident...

— Nu. Nu este periculos din moment ce nu poate ajunge la Klaus Heinkel.

Cum se simțea în inferioritate, Gomez amenință:

— Sunt pe cale să vă fac un serviciu foarte important. Și să rezolv o treabă care-mi face multe probleme.

Cambell se îmblânzi imediat:

— Sunteți un tip formidabil, Hugo. V-am spus că sunteți invitat în Statele Unite când doriți dumneavoastră...

Maiorul Gomez simți o reticență imperceptibilă. Cambell nu era un aliat care să reziste la orice. Nu avea chef să-și piardă puterea din cauza lui Klaus Heinkel.

— O să mă ocup de Lucrezia, spuse maiorul. Fără ea nu poate să facă nimic.

Jack Cambell zâmbi binevoitor:

— Asta, dragul meu, este o afacere internă. Sunteți liber!

Adăugă în treacăt:

— Apropo, ce ați făcut cu amprentele lui Klaus Heinkel?

— Le-am distrus. De ce?

— Așa.

Cambell era sigur că bolivianul mințea, dar trebuia să-i lase și lui o satisfacție.

* * *

Găsind-o pe Lucrezia abătută în holul hotelului La Paz, Malko presimți o catastrofă. Tânăra se ridică imediat și se îndreptă spre el. Ochii ei erau roșii din cauza lacrimilor.

— L-au arestat pe tatăl meu, spuse acesta.

Deci maiorul Gomez nu încetase! Malko vru să o liniștească.

— Cu siguranță este un bluf, spuse el. Îi voi telefona lui Jack Cambell ca să intervină. Unde este tatăl tău?

— Nu știu. Este cardiac și dacă-l torturează o să moară...

Malko vorbea deja la telefon. Reuși să dea de Jack Cambell, dar americanul îl întrerupse imediat când vorbi de tatăl Lucreziei.

— Este o afacere boliviană, spuse acesta. Nu pot să intervin. Adresați-vă maiorului Gomez.

Îi închise înainte ca Malko să aibă timp să insiste.

— A fost un gest criminal din partea mea să vă amestec în această poveste, spuse Malko. Îl voi informa în mod oficial pe maiorul Gomez că renunț la povestea cu Klaus Heinkel. Cu condiția să-l elibereze pe tatăl tău imediat. Să mergem în piața Murillo.

Lucrezia îl urmă ca un robot. Plângea în timp ce mergea. Malko nu o mai văzuse niciodată în starea aceea.

* * *

Cei doi polițiști de la *control politico* îl măsurară ironic pe bătrânul care le ținea piept. Nu primiseră nici o instrucțiune în privința lui. De aceea se hotărâră să-i aplice tratamentul standard.

În cameră nu erau decât două mobile: un scaun și o cadă veche cu picioare de fontă. Unul dintre polițiști deschise la maxim robinetele în timp ce celălalt vorbea cu bătrânul:

— Dacă Domnia Sa vrea să ne facă favoarea de a se dezbrăca.

Le plăcea să asezoneze nevoia sordidă de politețuri specifică spaniolilor.

Tatăl Luceziei se dezbrăcă cu demnitate. Când fu gol primul polițist îndreptă amenințător un deget spre el:

— Domnule, trădarea dumneavoastră pătează onoarea Boliviei.

— Despre ce vorbiți?

Cei doi rânjiră:

— Ne va spune chiar Domnia Sa.

După ce îi puseră cătușele îl băgară cu capul în apa rece din cadă. Bătrânul își ținu respirația cât de mult putu, apoi

încercă disperat să se ridice, dar patru mâini îl apăsau pe umeri. Secundele treceau. Unul dintre polițiști urmărea secundarul cronometrului și când nu mai apăru nici o bulă la suprafață îl scoaseră.

Bătrânul rămase cu gura deschisă vomitând și încercând să-și revină.

Unul dintre polițiști își aprinse o țigară și îi suflă fumul în nas făcându-l să tușească.

— Domnia Sa s-a hotărât să vorbească?

Tatăl Lucreziei tăcu. Știa că era de ajuns să dea două sau trei nume. Ar fi fost arestați fără să fie verificați și torturați până ce mărturiseau alte „crime". Astfel *control politico* avea tot timpul de lucru. Văzând că începuse să respire mai normal, cei doi polițiști îl împinseră pe tatăl Lucreziei pe spate. în cadă. De data aceasta nu mai avu timp să respire înainte. Plămânii i se umplură cu apă și se sufocă.

Călăii săi nu fură atenți și când secundarul cronometrului depăși șaizeci îl scoaseră de pe fundul căzii, dar bătrânul rămase inert, nu vomită, nu se zbătu.

Îl scoaseră din cadă și îl întinseră pe jos. Cel mai în vârstă își lipi urechea de pieptul bătrânului: inima încetase să mai bată... Se ridică și lovi cadavrul cu piciorul.

Maiorul Gomez avea să fie furios. Cei doi polițiști îl îmbrăcară repede punându-i chiar și cravata, după care îl așezară pe scaun. Unul dintre ei îl ținea în timp ce celălalt scotea un colt automatic calibrul 11,43 și trase două gloanțe în spatele cadavrului. Polițistul băgă pistolul la loc și întrebă:

— Scrii tu raportul? Omorât în timpul unei tentative de evadare...

Pentru el ar fi fost destul de greu să o facă din moment ce de abia putea să-și scrie numele.

— Trebuie să-l anunțăm pe maior. spuse acesta.

* * *

Maiorul Gomez nu reușea să-și dezlipească privirea de pe stripteuza care își scotea slipul minuscul. *Maracaibo.* situat pe bulevardul Prado, era singurul loc de acest gen din La Paz.

Era un spectacol ce îl delecta profund pe Gomez.

În momentul în care fata apăru dezbrăcată, o mână îl atinse ușor pe umăr. Tresări, apoi îl recunoscu pe unul dintre oamenii de la control politico.

— Ce este?

Bărbatul îi șopti ceva la ureche. Gomez tresări. Dintr-o dată o văzu pe fata de pe scenă așa cum era: ofilită, plină de celulită și cu carnea flască.

— *Peros stupidos*[1]! mormăi acesta. O să vă trimit la Chaco pentru tot restul carierei voastre.

Celălalt stătea drept și pe față i se citea teama.

— Ce facem cu cadavrul? bâlbâi acesta

— Îl trimiteți la el acasă.

Se ridică dezgustat, fără să mai aștepte sfârșitul spectacolului. Moartea tatălui Lucreziei avea să provoace scandal. Nimeni nu avea să creadă că a vrut să evadeze. Gomez își apostrofă ajutorul:

— Ce mai aștepți?

Celălalt își înghiți saliva.

— Fiica lui vă așteaptă afară, Excelență. Este cu un bărbat blond. Vreți să-i arestez?

Maiorul Gomez înțelese că seara era pierdută.

— Le-ai spus că sunt aici?

— Nu, dar au văzut mașina...

Maiorul Gomez se ridică cu greutate privind-o cu regret pe fata care intra în scenă. Ca întotdeauna ultima era cea mai frumoasă...

Lucrezia se repezi spre el în momentul în care apăru:

— Unde este tatăl meu?

Maiorului i se făcu frică văzând privirea femeii și căută imediat patul pistolului.

Bărbatul blond stătea în spatele femeii, la fel de elegant ca de obicei.

Gomez ezită între lașitate și cinism.

— Tatăl dumneavoastră trebuie să fie acasă acum, spuse acesta.

Trăsăturile Lucreziei se destinseră imediat.

— L-ați eliberat?

---

1. Câini proști.

Maiorul Gomez se umflă plin de importanță.

— Nu, a mărturisit încercând să fugă.

— A mărturisit?

Lucrezia nu știu ce să creadă.

— A vrut să fugă și oamenii mei au fost nevoiți să-l împuște, spuse Gomez. Aceasta este dovada că era vinovat.

— L-ai omorât, criminalule, l-ai omorât!

Vocea sa era atât de intensă încât Gomez se dădu înapoi instinctiv. Malko se așteptă să izbucnească, dar Lucrezia repeta încet:

— L-ai omorât, criminalule, l-ai omorât!

Calmul acesta aparent îl sperie pe Gomez. Se retrase spre Mercedesul său negru, urmărit de vocea Lucreziei.

— Criminalule, câine scârbos, criminalule!

Încet, tonul se ridica și vocea sa răsuna pe toată strada. Lucrezia continua să țipe din ce în ce mai tare:

— Criminalule, criminalule!

Apoi se aruncă în brațele lui Malko.

Capitolul XIV

Sunetul grav și ascuțit al *quen*-ei se auzea aproape ireal în liniștea nopții.

Cu ochii deschiși în întuneric, Don Federico Sturm asculta uimit. Din cauza aerului rarefiat din Altiplano zgomotele se auzeau de foarte departe. Se uită la ceas: era ora cinci dimineața. Cine cânta la flaut când nu se luminase de ziuă?

Cântecul flautului indian continua blând și nostalgic. Deși nu avea nimic amenințător, Don Federico simți o neliniște inexplicabilă. Totuși era în siguranță în ferma lui. Toți polițiștii din Huarina s-ar fi lăsat tăiați în bucăți pentru el. Le construise un post nou de poliție: cel mai frumos din toată Bolivia. Acest gen de lucruri îi emoționau pe oamenii simpli.

Neamțul vru să se ridice și să vadă ce se întâmplă.

Monica se mișcă brusc în somn și își puse un picior pe abdomenul lui. Îi mângâie umărul, apoi coborî mai jos spre sân.

I se păru că Monica se arcui imperceptibil, dar nu se trezi. Cămașa lungă de dantelă se ridicase în jurul șoldurilor. Contemplă abdomenul plat și simți o dorință fulgerătoare de a o penetra în timp ce dormea, să se satisfacă fără să-i pese de plăcerea ei.

Dacă nu ar fi fost cântecul flautului care încă se auzea, ar fi fost un act de erotism complet.

Nu-și ascundea legătura cu Monica Izquierdo încă din ziua în care o violase. Ea îi povestise lui Klaus Heinkel, și acesta făcuse mare caz pe această temă. Don Federico își dădu arama pe față, propunându-i o înțelegere: rămânea la fermă, dar din momentul acela el era cel care se culca cu Monica. Prima dată plânsese toată noaptea și aproape că Federico fusese obligat să o ia cu forța. Cu timpul încetase să-i mai

reziste și venea singură la el în fiecare noapte, pe întuneric, ca și cum i-ar fi fost rușine de ea. Insațiabilă, se așeza peste el și nu-l abandona decât când acesta era epuizat. Don Federico simțea că întinerește în timp ce Klaus Heinkel se stingea. Nu-l mai vedeau decât la masă. Stătea ore întregi în cămăruța pe care i-o dăduse Don Federico. Neamțul își dorea în secret ca celălalt să fugă, dar era puțin probabil. Bineînțeles, Peru nu era departe, dar ar fi fost arestat imediat. Dacă s-ar fi întors în La Paz ar fi fost ca și cum s-ar fi sinucis. Nu mai rămânea decât Paraguay, care era prea departe. Era prins ca într-o capcană în această fermă de la capătul lumii, obligat să renunțe la ceea ce îl ținea în viață...

Trezindu-se brusc, Monica se lipi de amantul său.

— Ce este zgomotul acesta?

Nu avu timp să-i răspundă... Obloanele se deschiseră brusc, trase din exterior, iar lumina zorilor pătrunse în cameră. Don Federico rămase încremenit câteva secunde, apoi se repezi spre noptieră pentru a-și lua pistolul automat.

În același moment ceva fu aruncat pe fereastră și aterizâ pe podea în fața patului. Monica începu să țipe.

Gol, Don Federico sări din pat și se repezi spre fereastră. Nu se mai auzea nici un cântec. Curtea era goală și liniștită. Se întrebă dacă nu cumva visase. Așezată pe pat, Monica fixa podeaua. Scoase un strigăt ascuțit, cu mâna întinsă spre obiectul de pe podea.

Don Federico se întoarse și rămase înmărmurit. Lângă pat, se afla capul animalului său preferat, lama „Cantouta".

* * *

Don Federico nu-și amintea să mai fi simțit o asemenea furie din ziua în care rușii îi distruseseră tancurile la Smolensk. Cei care îi omorâseră și îi mutilaseră lama inocentă, știau cât de mult ținea la ea.

Spumega de furie în fața personalului de la fermă, trezit și adunat în grabă. Nimeni nu văzuse sau auzise ceva. În afară de *quena*. Un *chulo* bătrân îi explică tremurând că melodia cântată la flaut era o melopee de rău augur care chema

demonii. Chiar dacă ar fi bănuit că lama avea să fie omorâtă, nici un indian nu ar fi ieșit afară.

Alertat de zgomot, Klaus Heinkel își făcu și el apariția. Don Federico nici măcar nu-i vorbi. Întorcându-se în cameră luă capul lamei și îl puse încet pe pat lângă Monica.

Îngrozită, femeia scoase un strigăt înnebunită.

— Ia asta de aici!

— Taci, mormăi Don Federico, sau te omor!

Ochii cenușii-albaștri erau injectați și mâinile îi tremurau. Contemplă câteva secunde capul lamei ai cărei ochi rămăseseră deschiși, după care îl luă tandru în brațe și ieși din cameră. Se duse în cușca unde zăcea și restul corpului după care strigă un *chulo*.

— Adu o lopată.

Acesta veni cu unealta și vru să înceapă să sape, dar Don Federico i-o smulse și începu să lucreze singur. Din cauza altitudinii obosi foarte repede, dar continuă strângând din dinți. Nu mai depusese un asemenea efort de mult timp.

Când groapa fu destul de adâncă, aruncă mai întâi corpul golit de sânge. Contactul cu blana moale aproape că îl făcu să plângă. Niciodată nu va mai avea o astfel de prietenă. După aceea puse și capul peste trupul lamei și îl privi pentru ultima oară înainte de a arunca prima lopată cu pământ. Când termină se simți gol și singur. Altiplano i se părea ostil și străin. Voia să plece.

O zări pe Monica prin fereastră urmărindu-l și se enervă din nou. Dacă nu ar fi ieșit din casă când venise americanul nu s-ar fi întâmplat nimic și „Cantouta" ar fi fost încă în viață.

Se gândi în treacăt la bătrânul Friedrich, sugrumat din ordinul său în închisoarea nouă din Huarina. Klaus Heinkel se plimba pe culoar speriat. Don Federico se închise în bibliotecă.

Trebuia să se gândească la revanșă. Nu se punea problema să lase nepedepsită uciderea animalului său preferat. Cei care au comis acest act de cruzime s-au gândit profund la asta, vrând să-i trimită un mesaj. Era un avertisment. Crima fusese pusă la cale de cineva străin. Bolivienii nu erau destul de subtili pentru acest gen de lucruri. Ei ar fi venit și i-ar fi pus zece kilograme de exploziv sub fereastră, nu ar fi încercat să-l înnebunească sufletește.

* * *

— Vor veni aici și mă vor omorî.

Klaus Heinkel lăsă capul în jos. Monica îl urmărea cu privirea. Aproape că putea să simtă fizic ura lui Heinkel față de frumosul, elegantul și bogatul Don Federico.

— Poate că vor doar să vă intimideze, spuse Heinkel.

Don Federico îl fixă dispreţuitor:

— Dragul meu prieten, în interesul siguranței dumneavoastră, nu mai puteți rămâne aici mult timp.

Fostul membru gestapo nu se clinti. Era un om discret căruia nu-i plăceau certurile. În ultimii ani învățase să facă față șocurilor. Precum șerpii. păstra întotdeauna o picătură de venin de rezervă. Știa că Don Federico nu putea să-l trimită în La Paz.

Ziua trecuse fără nici un incident, dar simțea cât de încordat era Don Federico.

— Va trebui totuși să găsim o altă soluție, recunoscu acesta.

— M-am gândit la asta, spuse Don Federico. Am o plantație de chinină în Beni. Puteți să mergeți acolo pentru câteva săptămâni.

Heinkel zâmbi slugarnic.

— Este o idee foarte bună, dar Monica nu va suporta climatul. nici distanța...

Încerca să-și ascundă furia. Celălalt voia să-l expedieze la capătul lumii, într-o regiune pustie și nesănătoasă! Ideea că va fi separat definitiv de Monica îi dădea curaj să riposteze.

— Ar fi mai logic să-i tragem la răspundere pe dușmanii noștri, sugeră el. Sunteți destul de puternic pentru a face asta.

Amenințarea era aproape fățișă.

— Am făcut asta, bombăni Don Federico. Am riscat enorm înscenându-vă moartea. Canalia de Gomez ar putea să mă șantajeze până la sfârșitul zilelor mele.

— Avem la dispoziție câteva zile pentru a găsi o soluție, concluzionă Klaus Heinkel. Mă voi gândi la asta.

Ieși din cameră și Monica îl urmă. Încă avea influență asupra lui. Când ajunseră în camera lui neamțul se eliberă.

— Nenorocitul acesta vrea să scape de mine! Trebuie să fac ceva.

— Dar ce?

— Am o idee, trebuie să te duci în La Paz.

— Va veni după mine.

— Nu trebuie să-i spui că pleci, voi aranja astfel lucrurile să nu prindă de veste.

* * *

Don Federico înălță capul când auzi zgomotul făcut de motorului Mercedesului 280. Ieși din bibliotecă în fugă și văzu cum mașina ieșea pe alee cu Monica la volan.

— *Komme zuruck*[1]*!*

Țipase în germană.

Mercedesul era cea mai rapidă dintre mașinile sale, nu putea să o urmărească. Nebun de furie se repezi spre camera lui Klaus Heinkel. Neamțul citea liniștit.

— Ce înseamnă asta? urlă Don Federico. Unde a plecat?

— Probabil că avea de făcut cumpărături în La Paz, spuse suav Heinkel săltându-se în capul oaselor. O cunoașteți doar la fel de bine ca și mine, dragul meu prieten...

Se așeză din nou pe pat. Spumegând de furie, Don Federico ieși din cameră. De ce oare se încurcase cu viermele acesta? E adevărat că nu avusese de ales.

* * *

Samuel și David aveau niște figuri vesele. Expediția lor nocturnă nu îi obosise.

— Acești indivizi sunt mai sensibili la intimidare decât la violența directă, îi explică Moshe lui Malko. Pe unii i-am determinat să se sinucidă...

— Ce veți face acum? întrebă Malko.

---

1. *Vino înapoi!*

Cei doi bărbați începură să râdă.

— Nu știm, poate îi vom omorî cei o sută de mii de pui dintr-o lovitură. Bolivienii nu vor interveni. Mizerabilul acesta nici nu va îndrăzni să depună plângere pentru lamă. Ceilalți îi vor râde în nas.

— Credeți că va reacționa?

Moshe ridică din umeri.

— Cu siguranță, mai devreme sau mai târziu va trebui să scape de Heinkel, după care nu trebuie decât să-l luați.

Nu era așa de simplu, căci nu mai avea amprentele lui Heinkel.

— Și voi? întrebă Malko. Nu puteți să interveniți direct.

Israelianul suspină:

— Nu putem nici măcar să-i dăm o palmă! Este ordin de la Divizia 6. Am avut prea multe probleme cu afacerea Eichman. Mizerabilul de Heinkel nu merită să rupem relațiile cu toată America de Sud.

— Dimpotrivă, precizează David, dumneavoastră nu vă interzice nimeni să-i luați gâtul.

* * *

În momentul în care Malko era gata să intre pe ușa hotelului *La Paz* o voce îl strigă încet:

— *Una pregontita,* señor Linge?

Un *chulo* cu fața rotundă, fără cravată, bara trotuarul. Malko nu-l mai văzuse niciodată. Se gândi imediat la Lucrezia. În mod normal ar fi trebuit să se întâlnească cu ea la cafeneaua *La Paz*. Oare ce dramă se mai întâmplase?

— Eu sunt señor Linge. spuse el. ce doriți?

Bărbatul ținea în mână o bucată de hârtie.

— Trebuie să vă conduc.

Arătă spre un Mercedes vechi, oprit în fața hotelului. Malko înțepeni. Putea să fie o capcană.

— La cine?

Celălalt vorbi și mai încet.

— O señora. Dona Monica.

Malko simți cum inima îi bătea din ce în ce mai repede. Ce însemna această întâlnire nocturnă. Acțiunea israelienilor își făcea deja efectul?

— Cum m-ați recunoscut?

Bărbatul bâlbâi o frază despre numărul camerei, un cabalero blond. Spaniola sa nu era prea clară.

Monica Izquierdo știa unde să-l găsească.

— Așteptați-mă în mașina dumneavoastră, spuse acesta.

Malko traversă și alergă până la cafeneaua *La Paz*. Lucrezia aștepta singură la o masă, fumând nervoasă, cu chipul palid. De când murise tatăl ei nu dormea mai mult de trei ore pe noapte. Nu îi reproșase nimic lui Malko.

Acesta îi explică ce se întâmplase.

— Vom lua o altă mașină și vom urmări taxiul, spuse el.

Ieșiră din cafenea. Lucrezia opri un alt taxi în timp ce Malko îl întreba pe *chulo* unde era locul de întâlnire.

— La *Kilometrul 4*, spuse bolivianul.

Malko urcă în taxi și îi spuse Lucreziei adresa. Aceasta se încruntă.

— La *Kilometrul 4*? Dar acolo sunt toate bordelurile din La Paz. Ce face Dona Izquierdo acolo.

Străzile erau pustii. După ora zece nu se mai încumeta nimeni pe afară. Trecură prin fața statuii fostului președinte Bosch, care avea o mitralieră în mână amenințând cu ea Anzii. Prima calitate a unui bun președinte era să știe să tragă... De preferință primul.

Kilometrul 4 era la ieșirea din nord a orașului La Paz, pe drumul spre Yangas. Era locul ideal pentru o ambuscadă. În fața lor taxiul mergea încet.

Dintr-o dată, pe fiecare parte a drumului apărură câteva clădiri decorate cu luminițe roșii. Taxiurile staționau în mijlocul străzii neasfaltate.

— Aici este *Kilometrul 4*. spuse Lucrezia. Bordelurile cele mai sordide din La Paz. Fiecare clădire este un bordel. Vineri seara, seara bărbaților, este foarte aglomerat aici.

Pentru moment părea destul de liniștit. Celălalt taxi se opri în fața unei clădiri albe ornată cu o ghirlandă roșie.

— Așteaptă-mă în mașină, îi spuse Malko Lucreziei. Dacă se întâmplă ceva, întoarce-te în La Paz.

* * *

La început nu văzu nimic din cauza întunericului. Câteva lumânări ardeau în niște pahare roșii. Apoi văzu barul, un juke-box și câteva fete așezate pe bănci care-l priveau. Două dintre ele dansau împreună. Un miros neplăcut de parfum ieftin, mizerie, transpirație, plutea în aer. Barmanul salută:

— *Good night, sir.*

Malko inspectă camera dar nu o văzu pe Monica.

În momentul în care vru să iasă, cineva îl strigă pe nume. Vocea venea dintr-o cutie închisă de o perdea care era în fața ușii. Înaintă și dădu la o parte perdeaua.

Izquierdo stătea în fața lui, așezată pe o banchetă semicirculară. Masa din lemn era prinsă în podea. Totul era acoperit cu perne. Totuși luxul nu era calitatea dominantă a acestui loc. Aceste cutii erau destinate clienților grăbiți. Era de ajuns să tragă perdeaua și să apese pe un buton, aprinzând o lampă mică, și astfel semnala că boxa era ocupată...

Malko intră și se așeză lângă tânăra femeie.

Barmanul apăru imediat.

— Luați un *pisco sour*, îl sfătui Dona Izquierdo, este mai bun.

Ea luase un *mate de coca*.

— De ce mi-ați dat întâlnire aici? o întrebă Malko.

Monica Izquierdo zâmbi trist:

— Este periculos pentru mine să vin în La Paz. Toată lumea știe de legătura mea cu Klaus Heinkel. Dușmanii și prietenii săi ar fi încântați să mă facă să tac. Începând cu maiorul Gomez. Știu prea multe. Aici nu va veni nimeni să mă caute. Barmanul a lucrat trei ani pentru mine. I-am spus că am o întâlnire importantă...

I se aduse băutura. Femeia purta o rochie de mătase imprimată și ciorapi negri. Înghesuiți cum erau în boxa mică, Malko îi simțea corpul umed. Îi atinse fără să vrea piciorul și ea nu și-l retrase. Pupilele îi erau dilatate ca și cum s-ar fi drogat. Vocea avea un debit sacadat și metalic.

— De ce ați vrut să mă vedeți? întrebă Malko.

— Dumneavoastră mi-ați sugerat, nu-i așa?

— Da, dacă aveți să-mi spuneți ceva.

— Da, am.

— Ce anume?

— Cum să câștigați cincizeci de mii de dolari.

Malko amuți. Nu era prima dată când i se ofereau bani. Aceasta era suma care îi trebuia să refacă acoperișul găurit al corpului central al castelului său din Liezen. Dacă mai aștepta mult, trebuia să schimbe și grinzile putrezite din cauza ploii, și asta l-ar fi costat o mică avere.

Luând tăcerea lui drept încuviințare, Izquierdo spuse rapid:

— Aș putea să vi-i dau mâine dimineață. Bani lichizi.

— Ce îmi cereți în schimb?

Aceasta se încruntă.

— Știți foarte bine.

— Să nu-l mai caut pe Klaus Heinkel?

— Da.

Luă o înghițitură din *pisco sour* înainte de a răspunde.

— Ați venit degeaba. Prea mulți oameni au murit din cauza lui. Dacă voi putea îl voi preda pe Klaus Heinkel celor care îl caută.

Chipul Monicăi se înăspri:

— Înțeleg, nu este de ajuns.

— Nu este vorba de bani, spuse Malko.

Femeia îl fixă cu o expresie nedefinită în privire, apoi îl întrebă încet:

— Pe mine mă vreți? Pe lângă bani.

Luptă împotriva instinctului său care îi spunea să o ia mai întâi pe Monica și apoi să discute, Dar sunt lucruri pe care un domn nu le face, chiar cu titlul de pagube de război...

— Sunteți foarte seducătoare, dar trebuie să-l găsesc pe Klaus Heinkel.

Tonomatul începuse să cânte și trebuiau să strige pentru a se auzi.

— Atunci am venit degeaba. spuse Monica.

— De ce țineți atât de mult să-l salvați pe Heinkel? Știți ce a făcut în Europa? Vreți să aflați detalii?...

— Nu îmi pasă! Este ultimul serviciu pe care pot să i-l fac.

Intonația sa îl intrigă pe Malko.

— Ultimul! Credeam că ați fugit cu el.

Femeia lăsă capul în jos jucându-se cu ceașca.

— Așa este, dar s-au întâmplat multe lucruri de atunci. M-am îndrăgostit de alt bărbat.

— Don Federico?

— Da.

— Alt nazist.

— Câteodată mă dezgustă, murmură aceasta. Îmi este teamă de el. Prima dată m-a violat şi credeam că voi fi întotdeauna îngrozită de el. Mai târziu am cedat. Am fost privată de dragoste atât de mult timp, încât acum tânjesc după dragoste fizică.

Îl privi pe Malko cu ochi mai strălucitori ca niciodată.

— Dacă mă duceţi într-o cameră voi fi a dumneavoastră. Chiar fără a-mi face vreun serviciu. Pentru că şi dumneavoastră sunteţi periculos, ca şi el.

Se auzi un zgomot şi barmanul intră.

— Atenţie, spuse el, oamenii de la *controlul politic* sunt aici, inspectează toate separeurile...

— Nu trebuie să mă recunoască, suspină Monica.

Malko nu avu timp să facă vreo sugestie. Repezindu-se spre Malko îl sărută cu o insistenţă şi prelung. Apoi Dona Izquierdo se lăsă în genunchi cu capul cam la înălţimea banchetei. Cu rochia ridicată, descoperindu-şi în întregime pulpele, semăna perfect cu celelalte fete din bordel.

În momentul în care doi poliţişti în costume închise la culoare dădură la o parte perdeaua, nu văzură decât o claie de păr negru şi privirea verde-albastră a bărbatului care gemea de plăcere.

Câteva minute mai târziu, Monica se ridică cu obrajii înflăcăraţi, cu coafura deranjată, abia răsuflând.

— Aş fi o curvă bună, spuse ea simplu.

Malko abia îşi reveni. Gura frumoasă a Monicăi, era cel mai frumos cadou pe care o femeie poate să-l facă unui bărbat.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva când am venit aici, spuse el.

— V-am dorit de când v-am văzut la fermă.

Încet, femeia redevenea o burgheză frumoasă, inaccesibilă. Se dădu cu ruj pe buze. Malko contempla gura frumoasă care tocmai îi oferise atât de multă plăcere. Nimeni nu putea înţelege femeile. Ea termină să-şi aranjeze părul. Ca şi cum tocmai ar fi luat ceaiul îi întinse mâna.

— La revedere.

Paranteza era închisă. Se comportase ca un bărbat.

— De unde veți face rost de bani? o întrebă el. Îi veți face cadou?

Îl privi dispreţuitor.

— Nu. Klaus a încredinţat nişte documente şi bani unuia dintre prietenii lui care locuieşte într-o mănăstire. Am întâlnire cu el mâine dimineaţă.

Malko se ridică şi părăsi boxa primul.

Lucrezia îl aştepta în taxi înconjurată de mucuri de ţigară. Îl privea cu un aer suspicios.

— Ai avut timp să încerci toate curvele...

— Discuţia nu a fost simplă, spuse acesta diplomat. Dar ştiu unde ascunde Klaus Heinkel documentele cu care îi şantajează pe nemţi. Vom încerca să le luăm mâine. Am o idee.

Se întoarseră fără nici un incident. Lucrezia părea gânditoare.

Malko îi povesti ceea ce israelienii îi spuseră despre părinţele Muskie. Cu el avea să se întâlnească Lucrezia.

În faţa casei, aceasta îi propuse:

— Rămâi cu mine în noaptea asta, nu vreau să rămân singură.

Malko se supuse. La Lucrezia se simţea în siguranţă. Îl urmări cum se dezbrăca. Imediat îi luă cămaşa şi o examină gânditoare.

— Monica Izquierdo este o târfă, spuse ea brusc.

Îi întinse cămaşa. În partea de jos rămăseseră urme de ruj de pe buzele Monicăi.

Ochii Lucreziei străluceau de umilinţă şi de furie. Malko simţi că ar fi fost periculos şi deplasat să invoce altitudinea la care se aflau pentru a profita de o odihnă binemeritată.

Capitolul XV

Father Muskie își încheie meditația și se ridică de pe scăunelul său de rugăciune tapițat cu catifea mov. Orice ar fi spus dușmanii, el avea tot o fire religioasă. Desigur că vizitele sale la biserică erau cam rare, dar era supus legilor creștine. Credința lui era că toți cei pe care îi adăpostea în mănăstirea de pe strada Camacho erau numai oameni de bine prigoniți de o persecuție injustă.

Nu el, Father Muskie, căpitanul congregației și preot-colonel al armatei boliviene, avea latitudinea să hotărască dacă Martin Borman era un criminal sau nu. Faptul că Borman avea un fiu care se supunea ordinelor religioase era în favoarea lui. În orice caz se identifica cu un luptător în bătălia creștinismului contra Anticristului Stalin și pentru asta merita toată lauda. Era exact ca și pentru acel nefericit de Ante Pavelič care trebuise să se ascundă pentru a sfârși mai apoi într-o mănăstire spaniolă.

Borman, pe care îl cunoștea sub numele de Padre Augustin, avusese mereu o credință foarte aprinsă. Mânat de propriul impuls și cu ajutorul capitalurilor ordinului de care aparținea, Father Muskie putuse să construiască multe mănăstiri în Peru, în Bolivia și în Ecuador. În ochii părintelui Muskie asta cântărea mai mult decât ipoteticele crime de război.

Martin Borman, de altfel, și sosise în La Paz, după ce petrecuse ceva timp în fiecare din lăcașurile religioase unde pietatea sa fusese apreciată după măsură.

De ceva timp, „Padre Augustin" fusese plecat să construiască biserici în Paraguay chiar dacă îi lipseau mare parte din mijloacele fizice pentru asta...

După ce își scuturase de praf sutana albă, părintele Muskie se uită la ceas și își mângâie barba. Încă zece minute până la întâlnire. Era foarte bucuros la gândul că avea să o întâlnească pe minunata văduvă a lui Don Izquierdo. Se confesase de câteva ori și mărturisirile sale îi dăduseră frâu liber pasiunii.

Pentru a alunga aceste gânduri păcătoase se îndreptă spre cufărul masiv fixat în peretele din spate. Doar el și superiorul mănăstirii aveau cheia cufărului. Grație bolivienilor era sigur că nici o anchetă oficială nu avea să-l deranjeze.

Father Muskie trase ușa grea de oțel după el. Pe etajere, erau zeci de pachețele. Aproape fiecare dintre ele conținea secrete de temut. Unele aveau proprietarii deja morți, multe altele erau ale unor oameni care nu aveau să mai vină niciodată după ele. Altele dispăruseră fără urmă. Dar mulți dintre proprietari, ca de exemplu Klaus Heinkel, veneau din timp în timp acolo sau trimiteau un mesager sigur.

Părintele scoase un plic mare, își puse ochelarii pentru a verifica numele, apoi lăsă plicul pe masă. Biroul său, care se deschidea spre grădina interioară, era sumar mobilat și mirosea frumos a ceară.

Father Muskie se reculese pentru a se ruga. Se întorsese dintr-un turneu religios în Santa-Cruz unde gherilele comuniste erau dezlănțuite. Oficiase mai multe creștinări decât simple botezuri. De origine americană, Father Muskie adoptase de mult timp Bolivia ca o a doua patrie.

Cineva bătu la ușă și părintele Muskie îi spuse să intre. Era un tânăr călugăr bolivian.

— Persoana pe care o așteptați este aici, anunță călugărul.

— Să intre, spuse Muskie cu vocea sa fină baritonală.

Celălalt deschise gura să mai spună ceva, dar americanul i-o tăie cu un gest scurt. Acești călugărași sunt așa de neîndemânatici!

Își mângâie iarăși barba cu un gest mașinal.

* * *

Lucrezia ieși din mașină exact în momentul în care Monica Izquierdo suna la ușa mănăstirii. Aceasta din urmă era

înghesuită între o clădire modernă și un șantier de construcții care făcea un vacarm de neînchipuit.

Nimeni nu-i dădu atenție Lucreziei când apăru în spatele Monicăi. Cu un gest firesc, scoase din rucsacul ei un pistolet automat negru și îl împinse în spatele urechii văduvei lui Don Izquierdo.

— Dacă țipi, murmură ea într-un accent pur catalan, dacă faci vreo mișcare îți zbor creierii, curvă!

Dona Izquierdo era prea stupefiată pentru a reacționa. Lucrezia era o persoană pe care nu o cunoștea deloc. Deplasă pistolul din dreptul testei spre corp. Lucrezia o luă de braț și o avertiză:

— Când se va deschide ușa, dacă ți se va pune vreo întrebare, le spui că sunt cu tine, ai înțeles?

Cu gura uscată, Monica se supuse. Cu o privire triumfătoare, Lucrezia se întoarse către Malko care aștepta în mașină.

Ușa se întredeschise și un călugăr ras în cap și cu sprâncene stufoase apăru de după ea. Acesta le aruncă priviri avide și perfide celor două femei. Lucrezia apăsă și mai tare pistolul în șoldul tinerei văduve.

— Padre Muskie, întrebă ea cu o voce sugrumată. Sunt așteptată.

Călugărul, fără să răspundă, surâse și închise ușa. Dona Izquierdo profită de acel moment pentru a întreba:

— Dar ce vreți de la mine?

— O să vezi în curând, spuse Lucrezia.

Dona Izquierdo nu mai spuse nimic. Pistolul o paraliza. Nu prea era pregătită să moară, și acest lucru era singurul la care se gândea. Îi aruncă o privire polițistului care, la o distanță de treizeci de metri, la colțul străzii Camacho cu Loyaza, dirija circulația. Dar era clar că nu le avea și pe ele două în vizor.

În acel moment, Malko ieși din mașină și veni spre ele. Văzându-l venind, Monica țipă scurt.

— Dumneavoastră!

Ușa se deschise și călugărul servil apăru din nou spunându-le să intre. Îl văzu pe Malko prea târziu pentru a-i mai pune întrebări și își spuse că asta nu-l privea oricum.

Culoarele mănăstirii erau răcoroase și liniștite. Lucrezia înainta, ținându-și ostateca strâns lângă ea. Călugărul le făcu loc să intre în grădina exterioară a mănăstirii.

— Părintele Muskie vă va primi în curând, murmură el mieros.

Dispăru, alunecând fără nici un zgomot pe dalele lucioase. Lucrezia o împinse din spate pe Dona Izquierdo.

* * *

Father Muskie nu văzu la început decât cele două femei. În mintea sa se gândi că Dona Izquierdo se gândise cu grijă să aducă cu ea o prietenă pentru a nu-l tulbura. Apoi îl zări şi pe Malko. Era deja prea mult, dat fiind că el nu aşteptase trei persoane, faptul devenea îngrijorător.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el.

Malko răspunse în germană.

— Prieteni ai lui Klaus Heinkel.

Father Muskie sări ca ars: pentru el nu exista Klaus Heinkel, nu era decât Klaus Muller. Era un om de o mare importanţă.

Dintr-o singură mişcare, închise repede uşa grea a seifului din perete şi învârti rotiţa acestuia pentru a nu se observa combinaţia. Ce era mai important făcuse. Era nevoie de un specialist care oricum ar fi petrecut câteva ore bune să deschidă cutia de valori.

Apoi se întoarse, luă plicul pe care îl pregătise pentru Dona Izquierdo şi îl lipi de inimă.

— Ce vreţi? mormăi el, şi cine sunteţi?

Dona Izquierdo izbucni într-un plâns nervos în hohote. Lucrezia se depărtă de ea şi îndreptă pistolul spre Father Muskie. La rândul său, Malko scoase un Colt 45 automat impozant, pe care i-l împrumutase Lucrezia. Regreta nespus pistolul său foarte plat. la fel de eficace. mult mai silenţios şi care nu-i dădea aerul de mafiot pe care-l avea acum.

Father Muskie surâse răutăcios.

— Observ că sunteţi nişte tâlhari. Ei bine, o să treceţi peste cadavrul meu pentru a lua aceşti bani.

Malko făcu doi paşi spre el.

— Nu suntem tâlhari, şi nici nu vrem aceşti bani. Hârtiile ne interesează. Ştiţi că omul căruia îi aparţin este un criminal de război.

Părintele Muskie scutură din cap.

— Știu doar că aveți acele arme ațintite spre mine și că sunteți niște hoți. Pentru a-mi dovedi contrariul, ieșiți din această cameră și voi consimți să uit această tentativă rușinoasă de intimidare.

Malko se stăpâni să nu-l tragă de barba albă și lungă.

— Această mănăstire este cunoscută pentru faptul că a adăpostit în ultimii ani numeroși criminali de război dintre cei mai răi, spuse acesta. Ar trebui să aveți puțină rușine. Dați-ne aceste documente și nu ne obligați să folosim forța.

— Forța!?

Barba părintelui Muskie părea că se umflase precum blana pisicilor furioase. Luă de pe birou un coupe-papier și îl flutură spre Malko.

— Folosiți forța, țipă acesta.

Dona Monica se ridică brusc.

— Nu i le dați! urlă aceasta. este un agent al evreilor. I-au atacat pe Don Federico.

— Nu vă fie teamă, spuse părintele Muskie. Dumnezeu este cu noi...

Dintr-o dată începu să urle din toate puterile.

— Ajutor! Ajutor!

Satisfăcut îi contemplă pe Malko și pe Lucrezia:

— Poliția va sosi în curând și vă va aresta, spuse acesta pe un ton sentențios. Veți vedea că închisorile boliviene nu sunt amuzante.

Malko înaintă și încercă să ia plicul. Coupe-papier-ul îi atinse ușor fața.

— Înapoi, necredinciosule, comunistule! urlă părintele Muskie.

Se mai întâmplase ca grupările de stânga să-i saboteze mașina personală plasându-i o bombă, și de atunci nutrea față de o ură crâncenă pentru tot ce ținea de stânga.

Malko ezită. Nu aveau prea mult timp căci strigătele părintelui aveau să atragă atenția și trebuiau apoi să fugă. Nu era recomandat în a sta să-i aștepte pe oamenii lui Gomez. Ațintă din nou pistolul către preot.

— Mă văd obligat să vă împușc, spuse el.

Lucrezia făcu repede un pas înainte. Cu brațul întins, ea se uită înspre sutană. Glonțul de calibrul 32 porni cu un zgomot sec și Father Muskie scoase un urlet.

O pată de sânge apăru pe sutana albă mai sus de genunchi. Father Muskie pică greu înainte fără a lăsa însă plicul din mână. Se vedeau pe figura lui deopotrivă durerea și uimirea. Apoi își prinse genunchiul cu mâna stângă și scoase un strigăt de durere.

Lucrezia se apropie de el, fără a fi atentă la coupe-papier-ul din mâna preotului și puse pistolul pe piciorul teafăr.

— Canalie! protejezi ființe damnate. Ar trebui să-ți trag un glonț în cap. Mă voi mulțumi însă cu a-ți găuri genunchii și coatele. Asta atâta timp cât nu-mi vei da plicul. Ce spui?

Părintele Muskie clătină din cap. Stătea cu gura deschisă, fiindu-i greu să respire. În acel moment se auziră lovituri violente în ușă.

— Ce se întâmplă, părinte Muskie? țipă o voce în spaniolă. Aveți nevoie de ajutor?

Lucrezia îi mai trase un glonț în genunchi părintelui. De această dată, părintele se smuci și se trânti pe spate de durere, dând drumul plicului din mână. Malko se grăbi să îl ia de pe jos. Preotul se zvârcolea pe podea ca o omidă tăiată în două.

Malko deschise plicul. Picară de acolo multe bancnote de o sută și de o mie de dolari. Dona Izquierdo nu mințise, deci... Malko lăsă bancnotele să pice și scoase restul de hârtii care se mai aflau în plic. Erau acolo câteva fotografii la care nu avu timp să se uite, niște acte dactilografiate și de asemenea scrisori manuscrise...

Puse totul la loc în plic lăsând bancnotele pe jos și-i spuse preotului.

— Puteți constata că vă las banii, dar să știți că modul în care vă faceți meseria nu este unul dintre cele mai cinstite.

Distrus de durere, Father Muskie nu răspunse. Lipită de un scaun, Dona Izquierdo asista la toată această scenă fără să aibă vreo reacție, cu ochii roșii de plâns. Lui Malko îi veni în minte scena din bordelul de la *Kilometrul 4* și îi fu rușine de el însuși. O trase pe Lucrezia spre ușă. Un rictus de ură îi deforma fața tinerei bolivience.

— Ar trebui să-l terminăm pe acest vierme, spuse ea.

Malko deschise ușa. Călugărul făcu un salt înapoi la vederea pistolului lui. Lucrezia plecă fugind spre ușă. Malko flutură pistolul pe sub nasul călugărului.

— Dacă scoateți un sunet înainte ca noi să ajungem în stradă promit că vă zbor creierii!

Călugărul își regăsi într-un moment și pacea sa creștinească, și gustul tăcerii. Aruncând o privire spre ușă îl văzu pe jos pe părintele Muskie târându-se într-o baltă de sânge și scoase un smiorcăit de frică.

Malko și Lucrezia fură într-o clipă la ușă. Soarele arzător și zgomotul străzii le făcea bine. Aveau impresia că fuseseră în altă lume. Malko apucă de volan și demară luând-o pe strada Camacho. Urgența cea mai mare era să pună documentele într-un loc sigur, înainte de a le schimba cu Don Federico Sturm contra lui Klaus Heinkel.

* * *

Moshe Porat luă o lupă și examină cu grijă una dintre fotografii. Ceilalți doi israelieni făcuseră deja fotocopii după documentele aduse de Malko.

— Acest om în sutană albă este Martin Borman, spuse Porat. Mai bine cunoscut sub numele de Padre Augustin. Această fotografie este făcută la mănăstirea din Burranabaque, în Yungas. Muncitorii pe care-i vedeți în spatele lui și în spatele celor cărora Padre Augustin le înmânează trofeul sunt cei care au modernizat mănăstirea, adăugând pe lângă altele un sistem radio cu unde ultrascurte de ultimă generație. Toate astea au fost aduse aici din Germania de prietenii lui Borman.

Malko rămăsese stupefiat.

— Știați că Borman este în Bolivia?

Moshe surâse cu tristețe.

— Noi am știut mereu totul despre Borman. Dar, din nefericire, cu mică întârziere. Și este așa de bine protejat că nu putem nici măcar să încercăm ceva. În acest moment este plecat în Paraguay, într-o zonă aproape pustie, cu excepția unor colonii germane.

O altă fotografie reprezenta un instantaneu de la un botez. Numai străini. Moshe Porat indică o siluetă din al doilea plan, ascunsă într-o sutană mare albă.

— Iată-l din nou pe Padre Augustin... Martin Borman, dacă vă place mai mult... este botezul unuia dintre prietenii săi germani care trăiește în Brazilia. Ceremonia se petrece de asemenea la mănăstirea Burranabaque.

Malko era dezamăgit.

— Atunci, toate astea nu ne ajută cu nimic, nu vă furnizează nici o informație?

— Nu mare lucru, recunoscu israelianul. De foarte mult timp Divizia 6 a renunțat să-l țină sub observație pe Borman. Guvernele bolivian și paraguayan îl protejează și bineînțeles că serviciile lor secrete sunt la curent cu deplasările sale, dar nu ne avertizează pe nici o cale.

Era evident că ar fi fost jenant pentru unele oficialități să se publice aceste documente, dar toată povestea oricum nu avea să mai continue mult timp. Cât privește restul, reprezenta lista contactelor lui Borman cu exteriorul.

— Patru oameni ale căror nume le cunoaștem deja. Notele asupra activității lor nu ne spun prea multe nici ele. Bineînțeles. ar putea folosi la ceva, asta dacă guvernul ar accepta să se debaraseze de criminalii de război. dar cu siguranță nu mâine se va întâmpla asta...

— Până și partidele de stânga se protejează.

— Dar de ce? întrebă Malko din ce în ce mai stupefiat.

Moshe frecă degetul mare și cel arătător unul de celălalt.

— Banii. Naziștii mai dețin încă mulți. Unul din grupurile financiare din Odessa a vândut în Panama, în zona liberă, patru tone de aur, anul trecut... Toate acestea servesc în parte la a atrage complici. Dacă naziștii nu ar mai fi avut bani, bolivienii și paraguayenii i-ar fi oferit pe tavă celui care ar da mai mult...

Moshe Porat împachetă fotografiile și documentele și i le întinse lui Malko:

— Puteți să îi dați toate acestea lui Don Federico. Nu-i pot folosi la prea multe. Cred că își imagina despre Klaus Heinkel că avea alte documente. Le e de obicei foarte frică de propria umbră. În orice caz. faptul că acestea au intrat pe mâna dumneavoastră îl pune pe Klaus Heikel în afara cursei cu amicii lui naziști. O să-l lase în pace.

Malko strânse mâinile una după alta, resimțind o mare satisfacție.

Puțin câte puțin, protecția lui Klaus Heinkel începea să scârțâie. Mai rămânea maiorul Gomez...

Lucrezia aștepta pe strada Sanchez Lima. Trecură prin dreptul reședinței prezidențiale, păzită ca la Fort-Knox. În față se vedea o fotografie imensă înconjurată de o masă de oameni

care strigau: „Câştigăm sau murim".

—Sunt funcţionari, explică Lucrezia. Dacă nu vin să manifesteze, le sunt reţinute trei zile din salariu.

—Acum, trebuie să-l găsim pe Raul, asasinul lui Izquierdo şi să-l facem să vorbească, spuse Malko. Să mergem la Josepha.

Capitolul XVI

Jack Cambell se uita pe titlurile ziarului *Presencia*, ascultând cu cealaltă ureche ce se petrecea în jur. Vizitele lui Gordon, care se încăpățâna să vină la U.S.I.S. îmbrăcat în costum de camuflaj erau tot mai jenante. „Doctorul" repetă:

— Maiorul Gomez ține neapărat să facem astfel.

Incitat, americanul își înălță privirea din ziar.

— Dacă ați venit aici pentru a obține o aprobare oficioasă sau oficială, vă pierdeți timpul. Acest prinț mă deranjează la fel ca și dumneavoastră, dar el este de neatins. Este protejat de D.W.

„Doctorul" Gordon își roase unghiile distrat. Fusese o grămadă de ani la comanda „Beretelor Verzi" și învățase foarte bine nuanțele organizării unei crime. Printre toate lucrurile pe care le făcuse, puține dintre ele fuseseră ordonate oficial și cu atât mai puțin oficios. Totuși, nici un incident supărător nu fusese o stavilă în fața ascensiunii sale profesionale.

Se aplecă înainte, făcând să scrâșnească ghetele de podea.

— Vreau doar să știu ceea ce vi s-ar mai putea întâmpla dacă există, să spunem. un sâmbure.

Ochii lui Jack Cambell se luminară și reveni la lectura ziarului. Mai adăugă ceva croncănind:

— Atâtea încurcături că nici nu vreau să mă gândesc. Oare ce poate să-i facă acest ticălos maiorului? Copilării...

„Doctorul" mișcă din cap.

— L-a făcut să-i fie frică. Maiorului nu-i place când i se face frică. Și apoi, nici nu a renunțat să-l caute pe Heinkel. Este cert că el este cel care a uneltit uciderea lamei. Don Federico este nebun de furie și i s-a plâns maiorului.

Jack Cambell începu să se gândească la un eventual transfer într-o țară mai civilizată. Doctorul Gordon era subtil și periculos ca o cobră. Era imposibil de dezlipit din scaunul său. Era implicat în toate uneltirile josnice ale lui Gomez. El era cel care trebuia să le explice doamnelor pe care Gomez le dorea că urma să se întâmple ceva rău soților lor dacă nu se prezentau după-amiaza fără chiloți pe ele la *controlul politic*.

Maiorului nu-i plăceau deloc eforturile inutile. Numărul boliviencelor care fuseseră tăvălite în acest fel acolo sub statuia lui Simon Bolivar depășea orice limită a imaginației. Când alegea să se relaxeze cu acest fel de distracție, subordonații săi spuneau eventualilor vizitatori că șeful se afla în mijlocul unui interogatoriu de gradul trei...

— Unde vreți să ajungeți? adăugă cu jumătate de gură Cambell.

Gordon suspină:

— Vreau să vă fac să înțelegeți că maiorul este foarte în măsură să oprească toată operațiunea în curs dacă nu-i oferiți un motiv de satisfacție.

Se ajunsese acolo unde trebuia. Șantajul și corupția erau cele două mame ale Boliviei. Jack Cambell încercă să-și limpezească mintea. Totul începea din nou. Ce putea oare să facă maiorul gras și înapoiat mintal? Trebui să recunoască, date fiind meandrele politicii boliviene, că nu știa mai nimic. Asta sigur. Gomez nu era agreat. Dar cei care îl urau nu erau pentru moment la putere.

— Și care ar fi ideea dumneavoastră genială? întrebă el cu destulă ironie pentru a putea produce un feed-back.

— Aha, sunteți sigur că nu aveți nici un motiv de grijă.

Cu precizie, începu să explice cum se gândise să scape de Malko. Jack Cambell se concentră și ascultă. Se gândea bine, dar cu toate acestea nu găsea nici un motiv din cauza căruia planul să fi dat greș. Desigur, grijile puteau exista oricând, dar operațiunea reușită putea oferi credit. Se aplecă deasupra biroului și croncăni cu vocea sa răgușită.

— Ascultați bine, Gordon. Astăzi nu ați venit aici și nici nu mi-ați vorbit de această problemă. Dacă veți susține contrariul, jur acum, pe capul cui vreți dumneavoastră, că veți fi trimis în Panama. Acum, afară, să nu vă mai văd!

Satisfăcut, doctorul Gordon se ridică, îl salută pe Jack Cambell din cap și ieși din birou. Se înțelegeau mereu când se întâlneau, pentru că semănau între ei.

* * *

Tremurând de furie, Klaus Heinkel își făcea valiza. Ușa se deschise și dezvălui silueta bine făcută a lui Don Federico. Inima lui Heinkel bătea din ce în ce mai repede. Afișă un surâs pe gura sa mare și spuse:

— Glumiți, nu-i așa, Herr Sturm?

Don Federico îl privi ca și cum n-ar fi existat.

— Nu glumesc deloc, răspunse el în germană. Vă dau o jumătate de oră pentru a o șterge de aici unde nu veți mai călca niciodată. Ați trădat fără demnitate încrederea prietenilor noștri. Din cauza dumneavoastră, documente de foarte mare importanță au ajuns pe mâna dușmanilor noștri...

Klaus Heinkel lăsă capul în jos:

— Herr Sturm, se rugă el, aceste documente nu erau chiar atât de importante! Ei știau deja toate acestea.

— Atunci m-ai mințit, țipă fostul maior SS. Mi-ai spus întotdeauna că deții documente importante, pe care va trebui să le negociezi dacă cineva dorea să-ți ia viața...

Klaus Heinkel tăcu. Nu mai avea nimic de zis. Celălalt voia să scape de el. Și mai ales să o și păstreze pe Monica. Asta îi dădea o stare ciudată, dar nu îndrăznea încă să reacționeze, să spună ceva. Poate că urma să mai aibă nevoie de influentul Don Federico...

— Ce pot să mai fac? se smiorcăi el.

În fața acestei umilințe, Don Federico se simți mărinimos.

— I-am vorbit de tine generalului Aruana. El deține o suprafață cu chinină în exploatare unde va accepta să te angajeze. Asta se află la Beni. Acolo, nimeni nu va veni să te caute. Până atunci, doctorul tău este de acord să te adăpostească în La Paz. Îi cunoști casa din Florida. Te vei simți acolo ca un cocoș în puf.

Brusc, Klaus Heinkel simți pericolul.

— Herr Sturm, întrebă el, de ce nu sunteți de acord să mă țineți dumneavoastră acum și aici? La fermă sunt în siguranță.

Ochii cenușii-albaștri ai ex-colonelului SS sclipiră.

— Pentru că ești un porc imprudent! Au omorât-o pe „Cantouta" din cauza ta.

— Foarte bine, spuse Heinkel, îi voi cere atunci Monicăi să vină cu mine.

Vru să iasă din cameră, dar Don Federico i se așeză în cale. Apoi, cu o voce subțire, Heinkel se puse pe zbierat:

— Monica, Monica!

Don Federico încercă să-l facă să tacă, dar acesta îi scăpă. Masivul german îi suci apoi mâna și îi lipi cu capul de perete. Heinkel continua însă să strige:

— Monica, Monica!...

Don Federico regreta că nu avea un pistol. Se auziră pași pe scări și vocea îngrijorată a Monicăi Izquierdo care întrebă:

— Ce se întâmplă, Federico?

— Acest porc nu vrea să plece de aici și amenință că va face scandal.

Monica se uită lung la omul de care fusese odată îndrăgostită și din cauza căruia soțul ei murise. Se înroși, se înfurie și își pierdu șirul vorbelor..

— Spune-i că vrei să vii cu mine, zbieră Heinkel pe un ton ascuțit. Spune-i acestui nenorocit care vrea să mă dea pe mâna evreilor.

Amețit de furie, Don Federico îl izbi puternic cu capul de perete. Monica nu se clintea. Avea o senzație de greață. Vocea ascuțită îi făcea să vibreze timpanele. Nu mai suporta toată această violență. Scena cu Father Muskie reușise să o scârbească. Avea încă în nări mirosul de la mănăstire. Pe lângă asta, Klaus Heinkel o jignise teribil atunci când îi înapoiase cei cincizeci de mii de dolari. Ar fi trebuit atunci să-i povestească totul lui Don Federico.

De aici decurgea o întreagă dramă.

Dacă ar fi fost singură, l-ar fi urmat pe Klaus Heinkel. Din milă. Dar era acolo Don Federico; corpul său osos, penisul lui neobosit, cicatricea pe care-i plăcea să o atingă cu degetul.

Se întoarse și o luă la fugă în sus pe scări, pentru a nu mai auzi țipetele. Don Federico îl luă pe Klaus Heinkel de braț.

— *Los, schnell...*

Celălalt se dădu bătut. Până-n ultima secundă, sperase că Monica nu-l va părăsi. Federico era mult mai puternic decât el; îl lăsă la parter și îl avertiză:

— Nu vreau ca acești *chulos* să ne vadă bătându-ne. Atunci, în numele Führerului, îți cer un pic de demnitate.

Führerul... de mult nu se mai gândea Klaus Heinkel la asta. Era o lume dispărută, uitată, renegată. În fața imensității ținuturilor unde se afla, fu brusc cuprins de panică. Ce urma să devină în această țară ostilă și rece, unde abia că se putea respira?

— Dar cum voi ajunge în La Paz? gemu acesta.

Don Federico surâse sardonic.

— Ai picioare, deci poți să mergi pe jos, nu? Unii dintre oamenii mei de pe frontul de Est au mers și două mii de kilometri pe jos. Pelerinii se întorc din Copacabana... Nu te vei simți deloc singur...

Îl domina din toate punctele de vedere. Klaus Heinkel simți că nu mai avea nimic de zis. Se uită o ultimă dată în urmă pentru a o vedea pe Monica, dar bolivianca se ascundea. Se îndepărtă încet, mergând pe aleea largă străjuită de copaci. Câteva săptămâni mai devreme sosise acolo, înconjurat de solicitudinea și de grija lui Don Federico, alături de o femeie frumoasă care renunțase la tot pentru el. Atunci era la adăpost de cei care îi doreau răul.

Din cauza unui imbecil idealist care își băgase nasul în viața lui, totul se năruise.

Ajunse în șosea exact în momentul în care trecea un autobuz. Vehiculul încetini, dar Klaus Heinkel nu întinse mâna ca i facă semn să oprească. Îi era prea mare rușine ca el, un arian, să se amestece cu femeile și bărbații *chulo* murdari și transpirați.

Mlaștinile de pe lângă lacul Titicaca nu erau decât la zece minute de mers pe jos. I se făcu poftă să se scalde în apa înghețată. Dar nu era înzestrat pentru a muri... Cu valiza în mână se îndreptă într-un sfârșit către La Paz.

— Doi oameni de la *control politico* vor să vă vorbească, domnule.

Klaus Henkel ezită. Medicul nu era acolo și se găsea singur în casa de la Calle Man Cesped; fu tentat să spună că nu voia să-i vadă sau să mintă. Dar servitorul părea hotărât.

— Mă duc, spuse.

Se privi în oglindă și aceasta îi dezvălui imaginea trăsăturilor strâmbe, a părului rar, a unei guri amare. Ce surpriză neplăcută urma să mai aibă? Doar Father Muskie putuse să-i producă una destul de mare și să-i fixeze un etalon destul de ridicat. Nu avusese cuvinte de reproș.

Nu putea să iasă din țară. Salteluța de bancnote îl mai încălzea. Cincizeci de mii de dolari erau o sumă mare.

Doi oameni în negru, cu costume ponosite, așteptau în hol. Doi ucigași de la *control politico*. Cel mai în vârstă bâigui o frază ambiguă în care era vorba despre maiorul Gomez, de un ordin precis, imperativ, o convocare urgentă...

Klaus Heinkel se îngrijoră. În general, maiorul Gomez îi telefona pur și simplu. Se simțea că protecția pe care i-o oferea Don Federico dispăruse. Vorba umbla repede în La Paz...

Dintr-o dată, polițistul indică spre partea stângă a curelei sale, către o pereche de cătușe.

— Ce este cu toată povestea asta, neisprăvitule? întrebă el sec.

Îl apucase pe polițist de reverul vestonului și îl scutura.

Celălalt se îndepărtă puțin, vexat și cu un aer semeț.

— Nu aveți dreptul să mă insultați, domnule.

Furios și nehotărât, Klaus Heinkel ezită.

— Bine, să mergem, făcu el furios.

Cu capul aplecat, se urcă în Fordul vechi. Polițiștii nu scoaseră o vorbă, tot drumul simțindu-se jigniți.

Klaus Heinkel se mai liniști când ajunse la Murillo. Era o secție de poliție ca multe altele din care mai văzuse. În fața

biroului lui Gomez, cei doi gardieni ai săi se așezară de-a stânga și de-a dreapta lui.

* * *

Sudoarea curgea pe figura lui Klaus Heinkel. Pentru a mia oară, se uită spre ușa maiorului Hugo Gomez. Se perindaseră pe acolo vreo douăzeci de persoane, de trei ore de când aștepta. Inima îi bătea într-un ritm foarte alert.

Pentru a zecea oară se ridică și îl întrebă pe funcționarul din fața lui:

— Maiorul știe că sunt aici?

Bărbatul mormăi ceva fără urmă de amabilitate și Heinkel se așeză din nou pe scaun. Niciodată nu i se întâmplase să fie tratat astfel de bolivieni.

Ușa biroului se mai deschise o dată. De această dată își făcu apariția chiar Gomez. Privirea lui alunecă în treacăt peste Heinkel de parcă nici nu l-ar fi văzut.

— Poftiți-l imediat înăuntru! ordonă el unui soldat.

Acesta din urmă îi făcu semn lui Heinkel. Germanul se grăbi să intre în birou, cu mâna întinsă pentru a i-o strânge pe a maiorului.

Hugo Gomez își reluase deja locul în fotoliu. Figura lui era impasibilă și gravă. Ținea în mână o bucată de carton albă pe care o mototolea.

— Sunt foarte plictisit de dumneavoastră, spuse el. Foarte plictisit.

Klaus Heinkel simți fiori reci. Maiorul îl tutuia de obicei. Se întâlniseră adesea la reuniunile Clubului Automobilistic. Încercă să nu pară speriat.

— Ce se întâmplă?

Bolivianul îi arătă bucățica de carton.

— Americanii ne-au dat amprentele dumneavoastră. Acum, știu că m-ați mințit atunci când ați cerut pașaport bolivian. Chiar vă numiți Klaus Heinkel. Amprentele digitale se potrivesc.

În fața unei asemenea ipocrizii, neamțul se abținu din

răsputeri să nu urle. Ca şi cum Gomez nu ar fi ştiut niciodată că numele lui este Klaus Heinkel. Râseseră împreună în ziua în care Klaus, luat de băutură, îi povestise despre trecutul lui nazist la Clubul German. Se hotărî să nu se agite, ci să zâmbească.

— Asta nu e de prea mare importanţă, spuse el, din moment ce oficial sunt mort. Mulţumită dumneavoastră, Excelenţă.

Titulatura nu-l mişcă cu nimic pe Gomez.

— Există acum oameni care ştiu că nu sunteţi mort, spuse maiorul în continuare. Se poate isca un scandal dintr-un moment într-altul. Dacă francezii sau israelienii cer ca probă exhumarea, nu vom putea să-i refuzăm.

Klaus Heinkel nu răspunse. Ca şi cum bolivienii nu făceau ce voiau pe teritoriul lor! Generalul Laurelesto murise după ce i se trăseseră şaptesprezece gloanţe în corp! Medicul legist declarase o moarte accidentală, încălcându-şi etica profesională şi jurământul de două ori...

— Ce veţi face?

Bolivianul oftă.

— Klaus, eu sunt prietenul dumneavoastră toată viaţa, până la moarte. Dar ordinele generalului, ministrul de Interne Sancho Colon, sunt foarte clare: trebuie să vă reţin şi să vă predau acelora care vă caută. A face altfel ar însemna o pată ce nu se poate spăla pe onoarea Boliviei şi ar risca să ruineze gloria eternă a lui Simon Bolivar, El Libertador.

Măcinat de această frazeologie pompoasă, Klaus Heinkel protestă:

— Dar dumneavoastră înşivă aţi declarat că sunt mort!

— Voi recunoaşte că am fost forţat, spuse cu durere Gomez.

— Dar Don Federico se va îngrijora... pentru...

— Don Federico nu va avea de ce să-şi facă griji.

Era foarte clar. Klaus Heinkel îşi simţea creierul paralizat de panică. De această dată se afla la capătul călătoriei sale. Îi trecură prin faţa ochilor toţi oamenii pe care-i torturase şi-i omorâse odinioară. Cât de tare îl dezgusta acum expresia d pe feţele lor de dobitoace hăituite! Acum era exact ca ei.

— Nu este posibil, spuse el. Mă vor băga la închisoare douăzeci de ani. Sau mă vor omorî. Domnule maior, ați fost întotdeauna prietenul meu, trebuie să mă ajutați.

Gomez oftă din nou, de această dată mai apăsat...

— Aș vrea din tot sufletul, dar nu sunt atotputernic. Ministrul...

— Ministrul are și el un suflet...

— Există o dramă în viața sa, spuse Gomez după câteva clipe de tăcere. O fată bolnavă. Pleacă mâine în Statele Unite să o îngrijească. Nu prea are bani să continue tratamentul acolo...

Klaus Heinkel își regăsi într-o clipă sângele rece. Se ajunsese la partea cea mai importantă.

— Aș putea eu să-l ajut pe Excelența Sa Colon. Dar cu cinci mii de dolari, nu mai mult.

Maiorul se uită la el cu severitate.

— Nici n-aș îndrăzni să-i transmit o atfel de ofertă Excelenței Sale. Ar fi umilitor.

Klaus Heinkel se simți încolțit. Cu totul și cu totul, pașaportul bolivian nu-l costase decât șase sute de dolari. Bineînțeles, de atunci crescuse și inflația, dar totuși...

— Nu sunt un om bogat, se plânse el. Știți foarte bine, domnule maior.

— Ministrul mi-a spus că are nevoie de cincizeci de mii de dolari, spuse Gomez pe ton confidențial. Trebuie să mai aibă grijă câțiva ani de fiica sa.

Sângele începu să-i circule iarăși cu repeziciune în creierul lui Heinkel. Don Federico trăncănise și Gomez voia acum totul. Nici nu se punea problema să mai negocieze, din moment ce maiorul știa tot.

Nervos, își trecu mâna pe frunte, încercând măcar să salveze aparențele.

— Voi încerca să fac acest efort, murmură el. Trebuie să vând tot ce am pentru a strânge această sumă.

Maiorul Gomez aprobă grav și se ridică.

— Cred că generalul va fi mai sensibil după această ofertă a dumneavoastră. Suntem prietenii dumneavoastră. Dacă este de acord să ne asumăm responsabilitatea de a continua să

pretindem că sunteți mort, voi fi bucuros să vă transmit asta. Mâine să fiți la orele patru în biroul meu!

De această dată îi strânse mâna. Heinkel se gândi cu amărăciune că această strângere de mână valora cincizeci de mii de dolari.

— Să vă fie clar, sublinie maiorul, nu sunteți autorizat să părăsiți La Paz-ul. Sunteți sub jurisdicția și protecția legilor boliviene.

Și a celor cincizeci de mii de dolari.

Toate ca toate, Klaus Heinkel respiră ușurat când se regăsi mai târziu în piața Murillo. Bineînțeles, pierdea cincizeci de mii de dolari, dar asta urma să-i asigure securitatea pentru un moment, sau măcar trăia cu această impresie.

Capitolul XVII

— L-*a găsit* pe Raul, șopti Lucrezia.

Malko o privi pe Josepha și observă că aceasta nu părea prea mulțumită de rezultatul cercetărilor sale. Acum, maiorul Gomez era ultimul obstacol între el și Klaus Heinkel. În mod straniu, ecleziastul nu se plânsese poliției, ziarele declarau că fusese atacat de niște necunoscuți care încercaseră să-l jefuiască.

Presencia și *Ultima Hora* modificaseră acest act odios aducând aminte de atentatul a cărui victimă fusese prelatul cu câteva luni în urmă.

Malko intenționa să-l viziteze el însuși pe Don Federico pentru a-i înmâna documentele cu care îl șantaja Klaus Heinkel și să-l priveze pe acesta din urmă de ajutorul lui. Dar înainte de asta voia să-l înlăture pe Gomez.

— Unde este Raul? întrebă Malko.

Josepha semăna din ce în ce mai mult cu un păianjen imens.

— De acolo de unde este nu prea vă mai poate fi de folos, zise aceasta.

Malko se cutremură.

— Este mort?

Josepha dădu din cap.

— Nu, la închisoarea San Pedro, secția Linos. Maiorul Gomez l-a arestat pentru o crimă mai veche. Vrea să scape de el și în închisoare este mult mai simplu...

Dar cum să caute un om într-o închisoare boliviană?

Îi mulțumi Josephei și o scoase pe Lucrezia din butic.

— Pare imposibil să îl căutăm în închisoare, suspină el.

— Deloc! zise Lucrezia. Mergem acolo!

— În închisoare?

Boliviana zâmbi:

— San Pedro nu este o închisoare ca toate celelalte... Am fost deja acolo de câteva ori să-mi văd niște prieteni. Dacă ai bani poți obține orice. Prizonierii au cheile de la celulele lor, și le pot mobila după gustul lor, nu au un regim strict și au dreptul să primească vizite conjugale, joia și duminica. Și dacă se înțeleg bine cu directorul pot să primească vizitele și ale soției și ale amantei, în zile diferite, bineînțeles...

E nevoie doar de mulți pesos.

* * *

Locotenentul de gardă de la închisoarea San Pedro era îmbrăcat cu o manta verde căreia îi lipseau jumătate din nasturi. Cu mâinile în buzunare, o asculta pe Lucrezia povestindu-i cum strălucitul jurnalist străin care o însoțea auzise de închisoarea model și dorea să o viziteze. Bineînțeles fără să piardă timp cu formalitățile...

— Domnul este american? întrebă acesta.

— Nu, francez, minți Lucrezia.

Timp de câteva minute evocă Parisul, orașul luminilor, femeile frumoase și Sacré-Coeur. Apoi Lucrezia atacă din nou. Bolivianul făcu un gest de neputință.

— Este imposibil, nu pot să las un străin să intre în San Pedro. De altfel, trebuie să plec imediat și cel care mă înlocuiește este mult mai sever. Trebuie să merg la Santa-Cruz căci mâine se împlinește un an de la moartea mamei mele.

— Să se odihnească în pace, interveni pios Lucrezia care înțelegea că, până la urmă, cel din fața ei avea să cedeze.

— Amin, zise locotenentul. Îmi lipsesc optzeci de dolari pentru a face această călătorie. Mama mea a murit de sărăcie...

— Douăzeci de dolari, nu mai mult, zise Lucrezia.

— Vă mulțumesc, spuse locotenentul. Pentru dumneavoastră, voi încălca legea.

Băgă bancnota în buzunar și dădu un ordin. Paznicul care supraveghea registrele în care erau notați vizitatorii, cu un c

calibru 45 la îndemână, se ridică și o percheziționă sumar pe Lucrezia. Dumnezeu știe de ce, Malko scăpă de această formalitate.

Apoi locotenentul deschise un lacăt imens care era prins la prima poartă a închisorii și le făcu semn să intre. Galant, o luă pe Lucrezia de braț. Închiseră grilajul în spatele lor. Malko își spuse că se jucau cu focul... Din exterior, închisoarea San Pedro era o clădire cochetă, pătrată, cu vedere spre piața Sucre. Interiorul era imens și foarte dărăpănat. Închisoarea se împărțea în mai multe sectoare, fiecare avea un etaj cu galerii exterioare din lemn. Ici și acolo, prizonierii, sprijiniți de balustrada putrezită, contemplau vizitatorii cu curiozitate. Un fluierat strident întâmpină picioarele Lucreziei

O bătrână îi atinse cu un coș greu. Locotenentul se aplecă spre Malko:

— Aceea de acolo și-a omorât soțul la Cochabamba și l-a tăiat în bucăți ca să facă din el cârnați pe care să-i vândă în piață. Se ocupă de cantină. Nu îi cumpăr niciodată nimic.

— Sunt multe evadări? întrebă Malko.

Bolivianul ridică privirea spre gardul de zid înalt de șase metri, fără sârmă ghimpată.

— Multe, suspină acesta. Dar sunt mulți și cei care rămân după ce își termină pedeapsa pentru că le este bine. Deci pentru administrație ies întotdeauna la număr...

Se apropie de o ușă, ciocăni și deschise. Într-o celulă de patru metri pe patru, cu pereții deteriorați acoperiți de postere, un bărbat așezat pe jos suda bucăți de fier. Lângă el era o grămadă de camioane de jucărie. Îi zâmbi locotenentului și își continuă munca. În spate se vedeau un pat și câteva boarfe.

— Acesta, explică locotenentul, trebuia să plece de doi ani, dar mă roagă să îl las acolo. În satul lui nu are ce să lucreze și doarme sub cerul liber. Aici are un acoperiș deasupra capului. câștigă câțiva pesos și poate să-și plătească o femeie din când în când.

Ieșiră. Ciudată închisoare. După ce cotiră de mai multe ori, ajunseră într-o zonă cochetă, cu câteva straturi de flori. Toate ușile erau închise cu lacăte enorme și vopsite în culori deschise.

— Aici este secția Linos, anunță mândru locotenentul. Este cea mai bună. Aici sunt închiși cei bogați și cei periculoși.

— Aici se află și Raul, *marquese?* întrebă Lucrezia.

Bolivianul îi aruncă o privire uimit.

— Îl cunoașteți?

— Am făcut o anchetă despre *Tigrii* și *Marquesés*, când eram jurnalistă. Mi-ar plăcea să-l revăd.

Celălalt făcu o grimasă.

— Nu va dori să vă vadă. Nu vrea să vadă pe nimeni. Uitați, celula lui este cea cu ușa albastră...

— De ce nu vrea să vadă pe nimeni?

— Nu știu. Se pare că îi este teamă. Crede că cineva vrea să-l omoare.

Se opriseră în fața ușii lui Raul: Locotenentul ciocăni în ușa închisă:

— Raul, este aici un domn străin care vrea să te vadă.

Răspunsul veni prin ușa închisă:

— Plecați!

Dezolat, locotenentul dădu din cap.

— Vedeți, nici măcar la cantină nu se duce sau la televizor. De când este aici nu l-am văzut niciodată afară, nu este sănătos.

Malko devora cu privirea ușa din fața sa. Soluția problemei sale se găsea poate în spatele acelei uși.

— Am o idee, spuse acesta.

Luă din buzunar o bancnotă de o sută de dolari și o rupse în două. Pe una dintre bucăți scrise în spaniolă:

„Deschideți. Am venit să vă salvez de maiorul Gomez."

Apoi strecură pe sub ușă jumătatea de bancnotă, sub privirea amețită a locotenentului.

Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi se auzi un scârțâit și ușa se deschise. Malko intră primul.

* * *

Sute de pachete de țigări goale acopereau zidurile, și printre ele afișe cu femei goale. Un pat imens cu baldachin ocupa aproape toată suprafața încăperii.

Raul era în picioare lângă pat. Avea un chip rotund inexpresiv, cu ochii reci și fruntea îngustă. Pe trunchiul puternic

se mula un tricou de nailon albastru. Cu picioarele depărtate ținea în mâna dreaptă un pumnal scurt, cu lama orizontală. Totuși, în ciuda acestei atitudini amenințătoare transpirase de teamă.

— Ce doriți?

— Să vă vorbesc, spuse Malko.

— Nu înaintați, amenință Raul.

— Vă las, spuse locotenentul, am treabă.

Acesta dispăru discret. Deci bărbatul din fața sa era cel care îi ucisese cu sălbăticie pe bătrânul Izquierdo și pe amanta lui. Malko își aminti de cadavrul cu gâtul tăiat.

— De ce vă temeți? întrebă acesta.

Raul îl fixa ca și cum nu înțelegea.

— Cine sunteți dumneavoastră? mormăi el. Ce doriți?

— Vă vreau binele, spuse Malko fără să-și ascundă dezgustul. Vă voi oferi destui bani pentru a vă ajuta să evadați, dacă mă ajutați.

Criminalul se destinse imperceptibil. Sprijinit de zid își păstră pumnalul în mână dar nu se mai pregătea să sară la atac. Malko scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari și îl arătă lui Raul.

— Sunt gată să vă plătesc scump, dacă îmi spuneți că l-ați omorât pe Don Izquierdo din ordinul maiorului Gomez.

Raul dădu din cap încet cu ochii fixați pe bani apoi spuse ceva în aimara.

— Nu el a făcut asta, traduse Lucrezia.

— Spune-i că știm că el a fost.

Lucrezia vorbi mult în aimara. Raul contempla podeaua murdară. Când aceasta se opri Raul scoase două cuvinte:

— Vrea să plecăm, spuse ea.(Adăugă în engleză: Îi este teamă de noi.)

— Știu că maiorul Gomez a dat ordin să fii omorât mâine, spuse Malko. Vor veni aici în celula ta și te vor împușca. Nu vei putea să faci nimic. Locotenentul mi-a spus.

O fulgerare de panică i se citi în ochii negri de ucigaș.

— Maiorul Gomez este prietenul meu, spuse acesta pe un ton nesigur.

— Dacă era prietenul tău, îl ironiză Malko, nu ai fi fost aici. Te-a închis ca să te omoare pentru că i-ai făcut anumite servicii... Sunt ultima ta șansă... Dacă nu...

— Minți, bâigui Raul.

Se îndreptă spre Malko cu cuțitul în mână pregătit să-i perforeze rinichiul.

Acesta se dădu înapoi.

— Adio, Raul, mă voi ruga pentru tine...

În momentul în care închidea ușa, Raul întrebă:

— De ce faceți asta?

Malko se întoarse.

— Am o afacere de reglat cu maiorul Gomez, spuse acesta simplu.

Expresia feței lui Raul se schimbă. Un fel de zâmbet îi apăru pe buzele groase și lăsă cuțitul în jos. Malko vorbea pe limba lui.

— De ce vrei să-l trădez pe prietenul meu Gomez, *hombre*?

— Pentru că nu ai de ales. Dacă refuzi, mâine vei fi un om mort, spuse Malko.

Raul se gândea cu fruntea încruntată. Era sigur că acest străin spunea adevărul, că Gomez voia scape de el. că îi făcuse prea multe servicii. Cel mai bine risca să stea zece ani într-o închisoare adevărată unde nu va avea pat sau femei.

Nu avea bani să evadeze, ci doar câteva sute de pesos.

— Am nevoie de o mie de dolari ca să evadez, spuse acesta.

Evadarea nu costa mai mult de două sute de dolari. Apoi va pleca în Peru. Un om ca el avea ce face în Lima

Malko nu ezită.

— De acord, îți dau o mie de dolari, dar vreau o declarație scrisă cu detalii.

Raul își aruncă pumnalul pe pat și îi întinse mâna.

— O.K.

Dezgustat, Malko i-o strânse. Ce meserie! El un prinț de sânge. o Alteță Sérénissimă. să strângă mâna unui ucigaș de ultimă speță... Strămoșii lui se răsuceau în mormânt...

Din fericire, meseria lui era purificată de prezența continuă a morții.

— Trebuie să începeți să scrieți imediat, îi explică Malko. Vreau să știu exact cum v-a spus maiorul Gomez să-l omoare pe Izquierdo.

Raul zâmbi cinic.

— Mi-a spus doar să-l omor, că nimeni nu-mi va face probleme și mi-a dat o mie de pesos. Dar nu voi scrie nimic aici, este prea periculos.

Lucrezia interveni:

— Când vrei să evadezi?

— În seara asta. Între zece și unsprezece.

— Perfect, spuse Malko. Îl vom aștepta în fața închisorii pentru a-l conduce într-un loc sigur.

Bărbatul asculta încruntat.

— Vreau să merg în Peru, spuse acesta.

— Mai târziu, spuse Malko. Sau nimic nu mai este valabil.

Luă cea de-a doua jumătate din bancnota de o sută de dolari și alte două bancnote întregi și i le întinse lui Raul. Apoi rupse șapte bancnote de o sută în două și îi dădu lui Raul jumătățile din partea stângă.

— Vă vom aștepta în piața Sucre începând cu ora zece. Veți avea și celelalte jumătăți cu condiția să veniți cu noi.

Raul ascunse biletele. Niciodată în viața lui nu mai văzuse atâția bani.

— Pe deseară, spuse acesta. *Hasta luego.*

Lucrezia ieși prima din celulă.

— Va încerca să ne păcălească, spuse Malko. Va trebui să fim foarte atenți din momentul în care va avea și celelalte jumătăți.

Locotenentul îi aștepta aproape de grilajul de la intrare, vorbind cu un deținut.

— Sunteți mulțumit de vizită, domnule? întrebă acesta.

— Încântat, îl asigură Malko, aveți cea mai frumoasă închisoare din lume.

— Facem ce putem, spuse modest bolivianul.

Începea să plouă din nou.

Malko se rugă ca maiorul Gomez să nu se grăbească...

* * *

Raul ajunse în colțul zidului vechi respirând greu. Nici măcar nu trebui să-l plătească pe gardianul-șef, așa cum prevăzuse. Santinela de gardă făcuse imprudența de a se

întoarce cu spatele și îi înfipsese cuțitul atât de puternic în spate încât lama se rupsese.

Apoi câțiva *chulo* îl ajutară să fugă prin vechile ateliere. Îl costase în total o sută de pesos. Ucigașul cercetă calm locul. Cum târâse cadavrul în celula sa, nu aveau să-și dea seama imediat de evadarea lui. Dar era neliniștit. Hugo Gomez avea informatori peste tot. Zări o mașină parcată lângă închisoare în care nu era decât o singură persoană. O recunoscu pe fata brunetă.

Raul ocoli mașina și deschise brutal portiera, după care se aruncă pe scaunul din față. Lucrezia tresări și își înăbuși un strigăt. Raul întrebă tensionat:

— Unde sunt dolarii?

Lucrezia băgă mâna în buzunar și îi întinse jumătățile de bancnote. Își revenise. Raul număra avid bancnotele. Nu făcuse nici un plan, dar trebuia să acționeze repede.

— Unde este bărbatul? întrebă el.

— Ne așteaptă în casa unde vom merge.

Raul zări în semiîntuneric picioarele descoperite ale bolivienei. Era la fel de excitantă ca și Carmen.

Lucrezia porni motorul.

— Așteaptă, mormăi Raul vreau să fiu sigur că am numărat bine.

Băgă mâna dreaptă în buzunar ca să ia biletele și restul se petrecu foarte repede. O lovi cu mânerul cuțitului pe Lucrezia, amețind-o. Din fericire, Raul trebui să se întoarcă să o lovească. Fără să scoată un cuvânt o apucă de gât cu mâna stângă.

În momentul în care se aplecă să îi înfigă cuțitul, țeava pistolului i se lipi de ureche.

— Lasă cuțitul, îi ordonă Malko.

Nu mai spuse nimic, dar Raul simți din tonul vocii că l-ar fi ucis dacă era nevoie. Reveni în poziția inițială și lăsă cuțitul să cadă jos.

Malko, care stătuse ghemuit, se ridică complet și spuse pe un ton glacial:

— Sunteți într-adevăr o bestie...

Raul nu răspunse, furios că își ratase lovitura. Aștepta altă ocazie. Malko îi apăsă și mai tare pistolul pe ceafă

— Dacă încercați să fugiți, vă omor, dacă refuzați să semnați, vă omor, și dacă încercați să faceți ceva împotriva noastră, vă omor. Acum, vreți să veniți cu noi să dați declarația?

— Unde mergem?

— Într-un loc în care veți fi la adăpost de maiorul Gomez.

— Bine, bombăni ucigașul. Dar, știți, nu voiam să o ucid, doar să o sperii.

Lucrezia îi aruncă o privire disprețuitoare.

Demară și se îndreptă spre partea de jos a orașului. Cu mâinile pe genunchi Raul nu mai mișca.

* * *

Malko vru să vireze pe bulevardul Libertador unde se afla Școala militară, când văzu un jeep parcat de-a lungul drumului. Nu avu timp decât să frâneze pentru a evita coliziunea.

Bărbați în uniforme și cu puști ieșiră din întuneric și nu avu timp să pună nici o întrebare; cineva deschise violent portiera și îi luminară fața cu o lanternă.

— Ieșiți, ordonă o voce în limba engleză.

Cum nu se mișcă îl luă de haină și îl scoase brutal afară. Căzu pe jos în mijlocul unui cerc de soldați. Imediat îi ridicară și îl legară, împiedicându-l să se zbată. Cum mașina sa rămăsese în mijlocul străzii un soldat se urcă la volan și o parcă.

— Ajutor! strigă Malko. Ajutor!

Spera să revolte ocupanții mașinilor care îl urmau dar nimeni nu se mișcă. O perdea de soldați se interpuse între cei de pe stradă și el. Slavă Domnului că nu luase cu el declarația lui Raul semnată cum trebuie la fiecare pagină. Lucrezia o păstrase la ea, dormind în vila liniștită, locuită de David și Samuel, agenții israelieni.

Nu simți lovitura care îl adormi, picioarele i se înmuiară și totul se întunecă.

Capitolul XVIII

Malko se trezi cu un sentiment ciudat: nu îl durea nimic, er chiar puțin euforic, cu capul extrem de ușor, dar i se părea c inima îi bate cu două sute de pulsații pe minut, un ritm inuman.

Era întins pe un pat, într-o cameră care semăna cu o celulă dar nu erau gratii la ferestre. Vedea cerul albastru și un vâ dintr-un munte. Încercă să se miște și realiză că era lega fedeleș de pat cu niște chingi de pânză și un fel de cămașă d forță.

Uitându-se cruciș văzu aparatul ciudat pus pe fața lui: un f de cagulă care îi acoperea nasul și gura. Scuturâ din ca pentru a încerca să scape de el, dar nu reuși. Era un sac d piele legat foarte bine.

Respiră profund și simți imediat cum un gust acru și rece înțepa nările. Respiră încă o dată și simți aceeași furnicătură Se simțea din ce în ce mai bine și avea impresia că își aud bătăile inimii. Se întrebă unde era, dar fără să-i fie teamă.

Singurul lucru care îl intriga era furnicătura.

Lucrezia, Raul, Klaus Heinkel, toate acestea păreau foart departe, în altă lume. Nu-l interesau. Se simțea foarte bine.

Se scufundă într-o semitoropeală și închise ochii. D fiecare dată când respira profund simțea aceeași furnicătură nări. Brusc realiză ce era: cocaină.

Detașarea lui era cea a morții. Voiau să-l omoare încet.

Mult mai târziu, ușa care se deschise îl smulse, d toropeală. Un necunoscut în uniformă se aplecă asupra l ridicându-i pleoapele pentru a-i examina pupilele, apoi îi l pulsul. Malko încercă să-i vorbească dar din cauza măștii piele nu scoase decât un mormăit. Bărbatul îl fixă ca și cum fi examinat o insectă, scoase un săculeț cu pudră albă din u

din buzunarele uniformei sale și îl vărsă în săculețul de piele care îi strângea nările. Malko își spuse că semăna cu un cal căruia i se dădea ovăz...

Necunoscutul ieși fără să scoată un cuvânt, și Malko auzi zgomotul cheii răsucite în broască.

* * *

Era a douăzecea oară când Lucrezia luase receptorul și îl sunase pe generalul Aruana, cel mai bun prieten al tatălui ei. Nu dormise toată noaptea și acum era ora unsprezece dimineața.

Malko dispăruse ca și cum l-ar fi răpit marțienii. Îi găsiseră mașina – cea a Lucreziei – parcată pe bulevardul Prado, cu cheile în contact. Nu era nici o urmă de luptă. Toată noaptea așteptase lângă telefon, totul era de neînțeles.

Jack Cambell era de negăsit, la fel ca și maiorul Gomez. Prietenii Lucreziei nu știau nimic. *Control politico* avea zeci de locuri de detenție secrete.

În lipsa lui Malko, Lucrezia ezita să se servească de declarația lui Raul pentru a face presiuni asupra maiorului Gomez, dar neliniștea sa creștea din ce în ce mai mult.

* * *

— Totul este în ordine, spuse „doctorul" Gordon.

— Ce vrea să înseamne asta?

Când era enervat, Jack Cambell avea o voce și mai răgușită ca de obicei. Și era enervat din mai multe motive.

— A început să respire din cocaină. În seara asta va fi mort, poate chiar și mai devreme, dacă organismul său este slăbit. Și nimeni nu va putea spune nimic. Nu este primul *gringo* care a abuzat de *pichicata*.

Jack Cambell nu răspunse. Nu îi plăcea de Malko, dar o solidaritate obscură de rasă îl lega totuși de Prințul de la C.I.A.

— Unde este?

„Doctorul" Gordon râse satisfăcut.

— La Școala de Poliție, știți clădirea aceea mare și verde de pe partea dreaptă, cum cobor pe bulevardul Florida. Au camere pentru indivizii pe care îi arestează. Când totul se va termina îl vom duce pe faleza Laicacota.

— Și mă veți suna ca să vin să identific cadavrul...

— Exact.

Cambell închise fără să mai spună nimic. Din fericire, bolivienii erau prea primitivi ca să asculte convorbirile telefonice.

* * *

Malko încercă să închidă ochii fără să reușească. În fiecare secundă se aștepta să-i plesnească inima. Excitată de cocaină bătea într-un ritm frenetic. Era foarte lucid, și în afară de pulsații nu simțea nimic.

Nu putea să accepte ideea că era pe cale să moară. Nu puteai să te simți atât de bine când mori.

* * *

Jack Cambell desfăcu ziarul *Presencia* pe care un puști tocmai i-l adusese de la tipografie și îl întinse pe birou. Tăcu câteva secunde, beat de bucurie, după care o chemă pe secretară:

— Luz, fă-mi imediat legătura cu ambasadorul. La el acasă sau la ambasadă.

În timp ce Luz forma numărul, americanul contempla titlul enorm din ziar. Rezultatul a șase luni de efort din partea sa, mulți dolari, arme, amenințări și compromisuri. Frumoasă treabă. Se simțea mândru și satisfăcut.

— Excelența Sa ambasadorul, anunță secretara.

Jack Cambell ridică receptorul.

— Domnule ambasador, anunță acesta, gata, totul a devenit oficial. Știam de ieri seară, dar nu voiam să vă anunț înainte. Maimuțele astea pot să facă stânga-mprejur.

— Bravo, răsună vocea diplomatului.

— Lăsați-mă să vă citesc manșeta, spuse Jack Cambell. Ascultați: *Guvernul bolivian a decis să-i expulzeze imediat pe cei o sută nouăsprezece funcționari de la ambasada sovietică aceștia fiind acuzați că s-au aliat cu inamicii Republicii. Președintele a declarat că această măsură este rezultatul unei anchete minuțioase a serviciilor secrete.*

— Serviciii secrete, repetă Jack Cambell. Îi dăduseră lacrimile de râs.

— Diplomații au opt zile pentru a părăsi Bolivia, continuă americanul.

— Credeam că la ambasada U.R.S.S. nu sunt decât cincizeci și nouă de

persoane.

— Exact. zise Cambell, lăsați-mă să verific lista. Probabil că i-au numărat pe toți cei care posedau pașaport rusesc.

Întoarse pagina ziarului și începu să citească numele rușilor expulzați și izbucni în râs.

— Domnule ambasador, au scris și numele copiilor și al câinilor. Ascultați, Feodorovna Stalina, are doi ani și este fiica unui consilier comercial. și Joseph Illoșin, este câinele consulului...

Aceștia erau aliații.

Nebun de fericire, Jack Cambell își luă rămas-bun de la ambasador și închise. Expulzarea rușilor, având în vedere cât de aproape erau de Chile, era o victorie grandioasă pentru C.I.A., care va arăta bine în dosarul lui.

Americanul se gândi la Malko. Luă telefonul și formă numărul de la *control politico*. Îi ceru centralistei un interior.

— Alo, aici 435.

Era centrul anti-gherilă și vocea „doctorului" Gordon.

— Sunt Jack Cambell

— Vreți să aflați noutăți... Nu cred că s-a terminat. Mai aveți răbdare câteva ore încă.

Jubila de bucurie.

Vocea răgușită a lui Jack Cambell îl făcu să tresară.

— Vă ordon să întrerupeți imediat tratamentul, să-l eliberați și să-l transportați discret la clinica ambasadei.

Gordon amuți.

— Dar...

— Nici un dar, spuse Cambell imperios, este un ordin. Trebuie să vă aduc aminte pentru cine lucrați? Și fără nici un șiretlic. Să nu-mi spuneți că era deja mort pentru că o să ajungeți măturător în Panama.

La celălalt capăt se făcu liniște. Doctorul Gordon încercă să protesteze:

— Dar ce va spune Gomez? Nu pot să intru în Școala de poliție fără consimțământul lui.

— Minți, spuse placid Jack Cambell, nu uitați cu cine vorbiți. Vă veți strecura acolo și îi veți întrerupe tratamentul. De restul mă ocup eu, inclusiv de Gomez.

— Tocmai a sosit, spuse cubanezul ușurat.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Alo, Jack, spuse Gomez servil. Totul este O.K.?

— Nu chiar.

Americanul repetă ceea ce îi explicase și lui Gordon, dar bolivianul nu răspunse. Cambell îi simțea ura și reticența, dar în final concluzionă:

— Dragul meu maior, dacă bărbatul acesta nu este eliberat imediat vin să-l caut cu ambasadorul și voi protesta oficial în fața guvernului bolivian pentru că ați sechestrat un străin într-o clădire oficială.

Maiorul Gomez nu răspunse. Bine jucat! Era imposibil să se mai revină asupra întâmplării cu rușii acum că totul fusese anunțat în ziare. Omorârea bărbatului blond nu era decât o reglare de conturi neoficială. Generalul său nu avea să-l susțină împotriva americanilor, erau prea puternici

Înnebunit de furie, închise telefonul

— Imbecilule, se adresă acesta doctorului, nu puteai să-l omori mai repede?

Îl plesni pe omul de la C.I.A. cu toată forța pentru a se descărca și plecă trântind ușa.

„Bereta verde" rămase uimit, spunându-și că într-adevăr nu exista dreptate în țara asta de la capătul lumii.

* * *

Lucrezia îl fixa pe Jack Cambell de la capătul celălalt al patului lui Malko și americanul îi susținu privirea. Tânăra boliviană încerca sentimente diferite. Cambell îl salvase pe

Malko, dar care fusese rolul lui înainte? În orice caz cel mai important lucru era că Malko trăia.

În partea de jos a orașului, Raul, ucigașul, era ca o fiară în cușcă, mort de frică. Samuel și David îl păzeau cu schimbul.

Doctorul intră în cameră.

— În cât timp își va reveni? întrebă Lucrezia.

Bolivianul își înălță capul.

— Nu pot să mă pronunț. Trei zile sau trei săptămâni. Depinde de cât de mult a aspirat...

Malko ținea ochii închiși și nu recunoștea pe nimeni. Lucrezia se gândea de câte ori luase ea un pic de *pichicata* pentru a-și ridica moralul. Omul din fața ei care se zbătea între viață și moarte o îngrozea. Nu ar fi crezut niciodată că pudra albă din care avea întotdeauna puțin la ea putea să facă asemenea ravagii în atât de scurt timp.

— Va rămâne cu sechele?

— Sper că nu, spuse doctorul. Acum trebuie să ieșim, este încă foarte slăbit.

Lucrezia și Cambell ieșiră din cameră. Pe culoar, americanul o întrebă:

— Ați lămurit misterul Klaus Heinkel?

Lucrezia îl privi cu coada ochiului. Ce știa el despre asta?

— Știm că este în viață și unde se ascunde, spuse boliviana. Ne mai lipsesc câteva lucruri ca să-l scoatem la lumină.

Americanul o privi:

— Nu este un tip prea interesant. Anunțați-mă când Prințul Malko se va simți mai bine.

Lucrezia rămase uimită. Ce se întâmplase de își schimbase C.I.A. atitudinea? Cambell nu-l mai proteja pe Klaus Heinkel, deci nu mai rămânea decât maiorul Gomez, împotriva căruia Malko avea declarația lui Raul.

Capitolul XIX

Malko simți mii de furnicături în tot corpul. Deschise ochii și văzu chipul Lucreziei aplecat deasupra lui. Tânăra purta o pereche de pantaloni scurți și un pulover de lână foarte fin. Trăsese draperiile și îl mângâia ușor pe piele pe Malko.

— Te simți mai bine? murmură ea. Ești la mine acasă acum, nu ai de ce să te temi

Mâna sa coborî mângâindu-l în continuare.

— Nu te mișca, șopti Lucrezia.

Se ridică, își scoase șortul și se întinse peste Malko, fără ca acesta să fie nevoit să facă un gest.

Acceleră ritmul foarte repede, fiind în pragul unei izbucniri. Avu primul orgasm, apoi al doilea, strângându-l pe Malko de șolduri ca și cum ar fi vrut să-i smulgă ficatul.

Apoi se prăbuși lângă el epuizată și respirând greu. Acum el o dorea. Când o pătrunse aceasta scoase un strigăt sălbatic, încântată și extenuată în același timp.

Malko o penetra din ce mai repede și mai puternic. Capul femei se smulse de pe pernă și țipătul îl lovi pe Malko direct în față.

Dar se bazase prea mult pe forțele lui. Brusc avu impresia că plămânii nu i se mai umpleau cu aer. Cu gura deschisă, avu timp să explodeze înainte de a se prăbuși peste Lucrezia. Acesta îi luă capul și i-l așeză pe pieptul ei mângâindu-l tandru.

— Ești *macho* al meu blond, murmură ea. Te iubesc. Nici un bărbat nu m-a făcut atât de fericită cum m-ai făcut tu. Te-ai vindecat.

Malko se simțea foarte bine, dar nu putea să-și dea seama cât timp trecuse.

— De cât timp sunt aici?

— De patru zile, plus trei la spital, se face o săptămână. Dar stai liniștit, Raul este tot acolo la fel ca și declarația sa.

Malko se simțea încă slăbit.

— Mâine mă voi duce să mă întâlnesc cu maiorul Gomez, spuse acesta înainte să-l cuprindă somnul.

Lucrezia îl privi cum adormea, apoi începu să-l mângâie încet, gândindu-se la el. Încă ar mai fi vrut să facă dragoste.

* * *

Malko privi îngrijorat galeria prin care îl târâseră legat până în celulă. Lucrezia era cu el, foarte mândră, îmbrăcată cu o rochie lungă. Polițistul de serviciu reveni servil:

— Maiorul Gomez vă primește imediat.

— Rămâi aici, îi spuse Malko Lucreziei.

Îl urmă pe polițist. Strângerea de mână a lui Gomez fu atât de călduroasă, încât Malko se întrebă dacă nu cumva avusese un vis urât în ultimele trei săptămâni. Maiorul se așeză în fața lui, zâmbind:

— Domnul Cambell mi-a spus că vreți să mă vedeți, spuse acesta. Cu ce vă pot ajuta?

Malko îl privi direct în ochi.

— În primul rând să-mi înapoiați fișa cu amprentele lui Klaus Heinkel, apoi să-mi spuneți unde se află și să mă ajutați să-l arestez.

Gomez amuți.

— Dar acest Klaus Heinkel sau Muller s-a sinucis, spuse acesta, doar știți foarte bine. Dacă nu, eu...

— Klaus Heinkel este la fel de viu ca și dumneavoastră, spuse rece Malko. Dumneavoastră ați ordonat omorârea lui Don Izquierdo pentru ca eu să nu pot ajunge la el. Această crimă a fost comisă de unul dintre oamenii dumneavoastră, Raul, care acum este în siguranță. A semnat o declarație completă care vă acuză de această crimă. Această declarație va fi trimisă mai multor personalități oficiale din țara dumneavoastră, dacă veți refuza să mă ajutați. Iată o copie.

Scoase din buzunar un plic și îl puse pe masă. Bolivianul primise lovitura în plin. Deschise plicul, citi și aruncă hârtiile pe masă.

— Minciuni, spuse acesta cuprins de ură.

Malko își spuse că dacă Raul ar fi fost acolo celălalt l-ar fi tăiat în bucăți.

— Vom vedea, spuse Malko.

Gomez își aprinse o țigară. Trebuia să ia o decizie. Judecând după privirea adversarului său înțelese că nu putea să blufeze. Până la urmă nu-i păsa de Klaus Heinkel.

— Klaus Heinkel este mort, spuse acesta, nu putem să-l resuscităm. Este ridicol, am fost la înmormântarea lui...

Malko nu voia să intre în acest gen de discuții. Se ridică.

— Aveți la dispoziție douăzeci și patru de ore pentru a găsi o soluție, spuse acesta. Nu voi pleca din Bolivia fără să soluționez problema cu Klaus Heinkel. Sper că nu veți mai încerca să mă eliminați. Se pare că *Company*, căreia îi aparțin, mă susține.

Maiorul Gomez se prefăcu că nu auzise. Îl însoți pe Malko până în sala de așteptare, o salută pe Lucrezia și intră în birou. Malko ar fi vrut să fie o musculiță ascunsă într-un colț. De data aceasta Klaus Heinkel era cel încolțit, după o luptă de o lună soldată cu șase cadavre.

* * *

Klaus Heinkel închise telefonul cu inima în gât. Ca întotdeauna, Gomez nu era acolo. De trei zile nu mai dădea de el și nu îndrăznea să se ducă în oraș. Doctorul care îl găzduia era plecat în Sucre pentru o săptămână și înnebunea în vila aceea izolată doar cu niște *chulo* idioți. O botezaseră pe fiica unei *chula* și dansau de dimineață hore boliviene ridicole la care era obligat să participe vrând-nevrând.

Seara încercă să o sune pe Dona Izquierdo, dar nu reuși să dea nici de ea. O singură dată, un *chulo* îi spusese: Nu închideți, vine imediat. Apoi i se închisese fără nici o explicație. În mod sigur era Don Federico. Când se gândea la tânăra femeie înnebunea.

Începuse să aibă coșmaruri, legate de crimele din viața lui, torturi, urlete, sânge, chipul unei femei căreia îi smulsese pielea. Începuseră să-l lase nervii. Trebuia să plece din La Paz.

În Paraguay nu risca nimic, dar trebuia mai întâi să ajungă acolo. Nu se punea problema să ia avionul de la El Alto, pe şosea avea nevoie de o maşină şi de acte valabile. I-ar fi luat cel puţin opt zile.

Unul dintre *chulos* ieşi din bucătărie fugind şi îl luă de mână.

—*Vamos a bailar!*

Trebui să meargă cu el. Cu câte o batistă în mână fiecare începu să danseze un fel de cadril ritmat de o *charanga,* un fel de chitară mică făcută dintr-o carapace de ţestoasă.

Soneria telefonului îl făcu să tresară câteva minute mai târziu.

Lăsându-şi partenera de dans fugi până în hol şi răspunse:

— Alo, cine este acolo? spuse o voce cu un puternic accent german. Vreau să vorbesc cu Klaus Muller.

Lui Klaus îi veni să plângă de bucurie. Era vocea prietenului său Sepp, proprietarul de la *Daiquiri.*

— Eu sunt, Sepp, spuse acesta vesel. *Wie Gets?*

— E rău, spuse Sepp, foarte rău.

Klaus Heinkel avu impresia că inima i se oprise.

— Vrei să spui că pentru mine?

— Da. Gomez te abandonează, vin să te aresteze.

— Să mă aresteze! Dar este imposibil. Mizerabilul...

— Ascultă, spuse Sepp, sunt prietenul tău, nu îţi spun prostii. Poate că se va aranja mai târziu, dar pentru moment acest porc de Gomez te lasă. Maşina a plecat deja.

— Mulţumesc, spuse Klaus, încet, apoi închise.

Abia după aceea realiză că prietenul său Sepp nu îi propusese să-l ascundă.

Făcu câţiva paşi spre intrare fără să se poată gândi la nimic. O *chula* veni să-l ia din nou la dans dar o trimise la plimbare. Auzi un zgomot de motor pe străduţa liniştită, se duse la fereastră şi dădu la o parte perdeaua. Printre straturile imense de flori zări maşina alb cu negru a poliţiei.

Capitolul XX

Cei doi polițiști de la *control politico* îl contemplau cu un aer batjocoritor pe bărbatul mic de înălțime, chel, alb la față ca varul și terorizat, care le deschidea grilajul. Întotdeauna era amuzant să vezi un *gringo* într-o situație fără ieșire.

Șeful, cu un flanel de lână, o mustață mică și părul ondulat, îl întrebă:

— Señor Klaus Muller?

— Eu sunt.

Bolivianul zâmbi neîncrezător și ironic, arătând spre Fordul alb cu negru.

— Vă rog să ne însoțiți!

Cel de-al doilea polițist, slab și cu aer răutăcios, tocmai reușise să smulgă o bucățică de testicul de taur rămasă înțepenită între dinții stricați. Bărbatul acela palid nu-l intimida deloc.

— Unde mă duceți? întrebă neamțul neliniștit.

— Nu vă faceți griji, este o simplă formalitate, trebuie să veniți cu noi.

Polițistul deschise portiera mașinii. În momentul în care s-ar fi urcat în mașină totul era terminat.

— Voi trece pe acolo după-amiază, acum am treabă.

Scosese din buzunar două bancnote de o sută de pesos, făcând un test. Privirea polițistului în pulover străluci. Întinse mâna, luă bancnotele și ridică privirea la cer:

— Dumnezeu este martorul meu că sunt prietenul dumneavoastră... Dar meseria este meserie, trebuie să veniți cu noi.

Klaus Heinkel zâmbi mecanic. Făcu alt gest spre buzunar intenționând ca mișcarea brațului său să sugereze ideea că voia să mai scoată alți bani.

Polițistul în pulover se apropie ademenit. Încă îi zâmbea lui Klaus Heinkel când mâna acestuia țâșni din buzunar și gâtul bolivianului se transformă într-o fântână de sânge. Buimac, bărbatul își duse amândouă mâinile la gât fără să poată scoate un cuvânt, corzile vocale fiindu-i secționate. Sângele curgea în valuri din carotidă.

Celălalt renunțase să-și mai curețe dinții și se lupta să-și scoată pistolul din toc. Klaus sări pe el într-o secundă și îi aplică un genunchi în stomac îndoindu-l. Cu mâna stângă Heinkel îl apucă de părul plin de briantină și îi ridică capul. Din nou bisturiul luci în soare când îl plimbă pe sub bărbia polițistului. Se auzi un zgomot înfundat.

Deși se dădu înapoi, imediat sângele îi pătă costumul. Primul polițist se chirci pe trotuar aproape golit de sânge. Strrada Man Cesped era la fel de liniștită: nu se auzea decât gâlgâiala celor doi bărbați care mureau. Klaus Heinkel era foarte detașat. Din momentul în care polițistul insistase să-l ducă la poliție, după ce luase deja banii, își dăduse seama că totul era serios. Ce idioți! Erau niște polițiști proști, altfel ar fi văzut lumina din ochii lui. Redevenise ceea ce fusese înainte: o bestie prefăcută, crudă și fără sentimente, animată doar de instinctul de autoconservare.

Cel de-al doilea polițist încercă să scoată pistolul, dar Klaus îi dădu un picior peste mână, îi luă pistolul și îl puse la brâu, detașat și rece.

Liniștit, se strecură la volanul Fordului al cărui motor polițiștii nici măcar nu-l opriseră. Demară fără să arunce o privire spre cele două cadavre întinse în două bălți de sânge. Vila dispăru în oglinda retrovizoare. Klaus simți că nu avea să o mai revadă niciodată, dar îi era indiferent. După ce primise telefonul de la prietenul lui Sepp, tot viitorul lui se limita la ora următoare. America de Sud este mare, dar se face mică atunci când ești urmărit. Acum acționa ca un robot programat de calculator.

Calm, regăsi bulevardul José Bollivian, traversă Colacoto și se îndreptă spre centru. Pe bulevardul 16 Iulie, fu prins într-un ambuteiaj și avu timp să privească fostele sale birouri. Apoi dădu drumul la sirenă. Trecătorii nu aveau timp să se întrebe ce căuta acel *gringo* într-o mașină a poliției. Bisturiul pus lângă el pe scaunul din stânga nu putea să fie văzut de afară.

La barajul militar de la kilometrul 7 de pe bulevardul Mercedes abia putu să încetinească: cei doi soldați de pază, văzând o mașină de poliție în viteză se dădură la o parte indiferenți. Șeful postului era ocupat cu inspectarea unui camion plin cu *chulos*.

Destins, Klaus Heinkel apăsă pe accelerație. Asta însemna că încă nu se dăduse alarma. În fața lui se derula drumul, fără nici un obstacol, spre Titicaca. Apoi era Peru. Neamțul nu era nici trist, nici vesel, nici supărat. Doar foarte hotărât.

* * *

— Vreau să mi-l găsiți pe nenorocitul acesta într-o oră, urla Hugo Gomez. Cred că a fugit spre Cochabamba și Santa Cruz. Dar aveți grijă să nu-l omorâți.

Închise telefonul, lucind de transpirație. Niște vecini îngroziți descoperiseră cadavrele polițiștilor cu gâturile tăiate. Hugo Gomez nu-și putea reveni. Nu crezuse nici măcar jumătate din toate ororile care i se povestiseră despre trecutul lui Klaus Heinkel, dar iată că tipul acesta se purta ca un ucigaș adevărat. În fond asta avea să-i ușureze sarcina.

Cât despre cei doi imbecili care fuseseră omorâți, puțin îi păsa.

* * *

Fordul negru cu alb intră încet pe aleea mărginită de copaci și opri lângă fosta cușcă a lamei. Klaus Heinkel opri motorul. Nu vedea Mercedesul 280 și asta îl enervă. Un *chulo*, văzând mașina poliției, fugi spre ea. Se opri văzându-l pe Klaus Heinkel.

— Unde este Don Federico? întrebă acesta

— A plecat, señor, spuse *chulo*, dar...

— Și Dona Monica?

— Este sus.

— *Muy bien.*

Îi zâmbi servitorului și se îndreptă spre casă. Era ciudat să se găsească acolo după ce fusese alungat. Deschise ușa și urcă scările fără să se grăbească, dar inima îi bătea totuși mai repede. Ar fi trebuit să plece direct spre Peru, să nu mai piardă nici o secundă, dar era obsedat de Monica.

* * *

Monica se întoarse; era îmbrăcată doar cu o pereche de chiloți și sutien. Machiată și coafată cu grijă îi apăru lui Klaus Heinkel ca un miraj din altă lume. Văzându-l pe Klaus Heinkel rămase pe loc surprinsă, cuprinsă de panică.

— Klaus!

Neamțul o admiră din cadrul ușii. Uitase cât de frumoasă era. Își plimbă privirea de la sânii fermi și rotunzi la slipul transparent, oprindu-se în partea de sus a picioarelor lungi și pline. Simți un spasm în abdomen.

Femeia încercă să se calmeze. Klaus avea niște cearcăne negre ciudate sub ochi și privirea îi era inexpresivă. Observă petele de sânge de pe haină

— Am venit să te caut, spuse neamțul fără să ridice tonul. Îmbracă-te, ia-ți lucrurile și vino. Dacă ai bani lichizi ia-i cu tine, vom avea nevoie de ei.

Îi vorbise calm, ca și cum ar fi fost plecat de lângă ea numai de câteva minute. Aceasta își linse buzele sprijinindu-se de noptieră.

— Unde vrei să mergi?

— Nu știu încă.

Asta îi aducea aminte de zilele negre din 1945 când își arsese uniforma SS cu benzină scoasă din rezervorul mașinii sale „Traction", când fugea prin Europa sub identități false.

— Eu... nu pot, spuse Monica.

— De ce?

Era foarte surprins, nu se gândise că-l va refuza.

— Pentru că...

— Vei veni cu mine, repetă el. Nu este prima dată când vii cu mine.

Se îndreptă spre ea și o atinse. Femeia încercă să-și stăpânească teama pentru a nu-l enerva. Klaus o luă tandru de talie. Parfumul ei îl ameții. O sprijini de măsuță și o lipi de el.

— Vino, murmură acesta.

— Klaus.

Vocea ei era disperată. Îi mângâie ceafa mașinal iar bărbatul luă mângâierea ca pe o invitație și îi dădu la o parte slipul de dantelă. Simțea o nevoie frenetică de a-i mângâia pielea. Lăsă privirea în jos și expresia ochilor lui o sperie atât de tare încât se lăsă. Trebuia să câștige timp până la întoarcerea lui Don Federico care plecase la Huarina pentru a face plinul mașinii. Fără să scoată un cuvânt îi dădu slipul jos și o penetră puternic. Fata se gândi că acesta o luase exact ca Don Federico atunci când o violase, și se simțea la fel de neputincioasă în fața dorinței unui bărbat.

O dureau rinichi din cauza faptului că mobila o jena. Vedea în oglindă imaginea bărbatului îmbrăcat care o lua din picioare și asta o excita atât de mult, încât simți imediat o plăcere profundă și plăcută, ceea ce declanșă imediat plăcerea partenerului.

Klaus se redresă tăcut. Uitase de cei doi polițiști, Monica încă îl mai iubea. Nu o luase niciodată atât de primitiv, fără să o pregătească, să o mângâie, sau să o dezbrace. Regretă o clipă că nu îi scosese sutienul pentru a-și afunda fața între sânii umeziți.

— Hai să mergem acum, spuse acesta.

Monica își trase slipul cu gesturi automate fără să-l privească pe Klaus.

— Nu pot.

Vorbise încet, dar neamțul îi înțelese hotărârea din tonul vocii.

Fără să scoată un cuvânt o luă de braț și o trase spre ușă. Cu atât mai rău, o lua așa cum era.

Monica începu să țipe:

— Federico!

Lui Klaus Heinkel nu-i veni să creadă. Chipul femei nu mai exprima decât teamă și dezgust. O plesni fără să-și dea seama și Monica începu să țipe din nou.

De data aceasta Heinkel reuși să o scoată din cameră și se opri pe culoar. Cinci *chulo* blocau scările fixându-l cu ochii lor

mici și negri. Klaus scoase pistolul luat de la polițiști și îl îndreptă spre ei.

— Plecați de aici!

Bărbații se retraseră încet, treaptă cu treaptă. Se temeau de privirea neamțului.

— Ai înnebunit, murmură Monica.

Coborâră încet scările cu pistolul îndreptat asupra servitorilor. La parter neamțul deschise ușa, apoi o închise imediat: doi *chulo* stăteau de pază în jurul mașinii de poliție.

— Spune-le să plece, îi ordonă acesta lui Monica. Trebuie să plecăm.

Începu să plângă și se agăță de el.

— Klaus, te rog, pleacă singur, te vor lăsa în pace. Nu te mai iubesc, vreau să rămân aici.

Voia atât de mult ca el să plece pentru că nu voia să fie rănit. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le explice. Dar el nu voia să aștepte.

— Chiar nu vrei să vii?

— Nu.

Își încordă maxilarul. Se întoarse și deschise ușa de la camera lui Frederic Sturm și o împinse înăuntru pe Monica după care intră și el. Timp de câteva secunde Monica se gândi că o vrea din nou și că astfel Don Federico va veni la timp să o salveze. Apoi văzu bisturiul în mâna dreaptă a lui Klaus și scoase un urlet.

De cealaltă parte a ușii se auzeau strigăte și lovituri. Fără să se întoarcă, Klaus duse mâna în spate și trase două focuri prin ușă, după care se îndreptă spre Monica. Nu se mai gândea la nimic, viața sa înceta în camera aceea. Ridică brațul și lama perfect ascuțită despică pielea delicată.

* * *

Don Federico frână brusc neputând să creadă ce văzuse: i se păruse că îl recunoscuse pe Klaus în mașina poliției care ieșise de pe aleea lui. Era deja prea târziu, vehiculul se depărtase și ieșise pe șosea, în direcția La Paz. Neamțul își spuse că fostul lui coleg îl obseda prea mult, avea halucinații.

Întârziase în Huarina, fiind reținut de polițistul care îl eliminase pe Friedrich.

Văzând cele două cadavre întinse în fermă, avu presentimentul unei catastrofe. Ieși din mașină ca un nebun și se repezi spre servitorii adunați în mijlocul curții.

Se opri în fața celui mai bătrân dintre ei și îl apostrofă:

— Ce se întâmplă, cine a fost aici?

Indianul era palid la față, Don Federico trebui să se aplece pentru a auzi răspunsul.

— *Su amigo,* señor Federico.

Nici măcar nu-i vedea pe cei doi răniți cu costumele albe pătate de sânge.

— Unde este Monica?

Servitorul arătă spre cameră.

— *Aqui.*

Neamțul făcu o săritură până în casă, deschise ușa și rămase în prag împietrit.

Camera era plină de sânge. Cadavrul Monicăi era culcat pe jos pe jumătate acoperit de o pătură de pe pat, cu picioarele spre ușă. Dar Don Federico nu mai vedea nimic.

Nu se uita decât la capul amantei sale, pus pe pat, și care îl privea cu ochii ei morți, și cu trăsăturile foarte calme ca și cum moartea îi șterse oroarea agoniei.

Sângele cursese atât de mult încât se făcuse un soclu purpuriu. În fața lui se afla bisturiul strălucitor care servise la masacru.

Neamțul nu putea să se mai miște. În spatele lui, servitorii se îngrămădeau îngroziți în deschizătura ușii. Unul dintre ei făcu semnul crucii și căzu în genunchi.

Don Federico se forță să înainteze și să atingă cu degetele obrazul Monicăi. Pielea era încă suplă și umedă. nu murise decât de câteva minute. Îi trecu prin minte ideea nebunească că pună la loc capul. Simțea că-și pierde rațiunea. Nu era posibil, Monica nu era moartă. Nu îi venea să creadă că un nebun o tăiase în două.

Se întoarse înnebunit spre indieni:

— Nu ați putut să faceți nimic?

Cel mai bătrân dădu din cap:

— Señor, avea un pistol.

Neamțul voia să ia capul în brațe și să-l legene, așa cum

făcuse cu cel al lamei. Deci Klaus se răzbunase, dar Federico nu înțelegea motivul acestui masacru inutil. Ce îl determinase pe Klaus să distrugă toate legăturile în urma lui?...

Își luă pistolul mitralieră ca un somnambul, schimbă încărcătorul și ieși din cameră, închizând ușa încet ca și cum nu ar fi vrut să o deranjeze pe Monica.

— Să nu vă atingeți de nimic, le spuse servitorilor. Voi anunța eu însumi poliția.

Ideea de a o vedea pe Monica într-un sicriu era insuportabilă. Se urcă în Mercedes, demară violent și se îndreptă spre La Paz, evitând un camion în ultima clipă. Conducea ca un nebun, nu vedea nimic în jurul lui.

* * *

Părintele Muskie dădu din cap cu părere de rău.

— Nu pot să mai fac nimic pentru dumneavoastră, nefericitul meu fiu. Lăsați-vă în mâinile lui Dumnezeu.

— Ajutați-mă, lăsați-mă să rămân aici, îl imploră Klaus Heinkel, nu vor îndrăzni să vină să mă caute aici. După aceea voi pleca, vă promit.

Eclezaistul își înăbuși o grimasă de durere. Cu ambele picioare în ghips insistase să se întoarcă la mănăstire.

— Ați comis niște crime oribile, murmură acesta. Împotriva bolivienilor, a căror țară ne-a găzduit și împotriva unei femei care nu v-a făcut nimic.

Klaus Heinkel tresări. Plecând de la fermă se hotărâse să se predea, apoi, pe drum, instinctul de conservare îl copleșise.

— Dar ați ajutat indivizi care au făcut de o mie de ori mai mult rău decât mine. spuse acesta amar. Și Don Federico? Din ordinul lui au fost executați mii de prizonieri de război ruși. femei, copii, a ars sate întregi...

— Era război.

Simți din nou cum i se încordează maxilarul. Nu voia să moară, nici măcar fără Monica. Dar toată poliția boliviană era pe urmele lui, fără să-l mai pună la socoteală pe Don Federico

Brusc, începu să plângă. Părintele Muskie întinse mâna și îl bătu pe umăr.

— Curaj, curaj, Klaus, murmură acesta.

— Bine, spuse neamțul. Voi încerca să trec frontiera în Paraguay cu mașina. Cu atât mai rău dacă omor și alți oameni în drumul meu, va fi vina dumneavoastră.

Părintele Muskie ridică din umeri:

— Nu vă faceți iluzii, Klaus, Domnul va da Cezarului ceea ce aparține Cezarului.

Klaus îi întorsese deja spatele. După ce parcursese culoarul cu pași mari deschise violent ușa mănăstirii și se opri în prag. Un grup de polițiști bolivieni înconjurau mașina furată a poliției. Unul dintre ei îl zări și scoase un strigăt.

Neamțul nu mai avu timp să se întoarcă. În câteva secunde fu atacat de un grup care gesticula și țipa, lovindu-l cu bâtele, cu picioarele. Buza inferioară îi fu despicată în două din cauza unei lovituri de box. O lovitură de bâtă în rinichi îl făcu să urle. Nu putea să se zbată, era cel mai slab. Reuși să-și scoată revolverul, dar unul dintre polițiști îi suci încheietura și arma căzu pe jos.

— *Mata lo! Mata lo!* urlau polițiștii dezlănțuiți.

* * *

Biroul lui Hugo Gomez se deforma ca un miraj. Klaus Heinkel încerca să-și fixeze privirea într-un punct. O voce îi ordonă în spaniolă:

— În picioare, fiu de cățea.

Avea mâinile prinse la spate cu cătușe, îl durea tot corpul și își pierduse un pantof. Chipul umflat de lovituri, cu urme de sânge închegat, nu era prea plăcut la vedere.

Își ridică ochii spre maiorul Gomez. Lângă bolivian se afla Don Federico Sturm. Ochii săi albaștri erau și mai deschiși ca de obicei, și îl fixa pe Heinkel cu o expresie dementă. Când văzu că neamțul își revenise îi spuse pe un ton reținut:

— Lăsați-mă să-l iau de aici, Hugo.

Bolivianul dădu din cap:

— Imposibil, a omorât doi polițiști, va răspunde de crimele sale în fața justiției boliviene.

Klaus îl privi cu ură:

— Hai, du-mă la tribunal, spuse acesta, am multe de spus.

Hugo Gomez îl amenință cu pumnul.

— Afară de aici!

Cu un zel lăudabil doi polițiști se aruncară peste Klaus, lovindu-l din plin și scoțându-l din cameră urlând. În birou Don Federico părea stupefiat. Își aprinse mașinal o țigară.

— Ce veți face cu el? întrebă acesta.

Același lucru se întreba și bolivianul.

— Voi vedea, spuse el, evaziv.

Neamțul nu mai exista din punct de vedere legal, ceea ce nu simplifica lucrurile... Don Federico își spuse că Klaus Heinkel avea încă o șansă mică de a scăpa.

* * *

Lucrezia ridică receptorul și anunță:

— Asta este, l-au arestat!

Malko nu simți nici o bucurie. Se întâmplaseră prea multe lucruri de când sosise în Bolivia. Prea mulți oameni muriseră din cauza lui Klaus Heinkel. Inclusiv tatăl Lucreziei. Bucuria sa de a trăi îl deranja. Simțea că ajunsese cu nervii întinși la maximum, că se gândea zi și noapte la felul în care se putea răzbuna pe Hugo Gomez.

Lucrezia se așeză din nou în pat lângă el și trase cu paiul o gură de *pichicata*.

— Ar trebui să faci ca bărbații *chulo* din Altiplano, spuse ea cu o voce absentă. Când au prea multe griji, mestecă coca...

— Uite unde i-a adus asta, replică Malko. Sunt niște ființe fără reflexe. Ie este imposibil să reacționeze.

Tensiunea nu-i scăzuse, în ciuda faptului că Klaus Heinkel fusese din nou arestat. Faptul că acesta era în mâna lui Hugo Gomez nu însemna că toate problemele se rezolvaseră.

Capitolul XXI

Klaus Heinkel se strânse ca o paiață lângă barele celulei sale așteptând să se răsucească cheia în broască. De fiecare dată când gardienii îi aduceau să mănânce, îl băteau. Desigur, când nu aveau nimic de făcut sus, în biroul din fața celui unde era maiorul Gomez, coborau și îl băteau cu bâtele sau cu biciul. Neamțul, ale cărui mâini erau mereu legate cu cătușe, nu avea nici o șansă să se apere.

Chiar și noaptea se trezea cu inima bătând gata să-i iasă din piept, plin de o transpirație rece,închipuindu-și că o cheie se răsucea în broască...

Asta îi amintea de alte boxe și de alți prizonieri ale căror priviri speriate erau ațintite spre el, cu treizeci de ani în urmă. Fusese și el adeptul biciului, odinioară.

Ușa se deschise larg și doi polițiști intrară, fiecare cu pistolul în mână. În spatele lor, maiorul Hugo Gomez intră și el în celula îngustă.

Klaus căută să disimuleze frica. Ce-l costa să fie demn? De trei zile de când stătea acolo, în boxele controlului politic, maiorul nu venise să-l vadă măcar o dată.

Dar maiorul nu părea ostil, ba dimpotrivă. Dădu un ordin polițiștilor și unul dintre ei îl eliberă pe Heinkel de cătușe. Acesta, îngrijorat totuși, își frecă mâinile, pentru a-și regla circulația.

— E mai bine așa? întrebă maiorul Gomez, plin de solicitudine.

Figura sa rotundă și brutală strălucea dintr-o dată de bunătate. Klaus Heinkel se întreba ce disimula el prin această schimbare de atitudine bruscă. Maiorul făcu un semn din cap, îi trimise afară pe cei doi polițiști care ieșiră afară imediat.

Klaus începu să se gândească că ceva bun urma să se întâmple. Dar își mai spuse că era prea devreme ca să înceapă să se tutuiască din nou cu el.

— Ce vreți de la mine? întrebă el. Oamenii dumneavoastră mă bat în fiecare zi.

Maiorul surâse cu bunăvoință.

— Nu vei mai fi bătut, Klaus.

Își reluase vechiul obicei de a se tutui cu germanul și acesta fu foarte mulțumit.

— Mulțumesc, bâlbâi el.

— Klaus, spuse Gomez, am rămas prietenul tău, în ciuda a tot ce ai făcut și îți voi dovedi asta. În mod normal, ar trebui să apari în fața unui tribunal bolivian. Și chiar dacă ai fi eliberat, Don Federico te-ar omorî. Ești de acord?

— Da, spuse Heinkel din vârful buzelor.

— Atunci am hotărât să-ți mai dau o ultimă șansă, continuă bolivianul. Vei fi trimis foarte discret în Paraguay. O dată ajuns la Asuncion, te vei descurca cum vei vrea, dar cert este că ar trebui să nu mai pui piciorul în Bolivia.

Germanul încerca să nu urle de fericire. Odinioară, vorbea cu dispreț despre Paraguay, ca despre o țară unde este imposibil de trăit. Acum i se părea un paradis... Se ridică în picioare. Steaua sa norocoasă nu-l abandonase. Don Federico nu ar fi venit sigur la Asuncion să-l ucidă. Apoi, urma să treacă în Argentina sau poate și mai departe, în Europa. Spania și Portugalia erau țări primitoare.

Știa foarte bine de ce Hugo Gomez îi făcea acest cadou: era dificil să treacă în rândul celor vii pe cineva la a cărui înmormântare participase.

— Îți mulțumesc, Hugo, spuse el, disimulându-și bucuria. Când se pleacă?

— Acum, am venit să te caut și te însoțesc chiar eu.

Lui Klaus Heinkel îi veni greu să păstreze o urmă de demnitate când simți nevoia să părăsească celula în fugă. Bucuria fiind prea mare, nu se abținu nici să le ofere polițiștilor un zâmbet. Erau polițiștii care îl tot băteau de câteva zile încoace. Aceștia, frustrați, nu îi întoarseră zâmbetul. Grupul ajunse la aer liber. Cerul era foarte senin.

Hugo Gomez, neamțul și doi polițiști se urcară într-o mașină negru cu alb. Străzile erau părăsite drept pentru care ajunseră foarte repede la șoseaua El Alto. Nimeni nu scotea o vorbă.

Începuse să fie cald și Klaus Heinkel își șterse sudoarea de pe frunte. Ajungând pe culmea dealului, avu o mică tresărire când observă că mașina mergea spre dreapta, în loc să întoarcă spre stânga, unde era șoseaua El Alto. Ca și cum i-ar fi ghicit frica, Gomez se întoarse spre el:

— Pleci din aeroportul militar. Este mai discret.

— Și pașaportul meu? întrebă el. Voi avea nevoie de el la Asuncion.

Figura deschisă a bolivianului își păstră expresia bonomă.

— Fii fără grijă. Ți se vor da toate actele la sosire. De altfel, voi veni și eu cu tine pentru a aranja lucrurile. Avem niște membri E.L.N. de adus de acolo.

Asta nu-l mira cu nimic pe Klaus Heinkel. Adesea, cele două țări schimbau prizonieri politici.

Mașina intră pe terenul militar, încetini și se îndreptă spre un avion vechi Fairchild „Packet" garat la distanță. Alte două mașini se găseau acolo, în apropierea aparatului de zbor. Imediat ce mașina se opri, Klaus Heinkel coborî. Era excelent să simtă aerul proaspăt. Privi către Anzi. Se gândi că până la urmă nu avea să-i pară așa rău după Bolivia.

— Urcă, țipă maiorul Gomez.

Un militar în costum de camuflaj măsliniu îi întinse mâna, aplecându-se pe deschizătura dreptunghiulară a avionului care era folosită de obicei pentru antrenamentele parașutiștilor. Ușile fuseseră închise pentru a ușura lucrurile. Neamțul urcă scara metalică și intră în corpul sumbru al avionului. Un alt soldat îi făcu semn să se așeze pe bancheta ce se întindea în lungul fuselajului. Fu ascultător și își puse centura de siguranță. Un om în civil era deja în avion și se afla la botul aparatului. Tot ce se putea distingea era părul blond și ochelarii de soare negri. Klaus Heinkel nu-l cunoștea pe acest om.

Maiorul Gomez urcă la rândul său în avionul Fairchild, lăsându-i pe cei doi polițiști jos. Se așeză și el alături de neamț și își puse și el centura. Imediat după asta scara metalică fu îndepărtată. Cei doi soldați se agățaseră de niște chingi, cum se obișnuiește în avioanele militare, pentru a avea o siguranță mai mare. Se auzi un zgomot de motor: elicea stângă începea să se învârtă. Asurzit, Klaus Heinkel încetă să mai gândească. Motorul drept porni și el, dădu câteva rateuri și se opri.

Începuse să se facă zăpușeală în avion. Aplecându-se, Klaus Heinkel văzu mecanicii care se învârteau în jurul motorului cu estinctoare în mână. Elicea încă refuza să pornească.

Germanul fu cuprins de o furie oarbă din cauza defecțiunii. Era prea de tot! Un motor mergea foarte bine. Se aplecă spre maiorul Gomez, țipând pentru a se face auzit:

— Credeți că îl vor repara?

Bolivianul surâse calm. Într-adevăr, după câteva secunde motorul demară într-un nor de fum negru. Mecanicii se depărtară fugind.

Cei doi soldați se așezară pe jos, cu picioarele în gol, ținuți doar de chingi. Purtau câte un masiv colt 45 automat la centură. În acest moment, vacarmul produs de motoare împiedica orice conversație.

Zgomotul asurzitor avu un punct culminant și avionul Fairchild porni. Decolară foarte repede, dar luară altitudine ceva mai târziu, rotindu-se deasupra orașului La Paz. Klaus Heinkel privi orașul unde își petrecuse jumătate din viață, apoi, asigurat, se lipi de fuselajul care vibra din toate încheieturile și închise ochii.

* * *

Malko contempla cu un aer absent pantele peste care treceau aripile avionului Fairchild. Bătrânul avion reușise să se ridice îndeajuns cât să străbată Anzii. Acum aluneca ușor către *chaco*, acea savană imensă, un adevărat deșert care se întinde între Bolivia, Paraguay și Argentina.

Din cauza deschizăturii pentru parașutare, era răcoare în avion. Totuși, Malko nu se simțea prea bine. Nu putea să-și ia ochii de la Klaus Heinkel, înfundat în scaunul său. Acest om făcuse foarte mult rău cu ani în urmă, ca un torționar, acest călău rece și crud. Cu capul său chel, cu fruntea aplecată și cu buzele subțiri, semăna cu un comis-voiajor care vinde aspiratoare la sfârșit de carieră.

Zgomotul motorului se modifică. Pilotul își schimba cursul, începea să coboare.

Malko nu se simțea bine deloc. Nu-și închipuise vreodată că misiunea lui în Bolivia avea să se termine astfel. Nu acceptase această misiune decât pentru că știa că va merge ușor. Sub avion, ultimele stânci ale Anzilor erau înghițite de o junglă deasă de un verde crud. Nu erau departe de Camiri, acolo unde se lăsase prins Che Guevara. Și apoi *chaco* urma să înlocuiască pădurea tropicală deasă.

Pilotul ieși din cokpit și, traversând cabina, veni să vorbească cu maiorul Gomez. Din cauza zgomotului motoarelor, Malko nu auzi nimic. Îl văzu pe maiorul bolivian făcând un semn soldatului înarmat, așezat aproape de deschizătura dreptunghiulară a avionului. Acesta din urmă se ridică fără să se grăbească.

* * *

Klaus Heinkel tresări brusc când o mână îl atinse pe umăr.

Frica ce-i strânse stomacul nu dură decât o fracțiune de secundă. Cei doi soldați, asigurați tot de chingi, îl încadrau. Unul dintre ei ținea Colt-ul la zece centimetri de țeasta sa.

Germanul înțelese imediat. Nici nu se împotrivi atunci când unul dintre cei doi soldați îi desfăcu centura de siguranță cu un gest foarte sigur. Cei doi militari aveau figurile absolut impasibile. Maiorul observa toată scena fără să clipească.

Când îl ridicară în picioare, Klaus Heinkel nu opuse nici o rezistență, resemnat ca un animal care este pregătit să fie tăiat. Îl țineau fără brutalitate, fiecare de câte un braț. Klaus Heinkel privi cerul prin deschizătura dreptunghiulară. Începuse să transpire. Începuse și el să-și dorească să se termine odată totul, dar, totodată, își dorea să nu se fi terminat niciodată. Fără să-și dea seama, străbătu imediat porțiunea care-l separa de deschizătură.

O secundă, rămase în echilibru, cu picioarele pe marginea metalică, clipind din ochi sub violentul curent de aer, cu gura deschisă, paralizat de frică. Avu timp să vadă imensitatea verde care se găsea la șase mii de metri sub el. Apoi, se pierdu în gol...

* * *

Dezgustat peste măsură, Malko nu reușea să-și dezlipească privirea de la trapa prin care tocmai dispăruse Klaus Heinkel. Își imagina corpul omului în cădere liberă și-i auzea parcă țipetele. Căci era sigur că țipa. Nimeni nu înfruntă moartea fără frică.

Numără mental secundele, apoi se destinse deodată. Klaus Heinkel nu mai există ca ființă umană. Nu mai era acum decât o grămadă de carne și oase împrăștiată prin junglă. Inima îi bătea așa de tare de parcă el însuși ar fi fost pus în pericol.

Dacă nu ar fi vrut să fie sigur de dispariția neamțului, niciodată nu ar fi acceptat să asiste la o astfel de crimă. Jack Cambell îl încredințase că aceasta era metoda curentă folosită de *controlul politic* pentru a se debarasa de oamenii care-i stânjeneau. Cel mai înverșunat membru al opoziției boliviene era acum împrăștiat prin chaco sau prin pădurea tropicală. Deja mort, Klaus Heinkel nu mai putea oficial să moară a doua oară, deci din acest punct de vedere nu mai punea nici o problemă.

Avionul Fairchild se înclină pe o aripă, reluându-și direcția spre nord. Cei doi soldați își reluară locurile, cu indiferență. Nu era săptămână să nu plece în „misiune de recunoaștere" deasupra zonei Chaco. De fiecare dată li se plătea o primă de câte două sute de pesos.

Gomez fuma o țigară, satisfăcut. Malko se întrebă dintr-o dată dacă toate eforturile pe care le depusese meritaseră într-adevăr osteneala. Atâția morți pentru a-l vedea pe ultimul înghițit de neant, era prea mult.

Maiorul Gomez își scoase țigara din gură și anunță:

— Vom ajunge în curând la Santa-Cruz!

Acolo era locul unde avionul Fairchild urma să-l lase pe Malko pentru ca acesta să prindă o cursă a liniei Lloyd Bolivania înspre Sao Paolo, în Brazilia. Valiza sa era în capătul cabinei, în spatele unei pânze.

Malko închise ochii în dosul ochelarilor săi negri, după ce se uitase la ceas. Îi mai rămâneau fix zece minute înainte de a

lua decizia cea mai grea din viața sa. Și-o imagină pe Lucrezia de parcă ar fi fost acolo, așa cum o văzuse în zori, cu pupilele mărite, cu gesturile mașinale, încordată ca o coardă de pian.

Scosese dintr-un sertar două pistoale Smith & Wesson. Unul alb cu cocoșul afară, celălalt negru, cu cocoșul încorporat. Erau de calibrul 38. Lucrezia umpluse încărcătoarele cu gloanțe și le închisese apoi cu un gest scurt și sec din încheietură. Apoi se întorsese spre Malko.

— Dacă mâine Hugo Gomez va fi la birou, voi merge să-l văd. Mă va primi. Când mă voi afla în fața lui, voi goli ambele încărcătoare în corpul lui blestemat.

Poate că nu era decât o șansă la un milion ca Lucrezia să renunțe la planul ei. Îi spusese de mai multe ori lui Malko că nu va putea trăi cu gândul că nu-și va fi răzbunat tatăl. Faptul că așteptase până acum dovedea doar că avea nevoie de el.

Își imagina urmarea. Dacă Lucrezia nu avea norocul de a fi omorâtă de zbirii controlului politic, urma să fie torturată în cele mai oribile feluri, umilită și apoi executată.

El era singurul care o putea salva. Redeschise ochii și privi chipul gras și satisfăcut al maiorului Gomez, apoi trăsăturile blazate ale celor doi militari. Pentru ei, această crimă nu era altceva decât o rutină. Malko era sigur că cei doi nici măcar nu se mai gândeau la omul pe care îl împinseseră în gol câteva minute mai devreme. Cât despre echipaj, era un lucru excepțional că maiorul Gomez venise în persoană.

Din nou, Malko își consultă ceasul și observă ce repede trecuse timpul. Nu reușea cu toate astea să se hotărască. Era o senzație oribilă. Nervos, își ridică ochelarii și își aruncă privirea spre Gomez.

Era expresia veselă a unei mârșave complicități.

Malko surâse. Cu un gest foarte normal, își desfăcu centura de siguranță și se ridică, traversă fuselajul, dădu la o parte pânza verde și dispăru în spatele aparatului de zbor, înspre toaletă.

Alese prima parașută dintr-o grămadă și și-o prinse pe spate, asigurându-se. Apoi o armă. Bucuros că Lucrezia îl învățase bine pentru că ar fi fost dificil să aducă o parașută cu el.

Imediat ce-și strânse iarăși chingile, își luă valiza și o deschise. Înăuntru se afla pachetul pregătit de Lucrezia. Malko

trase de un inel prins de un fir de metal. Se auzi un șuierat scurt și apoi inelul se trase înapoi: acum nu-i mai rămânea mult timp.

* * *

Maiorul Gomez încremeni cu țigara în gură când îl văzu pe Malko sărind cu parașuta în spate. Deschise gura pentru a ordona ceva, dar cei doi soldați nu avură timp să intervină. Malko plonja deja afară cu capul înainte și cu mâna dreaptă crispată pe mânșa parașutei.

Numără până la trei și trase cu putere de ea. Șocul suportat de umerii săi fu mai puțin puternic decât se aștepta. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că plutea ușor în aerul cald. Ridică privirea. N-ar fi putut sări dacă nu-l privea în ochi pe maiorul Gomez.

Dedesubtul lui se desfășura panglica dreaptă, de culoare maronie a pistei Camiri Santa-Cruz. Dacă Lucrezia nu pierduse avionul din Santa-Cruz, în zori, ar fi trebuit să-l zărească cu binoclul... urma să aterizeze la mică distanță de locul prevăzut.

Ridică din nou privirea. Avionul se făcuse mic, era la distanță de vreo două mile. Dintr-o dată, urma strălucitoare se transformă într-o bilă de foc în picaj spre junglă. Zgomotul exploziei ajunse până la urechile lui Malko cu întârziere, din cauza distanței.

Urmări cu privirea avionul în flăcări până când acesta fu înghițit de întinderea verde.

Nimeni nu apucase să sară.